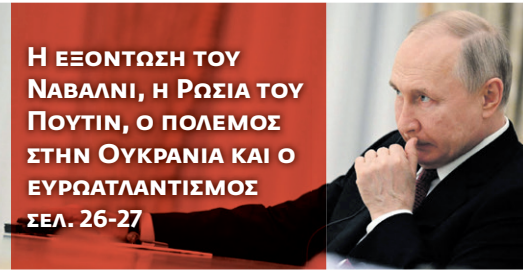

Η ΔΙΑΛΥΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ
ΣΕΛ. 6-7

Η ΕΞΟΝΤΩΣΗ ΤΟΥ
ΝΑΒΑΛΝΙ, Η ΡΩΣΙΑ ΤΟΥ
ΠΟΥΤΙΝ, Ο ΠΟΛΕΜΟΣ
ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΚΑΙ Ο
ΕΥΡΩΑΤΛΑΝΤΙΣΜΟΣ
ΣΕΛ. 26-27

8 ΜΑΡΤΗ
ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΣΤΙΝΗ
ΣΕΛ.
18-19

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Η ΔΥΝΑΜΗ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ
ΤΙΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ

Αντιπολίτευση από τα κάτω

21 Μάρτη Παγκόσμια ημέρα κατά του ρατσισμού

Σάββατο
16
Μάρτη

10.30 μ.μ. Πλατεία Κοτζιά
Συγκέντρωση
και πορεία στη Βουλή

Νομιμοποίηση όλων των μεταναστ(ρι)ών.
Σύνταξη και ασφάλιση για όλους-ες

Σταματήστε τα pushbacks
Ασυλο και στέγη στους πρόσφυγες

ΜΕΡΑ ΔΡΑΣΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΡΑΤΣΙΣΜΟ!

Η φετινή 16η Μάρτη, που έχει οριστεί ως ημέρα δράσης ενάντια στο ρατσισμό, έχει αναβαθμισμένη αξία, καθώς καλείται να στείλει ηχηρά μηνύματα, σε μια περίοδο που ο ρατσισμός επεκτείνεται τόσο στην Ελλάδα όσο και την Ευρώπη συνολικότερα. Τα νέα προσφυγικά κύματα, αποτέλεσμα

πολλαπλών και πολυεπίπεδων κρίσεων σε διεθνές επίπεδο, έρχονται αντιμέτωπα με μια Ελλάδα «πορτιέρη» σε μια Ευρώπη θωρακισμένη και κλειστή. Είναι χρέος όλων μας να δούμε τη μεγάλη εικόνα και να βγάλουμε συγκεκριμένα καθήκοντα για το επόμενο διάστημα.

(συνέχεια σελ.21)

της σύνταξης...

Η «ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ» στο δρόμο του ταυτόχρονου αγώνα, των αγροτών, των φοιτητών και των απεργών της 28ης Φεβρουαρίου, συνιστά ένα δυναμικό κοινωνικό φαινόμενο. Η επέτειος του τραγικού εγκλήματος στα Τέμπη όπου η πολιτική της ιδιωτικοποίησης αποδείχθηκε κυριολεκτικά δολοφονική, συνέβαλε στην κατεύθυνση να αναγνωρίζεται όλος αυτός ο κόσμος την κυβέρνηση Μητσοτάκη ως έναν αντίπαλο που οφείλει να ανατρέψει.

ΛΙΓΟΥΣ ΜΟΝΟ μήνες μετά την εκλογική νίκη του Μητσοτάκη τον Μάη-Ιούνιο του '23, η κυβέρνηση βρίσκεται απέναντι σε ένα μαζικό ρεύμα που επιχειρεί να συγκρουστεί με βασικά σημεία της κυβερνητικής πολιτικής, δηλαδή βρίσκεται μπροστά σε μια κοινωνική «αντιπολίτευση» από τα κάτω.

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ μια νέα συνθήκη ιδιαίτερα σημαντική, που θα έχει αναπόφευκτα πολιτικές συνέπειες. Τον κίνδυνο αναγνωρίζουν όλοι οι «σοβαροί» καθεστωτικοί παράγοντες. Ο καλός φίλος του πρωθυπουργού, Γ. Πρετεντέρης, έγραψε στο editorial του «Βήματος» της 3ης Μάρτη: «Συγκροτούν αντικειμενικά ένα αντιπολιτευτικό μέτωπο. Του οποίου μπορεί η δράση να μην αποσταθεροποιεί την ηγεμονία της κυβέρνησης (προς το παρόν τουλάχιστον...), αλλά κανείς δεν μπορεί να προδικάσει το μέλλον». Οι λέξεις-κλειδιά είναι προφανώς το «προς το παρόν τουλάχιστον». Η άμεσα μετεκλογική ευφορία όπου «προδικαζόταν το μέλλον», με την πρόβλεψη μιας μακράς ανεμπόδιστης πολιτικής ηγεμονίας του Μητσοτάκη, ανήκει ήδη στο παρελθόν.

ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΑΙ οι προοπτικές αυτής της αντιπαράθεσης; Όλες οι σοβαρές παράμετροι οδηγούν στην εκτίμηση ότι θα κλιμακωθεί. Η κυβερνητική πολιτική είναι ένα σύνολο από αντιμεταρρυθμίσεις που αλλάζουν καίρια τις ισορροπίες σε βάρος των εργαζόμενων και των λαϊκών δυνάμεων. Η ιδιωτικοποίηση των ΑΕΙ και τα επί πληρωμή χειρουργεία στα δημόσια νοσοκομεία είναι ενδεικτικά παραδείγματα. Παρά την κυβερνητική προπαγάνδα για τις αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις, τα οικονομικά στοιχεία επιμένουν να αναδεικνύουν την εικόνα ότι περισσότερο από το 50% του πληθυσμού ζει με μηνιαίο εισόδημα μικρότερο των 1.000 ευρώ. Σε μια χώρα όπου η ακρίβεια στα τρόφιμα έχει αναδειχθεί σαν η κορυφαία μέσα στις χώρες της Ευρωζώνης. Είναι ένα «πολεμικό» πρόγραμμα που στοχεύει στη μαζική μεταφορά πόρων από την εργαζόμενη πλειοψηφία προς την ενίσχυση της κυρίαρχης τάξης και των ανώτερων μεσοστρωμάτων.

ΑΥΤΟ ΤΟ πρόγραμμα εκπονήθηκε μέσα σε συνθήκες μιας οικονομικής ευφορίας και (έστω τεχνητής) αισιοδοξίας. Όμως το σύστημα διε-

θνώς και κατά συνέπεια και εδώ, βαδίζει στην καλύτερη περίπτωση προς την προοπτική «ομαλής προσγείωσης» σε οικονομική επιδείνωση, ενώ δεν λείπουν οι σοβαρές προειδοποιήσεις για «απότομη προσγείωση» σε ύφεση. Δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι η κυβερνητική πολιτική θα αντιδράσει στις διαδικασίες οικονομικής επιδείνωσης οξύνοντας τα χαρακτηριστικά ταξικής μεροληψίας, παίρνοντας πιο αιματηρά μέτρα απέναντι στους εργαζόμενους και τους φτωχούς. Γι' αυτό ο Μητσοτάκης αποδείχθηκε ιδιαίτερα «τσιγκούνης» απέναντι σε αιτήματα των αγροτών, γι' αυτό ο Χατζηδάκης επιμένει στη δήλωση «δεν προτίθεται να βάλω σε ρίσκο τη δημοσιονομική σταθερότητα».

ΟΙ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ δεν περιορίζονται στο πεδίο της οικονομίας. Οι εξοπλισμοί -με την ποιοτική κλιμάκωση της παραγωγής των F35- θα πληρωθούν από τους μισθούς, τις συντάξεις και τις πεσοκομμένες κοινωνικές δαπάνες. Η αποστολή της φρεγάτας «Υδρα» στην Ερυθρά Θάλασσα είναι μια επικίνδυνα φιλοπόλεμη απόφαση που, όμως, υπόσχεται «δώρα» στην κυρίαρχη τάξη. Δώρα άμεσα, με την ένοπλη προστασία των Ελλήνων εφοπλιστών, όσο και έμμεσα, με τα ταξίματα γεωπολιτικής αναβάθμισης του ελληνικού κράτους και των Ελλήνων καπιταλιστών στην Ανατολική Μεσόγειο και τους ναυτικούς διαδρόμους σύνδεσης της Ανατολής με την Ευρώπη.

ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ότι το βασικό ατού του Μητσοτάκη είναι η κρίση της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης. Δεν αναφερόμαστε μόνο στην εικόνα αποσύνθεσης του πρόσφατου συνεδρίου του ΣΥΡΙΖΑ. Στις ψηφοφορίες στη Βουλή για την ισότητα στο γάμο των ομόφυλων ζευγαριών, ο Κασσελάκης και ο Ανδρουλάκης παρείχαν κρίσιμη υπηρεσία στον Μητσοτάκη. Δεν ήταν υποχρεωτικό: ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ θα μπορούσαν να παρουσιάσουν δική τους πρόταση νόμου, που θα υπηρετούσε πιο ουσιαστικά τα δικαιώματα των ομόφυλων ζευγαριών, και να αφήσουν αστήρικτο το Μητσοτάκη να ξεμπλέξει τους λογαριασμούς του με τους Σαμαροβροδίδηδες. Η στάση τους στην πράξη ανέδειξε αυτό που η Ντόρα Μπακογιάννη εύστοχα χαρακτήρισε ως απόφαση «να δένουν καθημερινά τα κορδόνια στα παπούτσια του Μητσοτάκη». Στην ίδια ψηφοφορία το ΚΚΕ αποφάσισε να δώσει στην ακροδεξιά κρίσιμους πόντους στον ισχυρισμό ότι η ομοφοβική αντίθεσή τους, είναι κάποιας μορφής «λαϊκό ρεύμα».

ΤΗΝ ΩΡΑ των συγκλονιστικών εκδηλώσεων για τα Τέμπη, η στάση της αντιπολίτευσης συνέβαλε καίρια στο να συσκοτίζεται η θεμελιώδης ευθύνη -η ιδιωτικοποίηση του ΟΣΕ- και να απομακρύνεται το αναγκαίο βασικό αίτημα της επανακρατικοποίησης των σιδηροδρόμων. Ο

ΣΥΡΙΖΑ γιατί υπερασπίζεται -ακόμα- τη σύμβαση της κυβέρνησης Τσίπρα με την HellenicTrain, το ΠΑΣΟΚ γιατί υποστηρίζει μια περιορισμένη «επαναδιαπραγμάτευση» της ίδιας σύμβασης και το ΚΚΕ γιατί, τάχα από τα «αριστερά», δηλώνει ότι είτε ιδιωτικοποιημένες, είτε υπό δημόσιο έλεγχο, οι μεγάλες δημόσιες επιχειρήσεις θα παραμένουν... καπιταλιστικές.

ΑΥΤΗ Η πραγματική κατάσταση της αντιπολίτευσης δίνει πολιτικές ευκαιρίες στον Μητσοτάκη. Όλες οι δημοσκοπήσεις συγκλίνουν στην πρόβλεψη ότι η ΝΔ θα καταγράψει απώλειες, αλλά και θα διατηρήσει μια ασφαλή απόσταση από το δεύτερο κόμμα. Είναι φανερό ότι σε αυτόν το συλλογισμό, το μέγεθος των απωλειών θα είναι σημαντική παράμετρος. Υπάρχουν απώλειες που είναι διαχειρίσιμες, αλλά και απώλειες που καθιστούν αναγκαίες σημαντικές «κινήσεις» ανάκτησης σταθερότητας. Σε αυτούς τους παράγοντες λογοδοτούν τα σενάρια που άρχισαν να φαίνονται στον συστημικό Τύπο, είτε ως πρόβλεψη ότι ο Μητσοτάκης θα πάει σε έκτακτες εθνικές εκλογές μέσα στο 2025, είτε με την ακόμα πιο προωθημένη μορφή που βλέπει το υπόλοιπο της κυβερνητικής θητείας ως μετάβαση στην «μετά Μητσοτάκη» εποχή της Δεξιάς και την μετακόμιση του Μητσοτάκη σε μια υψηλόβαθμη θέση στην ΕΕ.

Ο ΚΡΙΣΙΜΟΣ παράγοντας ενόψει των ευρωεκλογών θα είναι η απογοήτευση πλατιών τμημάτων του κόσμου που απέναντι στο πολιτικό/εκλογικό παιχνίδι, μας οδηγεί στη διόγκωση της αποχής. Το φαινόμενο ήταν καθοριστικό στον εκλογικό κύκλο του '23, τόσο στις εθνικές όσο και στις αυτοδιοικητικές εκλογές. Αυτό ερμηνεύει την απόσταση της ΝΔ από το δεύτερο κόμμα που, παρά την εξασθένηση, δίνει ακόμα στον Μητσοτάκη όλες τις ελπίδες της κυβερνησιμότητας.

Η ΑΠΟΣΥΡΣΗ μεγάλων τμημάτων των λαϊκών μαζών και της νεολαίας από την κάλπη έχει μια επικίνδυνη παρενέργεια. Η ακροδεξιά και τα δίκτυα που την στηρίζουν, κινητοποιώντας τα ακροατήριά της, έχει τη δυνατότητα να καταγράψει στην κάλπη μια ποσοστιαία ανάπτυξη μεγαλύτερη της πραγματικής. Δεν υπάρχει περιθώριο για εφησυχασμό. Όσοι σήμερα «παίζουν» με το ρατσισμό, με τον εθνικισμό, με το σεξισμό, παίζουν με τη φωτιά.

ΣΤΙΣ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΕΣ συνθήκες η προσπάθεια για τη διατήρηση των αγώνων από τα κάτω στο προσκήνιο, παίρνει καθοριστικές πολιτικές διαστάσεις. Οι απεργιοί, οι αγρότες, οι φοιτητές, είναι η πιο απειλητική αντιπολίτευση για τον Μητσοτάκη. Και, ταυτόχρονα, οι πρωτοβουλίες για μια σοβαρή και αποτελεσματική ανασυγκρότηση της ριζοσπαστικής/αντικαπιταλιστικής Αριστεράς γίνονται επείγουσες και αναγκαίες.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Ηλεκτρονική έκδοση 30 ευρώ
- Έντυπη & ηλεκτρονική: 0 ευρώ
- Έντυπη Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Θάλασσες, βουνά και δάση στο έλεος του κέρδους Κυβέρνηση-κίνδυνος για το περιβάλλον και τις ανθρώπινες ζωές

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Τα τελευταία χρόνια, η κλιματική κρίση έχει καθορίσει πολλές το δημόσιο διάλογο, τα ακραία καιρικά φαινόμενα γίνονται πλέον κανόνας και στην πολιτική συζήτηση διαρκώς επανέρχονται τα ζητήματα της πράσινης ανάπτυξης, της βιωσιμότητας, της προστασίας του περιβάλλοντος. Ακόμα και η ΝΔ του Κυριάκου Μητσοτάκη, ομνύει στην πράσινη ανάπτυξη και τη βιωσιμότητα, σε ένα ρεσιτάλ ασυμφωνίας λόγων και έργων, που θα μπορούσε να είναι αντικείμενο χιουμοριστικού σχολιασμού εάν δεν ήταν τόσο επικίνδυνο για το περιβάλλον και τις ζωές των ανθρώπων.

Νομοσχέδιο για τον αιγιαλό

Το νομοσχέδιο του υπουργείου Οικονομίας για την εμπορική αξιοποίηση (πόσο περισσότερο;) του αιγιαλού, είναι πλέον νόμος του κράτους, μετά την ψήφισή του από την κυβερνητική πλειοψηφία. Ο καινούργιος νόμος -παρά τις περσινές δυναμικές κινητοποιήσεις για ελεύθερες παραλίες πανελλαδικά- όχι μόνο δεν διορθώνει αλλά επιβαρύνει την ήδη καταχρηστική εκμετάλλευση παραλιών και αιγιαλών, δαιωνίζοντας ένα απειλητικό μοντέλο υπερτουρισμού σε βάρος των κοινών αγαθών και της προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος. Η μείωση του ορίου ελάχιστου μήκους για τις παραλίες που θα παραχωρούνται για εκμετάλλευση, αλλά και η αύξηση της κάλυψης με ομπρέλες και ξαπλώστρες από 50% σε 60%, είναι χαρακτηριστικά δείγματα της «πράσινης» υποκρισίας που διαπερνά τη νομοθετική παρέμβαση, με «σημαία» τη διάταξη για τις «απάτητες παραλίες» (χωρίς ξαπλώστρες και ομπρέλες).

Όπως σημειώνουν σε κοινή ανακοίνωσή τους 8 οικολογικές οργανώσεις,

«το νομοσχέδιο εξαφανίζει επίσης την απαγόρευση παραχώρησης των «μικρών αιγιαλών» (μήκος ή πλάτος μικρότερο των 5 μέτρων, ή έκταση μικρότερη των 150 τετραγωνικών), καθιστώντας ακόμα και αυτά τα πολύτιμα οικοσυστήματα διαθέσιμα προς ενδεχόμενη εμπορική εκμετάλλευση. Ακόμα και αυτές οι μικρές, απομονωμένες παραλίες, τώρα θα μπορούν να παραχωρούνται σε ξενοδοχεία». Όλα για τους καταπατητές των παραλιών δηλαδή, ακόμα και πάνω στο κύμα!

Αιολικά πάρκα στην Εύβοια

Χαριστική βολή έδωσε το Συμβούλιο της Επικρατείας στην Εύβοια, συμφωνώντας στην εγκατάσταση δύο φαραωνικών αιολικών πάρκων, στην κεντρική και νότια Εύβοια, τα οποία θα αποτελούνται από 51 και 35 ανεμογεννήτριες το καθένα. Οι ενστάσεις κατοίκων, περιβαλλοντικών οργανώσεων, ορειβατικών σωματείων, ΟΤΑ κατά της απόφασης έγκρισης των περιβαλλοντικών όρων απορρίφθηκαν από το ανώτατο διοικητικό δικαστήριο της χώρας.

Το αιολικό πάρκο στη νότια Εύβοια προβλέπεται να χωροθετηθεί σε μία ήδη κορεσμένη από ανεμογεννήτριες περιοχή, στην Καρυστία. Το αιολικό πάρκο στην κεντρική Εύβοια, πρόκειται να χωροθετηθεί στην περιοχή της Δίρφους και του Ξεροβουνίου, περιοχές με παρθένα δάση που εντάσσονται στο δίκτυο natura 2000. Μάλιστα σύμφωνα με τις καταγγελίες του συντονιστικού αγώνα διάσωσης Εύβοιας και Σκύρου, στην περιοχή αυτή βρίσκεται το τελευταίο παρθένο δάσος που έχει διασωθεί από τις πυρκαγιές των τελευταίων χρόνων και μάλιστα υπάρχει το μοναδικό ελατόδασος που υπάρχει στο Αιγαίο. Τα έργα έχουν αναλάβει να εκτελέσουν οι εταιρείες MOTOROIL, ΕΛΛΑΚΤΩΡ και η Πορτογαλική EDPR. Τα τελευταία δάση της Εύβοιας καταστρέφονται για χάρη των επιχειρηματικών κερδών των πετρελαϊκών και των κατασκευ-

αστικών εταιρειών, στο όνομα της πράσινης ανάπτυξης και της αιολικής ενέργειας.

Οι φωτιές παραμονεύουν

Σε ρεπορτάζ του «Βήματος», συγκριμένων επιχειρηματικών συμφερόντων, αναδεικνύεται ο τεράστιος κίνδυνος που παραμονεύει και φέτος από τις πυρκαγιές. Δεδομένης της αύξησης της θερμοκρασίας (ο φετινός χειμώνας ήταν από τους πιο ζεστούς των τελευταίων δεκαετιών) και με τις πυρκαγιές μόνο την προηγούμενη χρονιά να έχουν κατακάψει το 1.03% της έκτασης της χώρας, καμία ουσιαστική πολιτική κίνηση δεν έχει γίνει για την αναβάθμιση της πρόληψης και της πυροπροστασίας.

Παρά τη σχετική ενίσχυση της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας, το αγκάθι παραμένει η ανυπαρξία πολιτικής πρόληψης, καθαρισμού των δασών, στελέχωση των φυλακίων σε δασικές περιοχές που μπορούν να προλάβουν μια φωτιά στο ξεκίνημά της. Χαρακτηριστικά, οι τελευταίοι διορισμοί στις δασικές υπηρεσίες έγιναν το 2001 και κάποιες το 2005, χωρίς να έχουν διοριστεί οι επιτυχόντες του ΑΣΕΠ του 2022. Πρακτικά, τα δάση έχουν αφεθεί στην τύχη τους, με ορατό τον κίνδυνο νέων μεγάλων καταστροφών που θα έχουν πολύ σοβαρές επιπτώσεις στο περιβάλλον, στο οικοσύστημα, στη θερμοκρασία. Ο κίνδυνος αφορά και τις αστικές περιοχές, όπως η Αττική, ιδιαίτερα τα τμήματα που συνορεύουν με δασικές εκτάσεις, καθώς η εγκατάλειψη των δασικών περιοχών σε συνδυασμό με την (αυθαίρετη ή μη) δόμηση δημιουργούν έναν εκρηκτικό συνδυασμό.

Ζήτημα ζωής ή θανάτου η ανατροπή

Αυτή η εγκληματική αδιαφορία για την προστασία του φυσικού περιβάλλοντος και της ανθρώπινης ζωής από την κυβέρνηση, έχει κοστίσει ήδη

ανθρώπινες ζωές και έχει επιτρέψει να συμβούν ανεπανόρθωτες περιβαλλοντικές καταστροφές. Τέτοιες καταστροφές προμηνύει και η επιμονή στις εξορύξεις υδρογονανθράκων, οι οποίες συνεχίζονται με αμείωτη ένταση, τροφοδοτώντας διαρκώς και τους γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς. Ειδικά στην Κρήτη, οι έρευνες και οι δοκιμαστικές γεωτρήσεις θα περάσουν στο επόμενο στάδιο με τις πετρελαϊκές να πιέζουν την κυβέρνηση να νομοθετήσει την απρόσκοπτη πρόοδο των εργασιών, ζητώντας προκαταβολικά αποζημιώσεις σε περίπτωση που μπορούν να δημιουργηθούν καθυστερήσεις από πιθανές προσφυγές πολιτών και περιβαλλοντικών οργανώσεων. Η ζημιά που ήδη συντελείται στην ελληνική τάφρο (από τη βόρεια Κεφαλονιά μέχρι τη Ρόδο) με τις σεισμικές έρευνες στη νότια Κρήτη είναι ήδη πολύ σοβαρή για το θαλάσσιο οικοσύστημα, ενώ ένα πιθανό ατύχημα μπορεί να έχει καταστροφικές συνέπειες για όλη την περιοχή της ΝΑ Μεσογείου.

Η «πράσινη ατζέντα» που «σερβίρει» ο Μητσοτάκης είναι «πράσινα κέρδη» για τις εταιρείες ενώ μυρίζει καταστροφή και θάνατο για τους ανθρώπους. Η ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική Αριστερά οφείλει να ιεραρχήσει πολύ ψηλά στην ατζέντα της τα αιτήματα για τη διεκδίκηση ενός πλαισίου πραγματικής προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος ενάντια στον καταστροφικό παραλογισμό κράτους και κυβέρνησης, την εναντίωση στα φαραωνικά «πράσινα έργα» των ενεργειακών και κατασκευαστικών κολοσσών που θησαυρίζουν, για να μπορέσουμε να συνεχίσουμε να ζούμε. Δεν είναι ζήτημα «περιβαλλοντικών ευαισθησιών», ούτε μπορεί η λύση να έρθει μέσα από διαδικασίες lobbying στις οποίες αρέσκονται οι περισσότερες μεγάλες περιβαλλοντικές οργανώσεις. Ο αγώνας των πραγματικών ανθρώπων είναι η δύναμη που μπορεί να αντιστρέψει τη βέβαιη πορεία προς νέες καταστροφές.

Έγκλημα στα Τέμπη Με την πλάτη στον τοίχο η

Του Σπύρου Αντωνίου

Η πετυχημένη απεργία και οι μαζικότερες διαδηλώσεις πανελλαδικά, την Τετάρτη 28/2, όπου οι διεκδικήσεις των εργαζομένων και της νεολαίας, συναντήθηκαν με την οργή για το έγκλημα των Τεμπών, ακριβώς ένα χρόνο μετά, φαίνεται ότι αιφνιδίασαν το Μέγαρο Μαξίμου.

Τα κυβερνητικά επιτεύγματα, «τυφλωμένα» από την αλαζονεία του «41%» και την τεράστια ανεπάρκεια των δυνάμεων της συστημικής αντιπολίτευσης, ζούσαν με την ψευδαίσθηση ότι αυτό το έγκλημα με τους 57 νεκρούς, έχει ξεχαστεί. Οι διαστάσεις που έχει λάβει το (και) πολιτικό πρόβλημα του εγκλήματος των Τεμπών, οι οποίες διογκώνονται κάθε μέρα που περνάει, δεν διαθέτουν εύκολη αντιμετώπιση και η επιχειρούμενη από το Μέγαρο Μαξίμου «φυγή προς τα εμπρός» (με τα μέτρα «ασπιρίνες» για την ακρίβεια και τα «ψίχουλα» του κατώτατου μισθού), κολλάει στις λάσπες αυτής της τραγικής υπόθεσης.

Η οργή του κόσμου, γιατί «ζούμε από τύχη», επέστρεψε στους δρόμους και υπενθύμισε ότι η εκλογική υπεροχή, δεν μεταφράζεται μηχανικά σε κοινωνική αποδοχή του κυβερνητικού αφηγήματος και των επιθετικών πρωτοβουλιών του Μητσοτάκη (ιδιωτικοποιήσεις, ποινικοί κώδικες, χυδαία υποστήριξη στο κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ κλπ). Το αίσθημα ανασφάλειας για τις μεταφορές και τις κρίσιμες υποδομές, σε ενδεχόμενο πυρκαγιάς ή πλημμύρας, είναι διάχυτο. Οι κρατούντες, έχοντας ως κορωνίδα το «όλα έχουν μια τιμή», κοστολογούν τη ζωή και τον θάνατο με βάση τη ζημία και το όφελος. Η κοινωνία δείχνει όμως πως δεν ξεχνάει και δεν συγχωρεί.

Γι' αυτό και τα ονόματα των νεκρών του δυστυχήματος, έπρεπε να σβηστούν έξω από τη βουλή. Αλλά η κοινωνική πίεση και η επιμονή των φοιτητών που ξαναέγραψαν τα ονόματά τους, διατήρησαν τη μνήμη των θυμάτων και ανάγκασαν τον δήμαρχο Αθήνας Χ. Δούκα, να απολογείται και να εξαγγέλλει τη δημιουργία μνημείου για τα θύματα των Τεμπών και τον Βορίδη να βρίσκεται πεδίο άσκησης της ιδεολογικής μά-

χης κατά της Αριστεράς και όσων αντιστέκονται στη νεοφιλελεύθερη λαίλαπα.

Οι απεργιακές κινητοποιήσεις δεν ήταν μόνο για τα Τέμπη, αφού το σύνθημα «τα κέρδη τους, οι ζωές μας» συμπυκνώνει τη συνθήκη που δημιουργεί η κυβερνητική πολιτική: τα εταιρικά κέρδη είναι πάνω και πέρα από κάθε ανάγκη των «από κάτω», που στενάζουν από την κερδοσκοπία των επιχειρήσεων και εύχονται να μη χρειαστούν νοσοκομειακή περίθαλψη, γιατί θα πρέπει να βάλουν βαθιά το χέρι στην τσέπη. Όμως, τα Τέμπη ήταν το κοινό σημείο αναφοράς της απεργίας και η απαίτηση για δικαιοσύνη, για να αποδοθούν οι ποινικές και πολιτικές ευθύνες στους υπαίτιους, για δημόσια και δωρεάν αγαθά, απειλεί να «αποδιοργανώσει» τον αυταρέσκο σχεδιασμό του κυβερνητικού κέντρου.

Διερεύνηση - Συγκάλυψη

Αυτή τη στιγμή, βρίσκονται σε εξέλιξη τουλάχιστον δύο δικαστικές έρευνες, μία εγχώρια και μία από τον Ευρωπαϊκό Εισαγγελέα. Στους 34 ανέρχεται πια ο κατάλογος των κατηγορουμένων για την κρατική δολοφονία των Τεμπών, καθώς η δίωξη κατά του πρώην περιφερειάρχη Θεσσαλίας Αγοραστού συγχωνεύθηκε με τους υπόλοιπους κατηγορούμενους. Αλλά η κυβέρνηση ακόμα δεν θέλει να μας πει ποιος έδωσε την εντολή για το μπάζωμα-αλλοίωση του σημείου της τραγωδίας. Παράλληλα δεν αποκλείεται να υπάρξουν και νέοι κατηγορούμενοι όσο η δικαστική έρευνα συνεχίζεται, ενώ οι αγωγές των συγγενών των θυμάτων έχουν αρχίσει να εκδικάζονται.

Πέρα από τις δικαστικές έρευνες, στο επίκεντρο μπαίνει εκ νέου το θέμα της έκρηξης μετά από τη σύγκρουση των τρένων, κάτι που αναμένεται να διερευνηθεί ενδελεχώς ο τρίτος πραγματογνώμονας που ορίστηκε από τη Δικαιοσύνη. Θεωρείται δεδομένο ότι οι περισσότεροι νεκροί προέκυψαν από την ανάφλεξη. Να σημειωθεί ότι τα μέλη της επιτροπής ανεξάρτητων εμπειρογνομόνων που όρισαν οι οικογένειες των θυμάτων συμπέραναν πως η έκρηξη και το μανιτάρι ήταν αποτέλεσμα της ύπαρξης ξυλολιού που υπήρχε στην εμπορική αμαξοστοιχία, ενώ στο πόρισμά τους τονίζουν τα τεράστια κενά στη διερεύνηση του εγκλήματος και την κακή κατά-

Μπορεί η κυβέρνηση Μητσοτάκη να δείχνει ισχυρή, απέναντι στην ακίνδυνη αντιπολίτευση, όμως δεν παύει να είναι μειοψηφική απέναντι στην κοινωνική αντιπολίτευση.

σταση στην οποία παραμένει ο ελληνικός σιδηρόδρομος από πλευράς ασφάλειας. Σε αυτή την περίπτωση θα πρέπει να απαντηθεί το ερώτημα εάν ήταν δηλωμένη η μεταφορά της συγκεκριμένης ουσίας, που χρησιμοποιείται διαδεδομένα και στη νοθεία καυσίμων.

Η αυαυτονομία των πορισμάτων της Εξεταστικής Επιτροπής, που η ΝΔ έδωσε ρεσιτάλ μεθοδεύσεων με στόχο τη συγκάλυψη, δεν θα μας κάνει και πολύ σοφότερους. Η επιτροπή, εφόσον δεν ήταν προανακριτική, όπως αποδείχτηκε στην πράξη, έγινε μόνο και μόνο για να επιβεβαιωθεί το κυβερνητικό αφήγημα περί «ανθρωπίνου λάθους» και «διαχρονικών ευθυνών». Παρόλο που αναδείχθηκε η χρόνια εγκατάλειψη του σιδηρόδρομου, οι παραλείψεις αξιωματούχων και η απόκρυψη στοιχείων, με αποκορύφωμα τις άθλιες υπεκφυγές Καραμανλή και την προκλητική στάση του διευθύνοντα συμβούλου της Hellenic Train.

Ο Β. Προφυλλίδης, μέλος της τριμελούς Επιτροπής Εμπειρογνομόνων που διόρισε η κυβέρνηση, είπε στην Εξεταστική ότι τη μέρα του εγκλήματος ο σιδηρόδρομος ήταν σε επίπεδα 1960. Κατέθεσε ότι δεν έγινε αυτοψία στα συντρίμια

των τρένων, γιατί όταν ορίστηκαν ως μέλη της Επιτροπής, αυτά είχαν ήδη μεταφερθεί αλλού, και ότι δεν ασχολήθηκαν με την πυρκαγιά που προκλήθηκε από τη σύγκρουση, καθώς γι' αυτό χρειάζονταν άτομα με ειδικές γνώσεις μηχανολογίας και χημικής.

Συγχρόνως, «τρέχει» το κύμα των υπογραφών για την συνταγματική αναθεώρηση και την ενεργοποίηση του νόμου περί ευθύνης υπουργών, καθώς και την κατάργηση της βουλευτικής ασυλίας, όταν προκύπτει ποινική ευθύνη πολιτικών προσώπων, το οποίο έχει ξεπεράσει τα 1.500.000 εκατομμύρια υπογραφές. Ενδεικτικό της στήριξης στις οικογένειες των θυμάτων που δίνουν το δικό τους αγώνα για να υπάρξει ουσιαστική διερεύνηση του εγκλήματος και πραγματική δικαιοσύνη.

Τη μέρα που έγινε το έγκλημα στα Τέμπη δεν λειτουργούσε κανένα σύστημα ασφαλείας. Ένα χρόνο αργότερα, με αποκάλυψη της «Εφ. Σύν.» και των Reporters United, μαθαίνουμε ότι τα τρένα εξακολουθούν να κυκλοφορούν στα τυφλά. Χωρίς να υπάρχουν φανάρια σ' ένα τμήμα της γραμμής Αθήνα-Θεσσαλονίκη που δεν πλημμύρισε από την

κυβέρνηση

κακοκαιρία Daniel, στο οποίο η σηματοδότηση θα μπορούσε εύκολα να αποκατασταθεί. Στο τμήμα αυτό περιλαμβάνεται η δεύτερη μεγαλύτερη σήραγγα της χώρας, η σήραγγα Όθρυος, μήκους 7 χιλιομέτρων. Το πιο εξωφρενικό είναι ότι μιλώντας στην εξεταστική επιτροπή της βουλής την 1η Φεβρουαρίου ο πρόεδρος του ΟΣΕ, Παναγιώτης Τερεζάκης, δήλωσε ότι όλα λειτουργούν «κανονικότερα».

Η επιτροπή της βουλής «διαλύθηκε» μετά από κάποιες συνεδριάσεις, με την αποχώρηση έξι κομμάτων που κατήγγειλαν την κυβερνητική πλειοψηφία για «κουκούλωμα», επισημαίνοντας ότι δεν κλήθηκαν σημαντικοί μάρτυρες και πως δεν διαβιβάστηκε η δικογραφία του εφέτη ανακριτή στην επιτροπή (κάτι που έγινε λίγες μέρες μετά). Συγγενείς των θυμάτων κατήγγειλαν κι αυτοί συγκάλυψη αναφορικά με τις συνθήκες διεξαγωγής της διαδικασίας, κάνοντας λόγο για «τεράστια προβολή» των νεκρών.

Καθοριστικός παράγοντας

Η υπόθεση με τη σιδηροδρομική τραγωδία στα Τέμνη δεν είναι ένα ζήτημα με το οποίο η κυβέρνηση θα ξεπερδέσει εύκολα. Δεν είναι μόνο ότι αργά ή γρήγορα θα ξεκινήσει η δίκη. Ο θυμός στην κοινωνία δεν έχει ξεθυμάνει, το αίσθημα της αδικίας και της ατιμωρησίας επιμένει, εφόσον όλο και περισσότεροι/ές συνειδητοποιούν τα καταστροφικά αποτελέσματα των ιδιωτικοποιήσεων. Και μάλιστα απέναντι σε μια κυβέρνηση που μετατρέπει τα δημόσια αγαθά, σε πεδίο (εγκληματικής)

ιδιωτικής κερδοφορίας και επιτίθεται άγρια στο εργατικό εισόδημα, την υγεία, την παιδεία, όταν δεν πρωταγωνιστεί σε επικίνδυνα ιμπεριαλιστικά παιχνίδια «με τη φωτιά».

Η φθηνή επικοινωνιακή διαχείριση, που την είδαμε να ξεδιπλώνεται και με αφορμή την επέτειο των Τεμπών, δεν μπορεί να κρατήσει για πάντα. Η εμπειρία έχει δείξει ότι η επικοινωνιακή υπεροχή ποτέ δεν κρατάει για πολύ και όταν καταρρέει, αυτό γίνεται με κρότο. Η πραγματική υποστήριξη της κυβέρνησης βαίνει μειούμενη. Μπορεί η κυβέρνηση Μητσοτάκη να δείχνει ισχυρή, απέναντι στην ακίνδυνη αντιπολίτευση, όμως δεν παύει να είναι μειοψηφική απέναντι στην κοινωνική αντιπολίτευση. Τους εργαζόμενους, τους φοιτητές, τους αγρότες, τους συνταξιούχους που ασφυκτιούν από την καταθλιπτική συναίνεση του κεντρικού πολιτικού σκηνικού και βρίσκονται στους δρόμους εδώ και μήνες. Και που σίγουρα χρειάζονται τη στήριξη μιας Αριστεράς, μαζικής και αληθινά ριζοσπαστικής, για μπλοκάρουν την κυβερνητική επίθεση και να αντεπιτεθούν.

Ειδικά στο θέμα των Τεμπών, ο κυβερνητικός θίασος, βρίσκεται με την πλάτη στον τοίχο. Και αυτή η κρίσιμη δυναμική της κοινωνικής κινητοποίησης, ολοένα και περισσότερο θα γίνεται ο καθοριστικός παράγοντας και των πολιτικών εξελίξεων. Και είναι δυνατόν να καθορίσει ακόμη και τελικό το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών, για το οποίο ανησυχούν έντονα πια οι προπαγανδιστές της «παντοδυναμίας Μητσοτάκη».

με κόκκινο μέλαν

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΟΡΟΪΔΙΑ

Από την Παρασκευή 1η Μαρτίου ξεκίνησε η εφαρμογή των μέτρων του υπουργείου Ανάπτυξης που με πολλές τυμπανοκρουσίες ανακοινώθηκαν, ως μέσο για την αντιμετώπιση της ακρίβειας. Η κυβέρνηση υποστηρίζει ότι από τη μείωση των εκπώσεων προμηθευτών προς τα σουπερμάρκετ οι καταναλωτές θα δουν μειώσεις σε περίπου 4.000 προϊόντα. Όμως, η μείωση των παροχών των προμηθευτών προς τους λιανεμπόρους και της μεταφοράς του οφέλους στις τιμές τιμοκαταλόγου, αφορά κυρίως καθαριστικά, είδη προσωπικής υγιεινής κλπ, ενώ μόνο το βρεφικό γάλα περιλαμβάνεται από τα τρόφιμα. Την ίδια ώρα, ο πληθωρισμός στην Ελλάδα τον Φλεβάρη σε ετήσια βάση συνέχισε να τρέχει με 3,2%, όσο ήταν και τον Γενάρη (Eurostat). Ειδικά για την ομάδα «διατροφή και μη αλκοολούχα ποτά», που αφορά όλους τους εργαζόμενους, την τριετία Δεκεμβρίου 2020 - Δεκεμβρίου 2023, ο πληθωρισμός έφτασε το 31,2%! Σύμφωνα με μια σειρά ερευνών του τελευταίου διαστήματος, για 6 στα 10 νοικοκυριά το μηνιαίο εισόδημα επαρκεί για 19 ημέρες, τη στιγμή που η κερδοφορία των επιχειρήσεων σπάει το ένα ρεκόρ μετά το άλλο. Αντί για ουσιαστικές αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, πάνω από το ύψος του πληθωρισμού. Αντί για πραγματικό έλεγχο στις τιμές, ενάντια στην απόλυτη ασυδοσία των καρτέλ στα τρόφιμα και την ενέργεια, η κυβέρνηση παίζει... με τα «καλάθια» και στήνει σόου για τις κάμερες με ισχνές μειώσεις στα απορρυπαντικά.

ΣΤΟ ΜΑΡΙΝΑΚΗ Η ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΥΠΙΑ

Ο εφοπλιστής και ιδιοκτήτης του Ολυμπιακού Βαγγέλης Μαρινάκης απέκτησε σε πλειστηριασμό τον τίτλο της ιστορικής εφημερίδας «Ελευθεροτυπία», έναντι 8 εκατομμυρίων ευρώ. Μαζί με τον τίτλο της «Ελευθεροτυπίας», ο ιδιοκτήτης του παλαιού Συγκροτήματος Λαμπράκη απέκτησε και τον τίτλο της «Ελευθεροτυπίας της Κυριακής» και τον τίτλο e-net που ήταν η διαδικτυακή έκδοση του εντύπου. Ο επιχειρηματίας και ιδιοκτήτης της ΑΕΚ Δημήτρης Μελισσανίδης, ήρθε δεύτερος στο διαγωνισμό, καθώς σύμφωνα με πληροφορίες, προσέφερε 7,7 εκατομμύρια ευρώ για την αγορά των τίτλων της εφημερίδας, που κυκλοφόρησε το 1975 και έκλεισε οριστικά τον Νοέμβριο του 2014. Να σημειωθεί ότι στο μεταξύ, μια μερίδα εργαζομένων της «Ελευθεροτυπίας» δημιούργησαν με συνεργατικό σχήμα την «Εφημερίδα των Συντακτών».

Πλέον, η AlterEgo Media έχει στην κατοχή της τρεις από τους πλέον ιστορικούς τίτλους εντύπων (μαζί με «Το Βήμα» και «Τα Νέα») που ταυτίστηκαν με την μετριοπαθή Αριστερά και την Κεντροαριστερά. Δεν είναι σαφές αν, τότε και με ποιο στίγμα θα επανεκδώσει ο Βαγγέλης Μαρινάκης την «Ελευθεροτυπία». Το μόνο σίγουρο είναι ότι ο ενδοκαπιταλιστικός ανταγωνισμός συγκεντρώνει όλο και περισσότερα Μέσα στα χέρια των βαρόνων της ενημέρωσης. Η συμμετοχή των δυο από τους ισχυρότερους μιντιάρχες στον πλειστηριασμό των τίτλων, αποδεικνύει ότι οι πιέσεις προς το Μαξίμου για διευθετήσεις ισχυρών επιχειρηματικών συμφερόντων, θα ενταθούν. Και αυτός ο πόλεμος, αναγκαστικά, θα έχει κερδοσμένους και χαμένους.

ΝΑ ΓΕΜΙΣΟΥΝ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ

Χωρίς ουσιαστικές τροποποιήσεις, η κυβέρνηση εισήγαγε με διαδικασίες εξπρές και ψήφισε το τελικό νομοσχέδιο για τους ποινικούς κώδικες, την Πέμπτη 22 Φλεβάρη, παρά τις ισχυρές αντιδράσεις από τον νομικό κόσμο και οργανώσεις της Αριστεράς. Στην ουσία πρόκειται για μια επικίνδυνη μεταρρύθμιση, που υπηρετεί την αντιδραστική λογική «να γεμίσουν οι φυλακές - φυλακές για όλους/ες». Η άκριτη αυστηροποίηση των ποινών, κατά παράβαση της αρχής της αναλογικότητας και της εξατομίκευσης της ποινής, μετατρέπει τη στέρηση της ελευθερίας από έσχατο, στο βασικό μέσο άσκησης της αντεγκληματικής πολιτικής. Η αναστολή εκτέλεσης της ποινής γίνεται πλέον η εξαίρεση. Η αύξηση των εγκλεισμών στη φυλακή, με συνέπεια το αδιέξοδο στο σωφρονιστικό σύστημα, από στυγνός τιμωρητισμός (στο όνομα μιας δήθεν ενθάρρυνσης των δραστών, που έχουν... πολλά δικαιώματα ως κρατούμενοι, κατά την ακροδεξιά επιχειρηματολογία Φλωρίδη), εμφανίζεται από την κυβέρνηση ως λύση για τη μείωση της εγκληματικότητας. Επιπλέον, κάθε μέτρο στην κατεύθυνση της αυταρχικής θωράκισης του κράτους, στην πραγματικότητα στρέφεται κατά των αγωνιζόμενων κομματιών της κοινωνίας. Απέναντι στην προοπτική των ακόμη πιο ασφυκτικά γεμάτων φυλακών, όπου οι συνθήκες διαβίωσης είναι απελπιστικές, προτάσσουμε τη λογική του αγώνα και της αλληλεγγύης, για να χτυπηθούν τα κοινωνικά αίτια που οδηγούν στην παραβατικότητα. Καμία ανοχή στο δόγμα της «μηδενικής ανοχής» και στο ξήλωμα βασικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

4ο Συνέδριο ΣΥΡΙΖΑ

Η διαλυτική κρίση του κόμματος των Κασσελάκη-Τσίπρα

Της Μαρίας Μπόλαρη

Το 4ο Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ ήταν ένα ντροπιαστικό «τέλος εποχής». Όλα τα «υλικά» που παρουσιάστηκαν επί σκηνής δεν αξίζουν τον λόγο, δεν έχουν καμιά σοβαρή πολιτική προοπτική.

Στην καλύτερη, μπορούν να ελπίζουν σε συμπληρωματικό ρόλο σε πολιτικά σχέδια που θα χτίσουν άλλοι και αλλού. Σε πολιτικά σχέδια που θα αφορούν την καθεστωτική λειτουργικότητα και όχι την κοινωνική βάση στην οποία κάποτε αναφερόταν ο ΣΥΡΙΖΑ.

Ακόμα και πολύπειροι πολιτικοί συντάκτες του αστικού Τύπου σοκαρίστηκαν από το κλίμα που επικράτησε: Αυτά, λένε, δεν έχουν ξανασυμβεί σε συνέδριο της Αριστεράς. Μόνο που ο ΣΥΡΙΖΑ, από καιρό, δεν είναι πλέον ένα κόμμα της Αριστεράς, ενώ αυτό που έγινε στο Φάληρο δεν ήταν συνέδριο αλλά ένα game of thrones με αντικείμενο τη διατήρηση ή την αναδιανομή της εξουσίας στην Κουμουνδούρου.

Πιο ουσιαστικά ήταν αυτά που συνέβησαν στις παραμονές του Συνεδρίου. Ο Κασσελάκης προσεκήθη στη Λέσχη της Κηφισιάς και μπροστά σε 100 επίλεκτους εκπροσώπους της καλής κοινωνίας ανέπτυξε το σχέδιό του για τη μετατροπή του ΣΥΡΙΖΑ σε κάτι σαν μια βαλκανική εκδοχή των Αμερικανών Democrats. Τη θερμή παρουσίαση του «δεν με κρατάνε από πουθενά»-Στέφανου, ανέλαβε ο «μπροστινός» εκπρόσωπος της οικογένειας Βαρδινογιάννη, επιβεβαιώνοντας την υποστήριξη σημαντικής μερίδας των εφοπλιστών στο project Κασσελάκης. Τι ενδιαφέρον έχει για την κυρίαρχη τάξη αυτό το project; Οι καπιταλιστές έχουν την εξουσία και γι' αυτό είναι υποχρεωμένοι να βλέπουν μπροστά: η εποχή Μητσοτάκη κάποτε θα τελειώσει, η ΝΔ πιθανότατα θα αντιμετωπίσει προβλήματα ρήξης της συνοχής μεταξύ κεντρώας και ακροδεξιάς συνιστώσας και τότε ένα κεντρώο ή «κεντροαριστερό» προσωποπαγές κόμμα χωρίς αρχές θα είναι, ίσως, απαραίτητο για κυβερνητικές συμμαχίες μιας ή περισσότερων χρήσεων. Ένα «κόμμα» τύπου Ρέντι ή Μακρόν θα είναι μια χρήσιμη εφεδρεία.

Αυτήν την προοπτική μετέφερε, χωρίς προσχήματα, ο Κασσελάκης στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ και μάλιστα στο παρά 5 ενός συνεδρίου που είχε προπαγανδιστεί ως καθοριστικό. Το «ερωτηματολόγιο» που μονομερώς απέστειλε ζητώντας έγκριση αλλαγής ονόματος, συμβόλων και φυσιολογίας του κόμματος, προανάγγειλε μια ποιοτική, αιφνιδιαστική και ερασιτεχνικά προετοιμασμένη μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ προς αδιευκρίνιστη κατεύθυνση. Το μόνο γνώρισμα που θα έμενε όρθιο στο «κόμμα» της Κουμουνδούρου, θα ήταν το ότι έχει επικεφαλής τον Στέφανο Κασσελάκη. Αυτό ήταν το νόημα της «λευκής επιταγής» που ζήτησε ο Κασσελάκης και το αίτημά του ισοδυναμούσε με την παράδοση άνευ όρων όλων των άλλων βαρών και τσιφλικιάδων του ΣΥΡΙΖΑ.

Αυτή η απαίτηση έβαλε στην πρίζα τους πάντες, συμπεριλαμβανομένου του Αλ. Τσίπρα που, μέχρι τότε, περιοριζόταν σε ρόλο «σιωπηρού εγγυητή». Ο Τσίπρας βρέθηκε μπροστά σε δύο νέες διαπιστώσεις: α) Ο Κασσελάκης αποδεικνυόταν πιο «σκληρό καρύδι» από τις προβλέψεις. Υπό την εγγύηση και την προστασία του Τσίπρα, παρέλαβε ευχαρίστως τον ΣΥΡΙΖΑ, για να ολο-

Αν ψάξει κανείς για νικητές στο 4ο Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ, δεν θα τους βρει. Όλοι βγήκαν «τσαλακωμένοι» από την αθλιότητα της διαδικασίας. Όμως υπάρχουν ηττημένοι. Και ο πιο αναμφισβήτητος ηττημένος είναι ο Αλέξης Τσίπρας.

κληρώσει τη βρώμικη δουλειά μιας νέας εσωκομματικής εκκαθάρισης (χωρίς ο Αλέξης να χρειαστεί να βάλει τα χέρια του με το αίμα όσων τον κατηγορούσαν ως υπεύθυνο για τη συντριπτική ήττα του Μάη-Ιουνή 2023), όμως σε ελάχιστους μήνες έδειξε ότι δεν είναι καθόλου πρόθυμος να επιστρέψει κάποτε την κομματική εξουσία στα χέρια του «εγγυητή». β) Ο Κασσελάκης άρχισε να μετακινεί τον ΣΥΡΙΖΑ σε μια πολιτική κατεύθυνση όπου δεν ήταν πλέον δεδομένο ότι θα περιλάμβανε, σε ηγετικό ρόλο, τον Αλέξη Τσίπρα.

Ούτως ή άλλως, το σχέδιο μιας «σοσιαλδημοκρατικής ανασύνθεσης», μιας ενοποίησης των δυνάμεων του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ, μετά τις ευρωεκλογές και υπό την ηγεσία του Τσίπρα, ήταν ένα «σχέδιο επί χάρτου», που έμπαζε από παντού. Ο Ν. Ανδρουλάκης, και η ηγετική

ομάδα πίσω του, βλέποντας να ενισχύεται το ΠΑΣΟΚ σε βάρος του ΣΥΡΙΖΑ, δεν είχαν κανένα σοβαρό λόγο να ψάχνουν ένα «συνέδριο τύπου Επινέ», όπου υπό το πρόσχημα της ενοποίησης των σοσιαλδημοκρατικών δυνάμεων θα παρέδιδαν την εξουσία σε έναν νέο Μιτεράν, δηλαδή στον Τσίπρα. Από τη στιγμή όπου και στην Κουμουνδούρου, ο Κασσελάκης εμφάνιζε φιλοδοξίες «μακράς πνοής», το μόνο που απέμενε για τον Τσίπρα ήταν η οριστική «τιμητική» απόσυρση.

Για αυτούς τους λόγους ο αρχηγός της ντροπιαστικής κωλοτούμπας του 2015 προχώρησε στην αιφνιδιαστική παρέμβασή του, λίγη ώρα πριν αρχίσει το συνέδριο. Το νόημα της παρέμβασης, αν αφαιρέσουμε τις σάλτσες, ήταν απλό: ο «εγγυητής» ζητούσε πίσω το κόμμα του, ζητώντας εκλογές και εκτιμώντας

ότι θα αναδειχθεί μια «μεταβατική» ηγεσία με πρόεδρο ένα από τα πιστά στελέχη της φρουράς του.

Αν ψάξει κανείς για νικητές στο 4ο Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ, δεν θα τους βρει. Όλοι βγήκαν «τσαλακωμένοι» από την αθλιότητα της διαδικασίας. Όμως υπάρχουν ηττημένοι. Και ο πιο αναμφισβήτητος ηττημένος είναι ο Αλέξης Τσίπρας. Τίποτα απ' όσα ζήτησε με το διάγγελμά του δεν υλοποιήθηκε. Ο Κασσελάκης παρέμεινε στη θέση του, οι εκλογές δεν έγιναν, η παλιά «προεδρική φρουρά» παρουσίασε ένα σημαντικό, όπως αποδείχθηκε, ρήγμα: την αυτόνομη κίνηση της πτέρυγας του Ν. Παππά.

Η ερμηνεία είναι απλή. Η στρατιά των καριεριστών που ο ίδιος ο Τσίπρας προσέλκυσε στον ΣΥΡΙΖΑ για να διατηρήσει τεχνητά την ανεργία της επιμονής του να αναλάβει ξανά ρόλους «κυβερνώσας» παράταξης, έχει αλλάξει καίρια τη στελεχιακή σύνθεση του ΣΥΡΙΖΑ. Σήμερα στην «κερκίδα» του συνεδρίου τον τόνο δεν έδιναν οι συνδικαλιστές και οι ακτιβιστές των κινημάτων, αλλά οι Γκλέτσοι και οι παλιές τους. Και στις πρώτες σειρές των «προβεβλημένων», ο ναύαρχος Αποστολάκης, η Θεοδώρα Τζάκρη, η Δ. Αυγέρη, η Έλενα Ακρίτα, οι καθηγητάδες και λοιποί «αστέρες» ήταν μια εικόνα θλίψης και ντροπής. Σε αυτό το «στρώμα» της διεύρυνσης του ΣΥΡΙΖΑ προς τις ανεργισμένες περσόνες -που δεν είχαν ποτέ καμιά σχέση με την Αριστερά των αγώνων- στηρίζει μεγάλο μέρος της δύναμής του ο Κασσελάκης.

Όμως αυτό το στρώμα δεν αρκούσε για να του εξασφαλίσει μια -έστω οριακά επιβιωτική- νίκη. Για να προκύψει η «ισοπαλία» που τον αφήνει ζωντανό στην καρέκλα του προέδρου, ο Κασσελάκης χρειάστηκε τις υπηρεσίες της πτέρυγας του Νίκου Παππά.

Οι Ν. Παππάς-Π. Πολάκης-Γ. Τσίπρας-Σ. Φάμελος, υπήρξαν οι αρχιτέκτονες της μονοβρίας που, αφενός, απέκλειε τις εκλογές αναμέτρησης με τον Κασσελάκη, ενώ αφετέρου «ψαλίδιζε» τη λευκή επιταγή προς τον πρόεδρο δίνοντας διορία επανεκτίμησης μέχρι την επομένη των ευρωεκλογών. Συχνά στην ιστορία, σε συνθήκες βαθιάς κρίσης ενός κόμματος, αποκτά μεγαλύτερο βάρος η πιο γραφειοκρατική πτέρυγά του. Εδώ πρόκειται για το τμήμα των στελεχών που έχει κάνει «επιστήμη» την αντίληψη ότι το κόμμα είναι μαγαζί και η πολιτική ταυτίζεται με το νταλαβέρι. Όμως αυτή η «επιστήμη» δεν έχει τίποτα κοινό με τις πραγματικές οργανωτικές ή πολιτικές ικανότητες. Ο Ν. Παππάς συχνά κοκορεύεται για την, τάχα, «μάχη» κατά των ολιγαρχών με επίδικο τον έλεγχο των Μέσων Ενημέρωσης. Σε εκείνη τη «μάχη» οι ολιγάρχες όχι μόνο διατήρησαν τον έλεγχο των ΜΜΕ,

όχι μόνο απέσπασαν μια συμφωνία υποβάθμισης του εγγυητικού ρόλου των σωματείων και των εργαζομένων στην ενημέρωση, αλλά το πέτυχαν και χωρίς να δώσουν την παραμικρή εγγύηση «ουδετερότητας» απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ. Είναι ένα καλό παράδειγμα για το πώς «το έξυπνο πουλί, από τη μύτη πιάνεται...».

Η συμμαχία των νεοπροεδρικών και των γραφειοκρατών του «παλαιού καθεστώτος», που όμως πλέον κινούνται με αποκλειστικό άξονα την ιδιοτέλεια, είχε την υπεροχή απέναντι στο συνασπισμό των παλιών προεδρικών στελεχών που υποστηρίχθηκαν στην υποψηφιότητα της Γεροβασίλη. Οι σημαντικές πραγματικότητες στον ΣΥΡΙΖΑ περιγράφονται από στιγμιότυπα όπως όταν ο Καρανίκας (!) μπορεί να επιτίθεται δημόσια στον Τσίπρα, ή όπως όταν ο ναύαρχος Αποστολάκης μπορεί να χλευάζει τον Αλέκο Φλαμπουράρη.

Ο συσχετισμός που καθοδήγησε αυτή την κατάληξη του συνεδρίου δεν έχει πραγματική ισχύ.

Η εικόνα του συνεδρίου ενισχύει την τάση αποδέσμευσης στη βάση και πολύ περισσότερο την τάση απόσυρσης του πολιτικού/εκλογικού ακροατηρίου, που σε όλες τις προηγούμενες κάλπες οδήγησε εκατοντάδες χιλιάδες στην αποχή. Στις ευρωεκλογές ο ΣΥΡΙΖΑ του Κασσελάκη και των Παππά-Πολάκη, θα δώσει αγωνιώδη μάχη για την τρίτη θέση. Και αν το ΚΚΕ πρόσεχε περισσότερο τη σχέση του με τα πλατιά ριζοσπαστικά ακροατήρια, τότε η τέταρτη θέση θα ήταν η πολιτικά πιθανότερη. Την επόμενη ημέρα των ευρωεκλογών το «οικοδόμημα» που φιλοτεχνήθηκε στο 4ο Συνέδριο θα δοκιμαστεί άγρια και η τράπουλα της εσωκομματικής εξουσίας θα μοιραστεί ξανά...

Αυτή η κρίση ισοδυναμεί με απελευθερωτική πιθανότητα. Χιλιάδες και χιλιάδες άνθρωποι θα αναζητήσουν αλλού και αλλιώς πολιτική αναφορά. Το αν αυτή η πιθανότητα θα «μεταφραστεί» δημιουργικά, εξαρτάται από τις πρωτοβουλίες και τη δυναμική της ριζοσπαστικής/αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Αλλιώς θα ενισχυθεί το φαινόμενο της εξατομικοποιημένης απόσυρσης και της αποχής.

Στη Λέσχη της Κηφισιάς, και σε άλλα καθεστωτικά κέντρα, είναι φυσιολογικό να τρίβουν τα χέρια τους με χαρά στην προοπτική να αποκτήσουν ένα «εργαλείο» σαν το Δημοκρατικό Κόμμα των ΗΠΑ. Όμως το αν μπορούν να το πετύχουν αυτό μέσω του Στέφανου Κασσελάκη είναι άλλο, τελείως αμφίβολο στοιχείο. Στο ζόρικο γήπεδο της ταξικής πάλης και του πολιτικού αγώνα στην Ελλάδα, η γνώμη μας είναι ότι ο «δεν θα σας προδώσω» αμερικανοτραφής γιάπης θα αποδειχθεί ένα κουτσό άλογο.

Τα 500 φύλλα της γιόρτασε η Εργατική Αριστερά

Δεν υπήρχε καλύτερος τρόπος να γιορτάσει η εφημερίδα μας τα 500 φύλλα της και τα 23 χρόνια κυκλοφορίας της.

Την Κυριακή 11 Φλεβάρη η αίθουσα εκδηλώσεων του 144ου Δημοτικού Σχολείου Αθήνας, γέμισε από συντρόφους/ισσες, φίλους/ες, αγωνιστές/τριες κάθε ηλικίας. Η Εργατική Αριστερά για πάνω από δύο δεκαετίες έχει ριζώσει σε κοινωνικούς χώρους, χώρους δουλειάς, σχολές, σχολεία, γειτονιές. Οι άνθρωποί της, όσοι γράφουν, διαβάζουν και διακινούν την εφημερίδα γιόρτασαν από κοινού, δίνοντας υπόσχεση ότι η εφημερίδα θα συνεχίσει να είναι παρούσα στις μεγάλες μάχες που έρχονται.

Στο χώρο από νωρίς υπήρχε το βιβλιοπωλείο των εκδόσεων RedMarks με παλιές και νέες κυκλοφορίες, συλλογική κουζίνα, έκθεση με σημαντικά πρωτοσέλιδα και ζωντανή μουσική από συντρόφους. Πολλά δώρα, προσφορές φίλων της εφημερίδας, κληρώθηκαν στη λαχειοφόρο αγορά, χαρίζοντας χαμόγελα, ενώ δεν έλειψε το τραγούδι και ο χορός. Σημαντική ήταν επίσης η παρουσία συντρόφων/ισσών από άλλες οργανώσεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς που διαχρονικά στηρίζουν την εφημερίδα και ακόμη μια φορά βρέθηκαν στη γιορτή της.

Η εφημερίδα μας άντεξε και συνεχίζει την πορεία της, πάντα παρούσα στις μικρές και μεγάλες στιγμές του κινήματος και της Αριστεράς. Χω-

ρίς ίχνος «αντικειμενικότητας». Με δηλωμένη θέση και άποψη. Με σταθερό προσανατολισμό στην υπεράσπιση του δικού μας στρατοπέδου. Στην επίμονη ανάδειξη των αγώνων, των ιδεών και των συμφερόντων των «από κάτω» και της πραγματικής Αριστεράς. Με ισχυρή την πεποίθηση ότι ακόμα και στην εποχή των σόσιαλ μίντια -αλλά και της ιδεολογικής σύγχυσης και υποχώρησης των αριστερών ιδεών- μια εφημερίδα άποψης αποτελεί βασικό εργαλείο ενημέρωσης και γνώσης, πολιτικής παρέμβασης και γενίκευσης των αναγκαίων πολιτικών συμπερασμάτων, συνεχίζουμε τον αγώνα.

Η γιορτή για τα 500 φύλλα της Εργατικής Αριστεράς ήταν η πιο ζωντανή απόδειξη ότι τα ανεξάρτητα και μάχιμα έντυπα μέσα πολιτικής γραμμής και συζήτησης, συνεχίζουν να είναι παρόντα και αναγκαία απέναντι στη συστημική επίθεση των αστικών ΜΜΕ και των συμφερόντων που εκπροσωπούν. Γιατί λογοδοτούν μόνο στην εργατική τάξη και την πληττόμενη κοινωνική πλειοψηφία και όχι στις επιδιώξεις του κεφαλαίου και των πολιτικών του φερέφωνων. Αυτός είναι και ο λόγος που αντλώντας δύναμη από όσους στήριξαν και στηρίζουν την Εργατική Αριστερά, θα συνεχίσουμε να βρισκόμαστε δίπλα τους στους αγώνες και τις διεκδικήσεις για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση, πολέμους και διακρίσεις. Τόσο στο τυπογραφείο, όσο και στους δρόμους.

Χρειαζόμαστε την ετήσια συνδρομή σας

Ηλεκτρονική έκδοση 30€

Έντυπη & ηλεκτρονική 50€

Η 28η Φλεβάρη έδειξε τις δυνατότητες του μαζικού κινήματος Το εργατικό κίνημα μπροστά στην πρόκληση μιας νέας Γενικής Απεργίας

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Στις 28 Φλεβάρη, ακριβώς ένα χρόνο από το σιδηροδρομικό έγκλημα στα Τέμπη, η απεργία της ΑΔΕΔΥ και του Εργατικού Κέντρου Αθήνας (ΕΚΑ), στην οποία είχαν καλέσει πολλές ομοσπονδίες και σωματεία, έμοιαζε πάρα πολύ με Γενική Απεργία κι αν έγινε χωρίς τη συμμετοχή της ΓΣΕΕ.

Με αγωνιστικό τρόπο και εξαιρετικά μαζικές συγκεντρώσεις που ένωσαν τον κόσμο, η τραγική επέτειος των Τεμπών δεν αποτέλεσε ένα μνημόσυνο, αλλά από χιλιάδες εργαζόμενες και εργαζομένους φωνάχτηκαν παλιά και νέα αιτήματα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, ενάντια στη διάλυση του Δημοσίου, ενάντια στη μετατροπή βασικών και πολύτιμων αγαθών, όπως της παιδείας και της υγείας, σε εμπορεύματα. Η μέρα που μας θύμισε ότι τα κέρδη σκοτώνουν, ήταν ημέρα απεργιακού αγώνα για να μην επαναληφθούν προμελετημένα εγκλήματα.

Οι μαζικές και ανθεκτικές κινητοποιήσεις των φοιτητριών και φοιτητών και του κόσμου της εκπαίδευσης για να μην επιτραπεί η ιδιωτικοποίηση της

τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, μαζί με τις κινητοποιήσεις των μικρομεσαίων αγροτών στην χώρα μας και όχι μόνο, τροφодότησαν το απεργιακό κλίμα προς τις 28 Φλεβάρη.

Η ίδια ημέρα, με τη φόρτιση λόγω Τεμπών, πρόσθεσε απεργούς σε μια ήδη μαζική απεργία.

Στις 8 Μάρτη, γυναίκες που δεν έχουν σταματήσει να αγωνίζονται για την ισότητα στην πράξη, για την ενίσχυση δημόσιων δομών για τις κοινωνικές ανάγκες, ενάντια στη βία, την εκμετάλλευση και την καταπίεση, αφιερώνοντας τη φετινή παγκόσμια μέρα της γυναίκας στις παλαιστίνιες, που βιώνουν το θάνατο, στη γενοκτονία που εκτελεί το Ισραήλ μαζί με ολόκληρη τη Δύση, θα ενώσουν τις φωνές τους με το φοιτητικό και πανεκπαιδευτικό κίνημα για να μην περάσει το νομοσχέδιο που ιδιωτικοποιεί την τριτοβάθμια εκπαίδευση και ψηφίζεται την ίδια μέρα.

Ο κόσμος στο δρόμο

Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, παρόλο που δεν έχει κοινοβουλευτικό αντίπαλο, βλέπει να σχηματίζεται μια αυξανόμενη κοινωνική αντιπολίτευση, που καταλαβαίνει τι συμβαίνει και

αντιδρά αγωνιστικά σε συνολικό και σε μερικό επίπεδο.

Στους χώρους δουλειάς οι εργαζόμενες και οι εργαζόμενοι διαπιστώνουν και βιώνουν την ασυδοσία και την ολοένα αυξανόμενη ευνοϊκή αντιμετώπιση των εργοδοτών από την κυβέρνηση. Συνειδητοποιώντας το ταξικό χάσμα έχει ξεκινήσει με επιμονή το τελευταίο διάστημα η επαναφορά της συζήτησης για συλλογικές συμβάσεις εργασίας, με επίδικα τους μισθούς, τις συνθήκες εργασίας και τα δικαιώματα.

Η μαζική και από τα κάτω απεργία στις επικοινωνίες-πληροφορική (Teleperformance, Webhelp κ.ά. – μέλη του ΣΕΤΗΠ), την οποία επέβαλαν και υλοποιούν μετανάστες εργαζόμενοι με μεγάλη συμμετοχή και διάρκεια, είναι ακόμα ένα δείγμα για την κατάσταση και τα όρια των εργαζομένων στην πολιτική που ασκείται «χωρίς τον ξενοδόχο»!

Οι εργαζόμενες και οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο βιώνουν σε καθημερινή βάση την εγκατάλειψη κάθε δημόσιας υπηρεσίας, με την υποστελέχωση, την υποχρηματοδότηση, τους κινδύνους για τη σωματική ασφάλεια των υπαλλήλων από τις παρατημένες δομές και κτίρια, τον ανταγωνισμό που καλλιεργείται

μεταξύ συναδέλφ(ισσ)ων με τα μόνους και διάφορες μισθολογικές παροχές μέσω ειδικών μητρώων και την ιδιωτικοποίηση και της παραμικρής λειτουργίας που μπορεί να είναι κερδοφόρα (βλέπε ιδιωτικοποίηση αρδευτικού νερού στη Θεσσαλία και ίδρυση του ΟΔΥΘ Α.Ε.).

Η λειτουργία του Δημοσίου, με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, με το ταμείο Ανάκαμψης μέσα σε όλα τα υπουργεία, με τα ιδιωτικά – απογευματινά χειρουργεία στα Δημόσια Νοσοκομεία, με σχολεία ΚΟΙΝ.Σ.ΕΠ. ως ΣΔΙΤ, όπως στο Δίστομο, είναι ένας άλλος τρόπος ιδιωτικοποίησης.

Το Δημόσιο μοιάζει όλο και περισσότερο στον ιδιωτικό τομέα και στην υλοποίησή της αυτή η πολιτική προκαλεί τις συνειδήσεις όλων, βγάζοντας στη φόρα τρομακτικά προβλήματα ακόμα και για την ίδια τη ζωή τόσο των εργαζομένων όσο και των χρηστών των υπηρεσιών αυτών.

Με τη διαίρεση των εργαζομένων για να διεκδικήσουν πραγματικά ένα κομμάτι ψωμί, αφού οι νόμοι Χατζηδάκη, Βορίδη, Άδωνη δημοιούργησαν το νομικό πλαίσιο για να δουλεύει ο κόσμος στο Δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα 2 και 3 δουλειές το ίδιο εικοσιτετράω-

Εκλογές Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών: Μαζική

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Μαζική συμμετοχή

Το τριήμερο 25-27 Φλεβάρη, ολοκληρώθηκαν οι εκλογές του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών για το νέο ΔΣ και την εκλογή αντιπροσώπων για το επόμενο συνέδριο του Εργατικού Κέντρου Αθήνας, στις οποίες ψήφισαν 2241 μέλη, περίπου 200 μέλη παραπάνω από τις προηγούμενες εκλογές το 2021. Πρώτη δύναμη αναδείχθηκε για δεύτερη συνεχή χρονιά η ΕΣΑΚ (ΠΑΜΕ) με 900 ψήφους (από 665 το 2021) και 3 έδρες στο ΔΣ (από 2 το 2021). Να σημειώσουμε ότι η Συσπειρωση (παράταξη της ΑΡΙΣ) που είχε λάβει 120 ψήφους στις προηγούμενες εκλογές, δεν κατέβασε δικό της ψηφοδέλτιο και στήριξε το ψηφοδέλτιο της ΕΣΑΚ. Δεύτερη αναδείχθηκε η Αριστερή Πρωτοβουλία Τεχνικών

(ΑΝΤΑΡΣΥΑ) με 673 ψήφους (από 587 το 2021) διατηρώντας 2 έδρες στο ΔΣ. Τρίτη δύναμη αναδείχθηκε η barricada (ενωτικό σχήμα της ριζοσπαστικής Αριστεράς) με 455 ψήφους (από 395 το 2021) διατηρώντας δύο έδρες στο ΔΣ. Ακολουθεί η Συνάρτηση (παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ-Νέας Αριστεράς) με 144 ψήφους (από 196) χάνοντας τη μία έδρα που είχε στο ΔΣ. Τελευταίες δυνάμεις με μικρή καταγραφή στις εκλογές η Ταξική Πορεία με 42 ψήφους και η ΕΡΓΑΣ με 11.

Οι εκλογές έλαβαν χώρα σε μία συγκυρία που το Σωματείο παλεύει να υπογράψει Συλλογική Σύμβαση Εργασίας και έχει αναγκάσει την εργοδοσία να συζητήσει, μετά από δώδεκα χρόνια. Είναι βέβαιο, πως αυτή η διεκδίκηση, μέσα από απεργιακές και κλαδικές κινητοποιήσεις, σε συνδυασμό με μία σειρά κινητοποιήσεων τα προηγούμενα δύομισή χρόνια ενάντια στην εργοδοτική αυ-

θαιρεσία, έχει αποδείξει σε μεγάλο τμήμα των συναδέλφων του τεχνικού κλάδου την αξία, τη σημασία και τη χρησιμότητα ενός ζωντανού και μαζικού σωματείου. Με αυτόν τον τρόπο το σωματείο έχει καταφέρει να κερδίσει νεότερα μέλη στις τάξεις του και να μαζικοποιηθεί πα-

ραπάνω. Αυτό αποδεικνύει η μαζική συμμετοχή στις εκλογές αλλά και η ενίσχυση όλων των αριστερών ψηφοδελτίων και η αποδυνάμωση της συμβιβαστικής γραμμής που εκφράζεται από την παράταξη που πρόσκειται στο ΣΥΡΙΖΑ και τη Νέα Αριστερά.

ρο, ανταγωνιζόμενος ο ένας τον άλλον, ελπίζει η κυβέρνηση και ολόκληρο το σύστημα να αποφύγει τη συνένωση των αιτημάτων των εργαζομένων, τη συσπείρωση τους στα σωματεία τους και τη μαζική αγωνιστική διεκδίκηση.

Με τα δικαστήρια στην υπηρεσία και υπό τις εντολές κυβέρνησης και εργοδοτών για να μην υπάρχει ούτε μια απεργία, ούτε καν απεργία-αποχή, νόμιμη, αποσκοπούν στην καθυστάση, τον εκφοβισμό και την ησυχία από πλευράς της εργατικής τάξης.

Αλλά, δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη! Αν αυτό το σύνθημα το φωνάζουν χιλιάδες εργαζόμενες-οι για την

Παλαιστίνη, με αντίστοιχες αντιστάσεις φαίνεται να μπορούν να χτιστούν μέσα στο εργατικό κίνημα για να μπει ένα τέλος στην απερίγραπτη ταξική εκμετάλλευση αδικία και καταπίεση.

Η απεργία της 28 Φλεβάρη ψηφίστηκε στην ΑΔΕΔΥ από τις δυνάμεις εκτός ΔΑΚΕ – ΔΗΣΥ (πρώην ΠΑΣΚΕ), με πολύ κόπο και επιμονή από την Αριστερά. Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα, σωματεία πήραν αποφάσεις συμμετοχής και την εμπλούτισαν με τα αιτήματά τους, τα οποία μπορεί να φαίνονται διαφορετικά, αλλά ενοποιούνται, καθώς αποτελούν πτυχές της ίδιας αντεργατικής και αντικοινωνικής πολιτικής που με μανία

εφαρμόζει η κυβέρνηση της δεξιάς.

Οι Γενικές συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς έχουν κάνει ένα βήμα επιστροφής στην προ κόβιντ κατάσταση.

Οι συλλογικές διαδικασίες σχημάτων, σωματείων κ.ά. έχουν ενεργοποιηθεί σε πολύ σημαντικότερο βαθμό σε σχέση με λίγο καιρό πριν.

Η ταξική αλληλεγγύη και η συμπάρασταση του κόσμου σε κινητοποιήσεις που μπορεί να τον «ταλαιπωρούν» έχουν μπλοκάρει σε μεγάλο βαθμό τον κοινωνικό αυτοματισμό που με ευκολία έσπερνε το σύστημα κάποια χρόνια πριν.

Τα ματωμένα υπερκέρδη των ιδιωτικών επιχειρήσεων, η ακρίβεια, η ασυδοσία και η αποδοχή των κόλπων των κολοσσών της ενέργειας, των μεταφορών, των τροφίμων από την κυβέρνηση, εξοργίζουν και τον πιο καλοπροαίρετο πολίτη της εργαζόμενης κοινωνίας, φέρνοντάς τον όλο και πιο κοντά στις κινηματικές και αγωνιστικές διαδικασίες.

Η απεργία που εξήγγειλε η ΓΣΕΕ, για τις 17 Απρίλη, προσπαθώντας να μεταθέσει και να ξεκόψει τους εργατικούς αγώνες από τις μνήμες και τις συνειδητοποιήσεις των Τεμπών, αλλά και από τους αγώνες του φοιτητικού κι εκπαιδευτικού κινήματος και των αγροτών, μπορεί τώρα να αξιοποιηθεί ως συνέχεια και κλιμάκωση της μεγάλης απεργίας στις 28 Φλεβάρη και όλων των αγώνων που εκτυλίσσονται.

Μπορούμε και είναι ανάγκη να γίνει μπουμέρανγκ στους στόχους της ΓΣΕΕ, η απεργία που η ίδια προκήρυξε για τις 17 Απρίλη.

Ένα πανεργατικό, πανεργατικό, πανεργατικό μέτωπο μπορεί να δημιουργηθεί, σε συνεργασία με τον κόσμο της φτωχομεσαίας αγροτιάς, με τις αντιπολεμικές αντιστάσεις και την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη και να φέρει στο κέντρο της πολιτικής ζωής, τις προτεραιότητες, τα συμφέροντα των εργαζομένων, για μια κοινωνία που θα λειτουργεί με βάση το συνολικό και συλλογικό καλό και όχι για τη ζούγκλα των αγορών που διαλύει τις ζωές των ανθρώπων, μόνο και μόνο για να θησαυρίζει μια όλο και πιο μικρή μειοψηφία ήδη ζάμπλουτων ανθρώπων.

συμμετοχή – Ενίσχυση της barricada

Σημαντική ενίσχυση της barricada

Η άνοδος που κατέγραψε η barricada κερδίζοντας 455 ψήφους την αναδεικνύει για δεύτερη χρονιά τρίτη δύναμη, που σημαίνει ότι θα συνεχίσει να έχει καθοριστικό ρόλο στη λειτουργία του σωματείου. Η συμβολή της στο άνοιγμα της συζήτησης για τη διεκδίκηση της Συλλογικής Σύμβασης στον κλάδο ήταν καθοριστική την προηγούμενη περίοδο. Από καλύτερη θέση πλέον, θα συνεχίσουμε να διεκδικούμε μία πιο ζωντανή λειτουργία του σωματείου, με τρόπο εξώστρεφο και δραστήριο, για τη μεγαλύτερη ισχυροποίηση του σωματείου και για να είναι εργαλείο μάχης για όλους/ες τους συναδέλφους/ισες στον τεχνικό κλάδο. Θα συνεχίσουμε να διεκδικούμε ένα σωματείο που θα ξέρει πραγματικά τις δυνάμεις του, θα ξέρει σε ποιους χώρους

βρίσκονται τα μέλη του και θα οργανώνει πραγματικά τον αγώνα για καλύτερους μισθούς και καλύτερες εργασιακές σχέσεις.

Τα ποσοστά που κατέγραψε η barricada αναδεικνύουν και την απήχηση που έχει μία γνήσια ενωτική και ριζοσπαστική αριστερή πολιτική μέσα στο εργατικό -συνδικαλιστικό κίνημα, που επιχειρεί να συσπειρώνει ευρύτερες δυνάμεις και στοχεύει στην ανατροπή των συσχετισμών στα όργανα του εργατικού – συνδικαλιστικού κινήματος, τόσο απέναντι στη λογική που συχνά εκφράζουν οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ όσο και απέναντι στη λογική του τάχα ανεξάρτητου εργατικού κινήματος. Άλλωστε, η barricada είναι πλέον το μόνο σχήμα που συσπειρώνει διαφορετικές πολιτικές δυνάμεις της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και ανένταχτους/ες.

Η πρόκληση της Συλλογικής Σύμβασης

Η μαζική συμμετοχή στις εκλογές του ΣΜΤ πρέπει να εκληφθεί από όλες τις δυνάμεις ως μήνυμα αγώνα, ενίσχυσης της δράσης του σωματείου και αποφασιστικού προχωρήματος της υπόθεσης υπογραφής Συλλογικής Σύμβασης στον κλάδο. Το νέο ΔΣ που εκλέχθηκε έχει σοβαρή ευθύνη να συνεχίσει αυτή την προσπάθεια. Δε γίνεται άλλο να βλέπουμε τις μεγάλες κατασκευαστικές εταιρείες και τα μεγάλα μελετητικά γραφεία να πετυχαίνουν απανωτά ρεκόρ κερδοφορίας και οι μισθοί της πλειοψηφίας των εργαζόμενων μηχανικών και τεχνικών να παραμένουν εκνευριστικά στάσιμοι, με την ακρίβεια και τον πληθωρισμό να ροκανίζουν το εργατικό εισόδημα κάθε μήνα όλο και περισσότερο.

Μπορεί η οικονομία να πηγαίνει

καλά σύμφωνα με τις δηλώσεις της κυβέρνησης, αφορά όμως μόνο τα κέρδη του κεφαλαίου και όχι τους μισθούς των εργαζομένων. Το ΣΜΤ οφείλει να ανταποκριθεί στην πρόκληση και να κλιμακώσει τον αγώνα για την υπογραφή συλλογικής σύμβασης με αυξήσεις στους μισθούς, χωρίς καθυστερήσεις, όπως αυτές που γίνονταν τα προηγούμενα χρόνια με κύρια ευθύνη της ΕΣΑΚ. Σε σημαντικό τμήμα των εργαζόμενων μηχανικών έχει γίνει σαφές ότι η ατομική διαπραγμάτευση με την εκάστοτε εργοδοσία έχει συγκεκριμένα και συνήθως χαμηλά όρια, για αυτό έχει ζωντανέψει στον κλάδο τόσο πολύ η συζήτηση για την υπογραφή ΣΣΕ και για αυτό ανακαλύπτει εκ νέου την αξία της συλλογικής δράσης μέσα από το σωματείο. Τίποτα δε θα χαριστεί από τα αφεντικά, όλα κερδίζονται με τους αγώνες των εργαζομένων.

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Υγεία για λίγους κι εκλεκτούς

Την Πέμπτη 29 Φλεβάρη η κυβέρνηση με πανηγυρικούς τόνους προκήρυξε 704 θέσεις ειδικευμένων ιατρών κλάδου ΕΣΥ. Ο υπουργός Υγείας Αδ. Γεωργιάδης μάλιστα επανέλαβε τις ψευτιές που αναπαράγει τα τελευταία χρόνια η κυβέρνηση της ΝΔ περί μαζικών προσλήψεων στα νοσοκομεία, υποσχόμενος ότι μέσα στο 2024 «θα γίνουν συνολικά 6.500 προκηρύξεις μόνιμων θέσεων υγειονομικού προσωπικού». Θέσεις που ακόμη κι αν προκηρυχθούν δεν θα τοποθετηθούν στα νοσοκομεία πριν το 2027. Είναι χαρακτηριστικό ότι ακόμη δεν έχουν τοποθετηθεί στις θέσεις τους οι 3.700 περίπου νοσηλεύτριες από την προκήρυξη που έγινε το καλοκαίρι του 2022.

Ακόμη όμως και άμεσα να τοποθετηθεί όλο το παραπάνω προσωπικό στις θέσεις του και πάλι τα κενά δεν καλύπτονται. Αυτή τη στιγμή για να λειτουργήσουν ομαλά τα νοσοκομεία και χωρίς τα απογευματινά ιατρεία που εξήγγειλε πρόσφατα η κυβέρνηση θα έπρεπε να γίνουν τουλάχιστον 6.500 προσλήψεις σε γιατρούς και 30.000 προσλήψεις νοσηλευτριών και βοηθητικού προσωπικού. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι και για τις θέσεις που λέει ότι θα προκηρύξει είναι μονές. Αυτόματα αυτό σημαίνει εντατικοποίηση της δουλειάς που οδηγεί όπως γίνεται και τώρα σε μαζικές παραιτήσεις γιατρών και αποχωρήσεις συμβασιούχων.

Είναι χαρακτηριστικά όσα συμβαίνουν στη Θεσσαλονίκη. Η διοίκηση της 4ης ΥΠΕ (Υγειονομική Περιφέρεια) αποφάσισε να κάνει μετακινήσεις νοσηλευτών χειρουργείου και αναισθησιολόγου από τα νοσοκομεία ΑΧΕΠΑ

και Άγιος Πάυλος προς το Ιπποκράτειο Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης, μιας και λόγω της έλλειψης προσωπικού καθυστερούν μεταμοσχεύσεις σε ασθενείς και υπάρχει ο κίνδυνος να χαθούν μοσχεύματα. Οι μετακινήσεις αυτές θα λύσουν ίσως ένα επειγόν πρόβλημα αλλά θα φέρουν και καθυστερήσεις σε άλλα χειρουργεία. Στο ΑΧΕΠΑ λόγω της έλλειψης προσωπικού δε λειτουργούν οι μισές αίθουσες χειρουργείων. Για αυτό το λόγο οι εργαζόμενοι πραγματοποίησαν παράσταση διαμαρτυρίας την Παρασκευή 29/2 στην έδρα της 4ης ΥΠΕ.

Πάνω σε αυτές τις ελλείψεις προσωπικού πατάει και η προσπάθεια που θα κάνουν διάφορες διοικήσεις νοσοκομείων να βάλουν στα νοσοκομεία γιατρούς με καθεστώς έκδοσης δελτίου απόδειξης παροχής υπηρεσιών. Όπως έγινε στο τέλος του Φλεβάρη στο Γενικό Αντικαρκινικό Νοσοκομείο Πειραιά «Μεταξά». Άσχετα αν η ΟΕΝΓΕ, η Ομοσπονδία των Νοσοκομειακών Γιατρών,

αποκάλυψε τα ψέματα της διοίκησης του νοσοκομείου που ισχυρίστηκε ότι προχώρησε τη διαδικασία επειδή «δεν υπάρχει ιατρός ειδικότητας Παθολογικής Ανατομικής στον κατάλογο των επικουρικών ιατρών της 2ης ΥΠΕ». Δυστυχώς η ηγεσία της ΠΟΕΔΗΝ (ΠΑΣΚΕ) στο Γενικό Συμβούλιο που έγινε στις 23 Φλεβάρη (μια μέρα μετά το αποτυχημένο σε μαζικότητα συλλαλητήριο της 22 Φλεβάρη στην Αθήνα) αποφάσισε άλλη μία πανελλαδική κινητοποίηση στις... 16 Μάη (ούτε καν στις 17 Απρίλη που καλεί η ΓΣΕΕ) στην Αθήνα με το γνωστό μη πετυχημένο τρόπο των μεγάλων σε απόσταση συλλαλητηρίων από την πλατεία Μαβίλη στο Υπουργείο Υγείας. Για να είναι εκείνο το συλλαλητήριο πετυχημένο θα εξαρτηθεί από το αν η Αριστερά μέσα στα νοσοκομεία θα πάρει κοινές πρωτοβουλίες δράσεων σε κάθε νοσοκομείο και κάθε γειτονιά και καθοριστικό ρόλο σε αυτό μπορούν να παίξουν και τα σωματεία των γιατρών.

Την απέλυσαν επειδή διεκδίκησε τις τριετίες της

Λίγες μέρες πριν τις απεργιακές δράσεις για την Παγκόσμια Μέρα της Γυναίκας οι εργολαβικές εταιρείες που έχουν μπει στα ΕΛΤΑ (Ελληνικά Ταχυδρομεία) απέδειξαν ξανά πως το να είσαι εργαζόμενη που διεκδικείς τα δικαιώματά σου είναι θανάσιμο αμάρτημα και απέλυσαν στα ΕΛΤΑ Ασβεστοχωρίου την Ελένη Καρακίδου μετά από 5,5 χρόνια συνεχούς εργασίας. Η Ελ. Καρακίδου δούλεψε όλα αυτά τα χρόνια ως ταξινομος-διανομέας και είχε κρατήσει τη θέση της ακόμη και όταν άλλαζαν οι εργολαβικές εταιρείες.

Το «λάθος» της ήταν ότι είχε το «θράσος» να διεκδικήσει τη μία τριετία που δικαιούται για το διάστημα πριν τις 14 Φεβρουαρίου 2012. Η εταιρεία «Speedcon» για την οποία εργαζόταν την ενημέρωσε ότι θα τη στείλει στην εταιρεία «Πλέγμα», επίσης από τις εργολαβικές εταιρείες των ΕΛΤΑ, και ότι αν επιμένει στη διεκδίκηση αυτή θα απολυθεί και από εκεί. Αυτό που τελικά έγινε ήταν η «Speedcon» να μην ανανεώσει τη σύμβασή της και η «Πλέγμα» να αρνηθεί να της κάνει νέα σύμβαση. Η Ελ. Καρακίδου έκανε καταγγελία σε βάρος των 2 εταιρειών και μαζί με το Σωματείο Ιδιωτικών Υπαλλήλων θα συνεχίσουν τον αγώνα για την επαναπρόσληψή της.

Να σταματήσουν οι εργολαβίες στους δήμους!

Με προτροπή της δημοτικής αρχής στο Βύρωνα (Σωτηρόπουλος - ΠΑΣΟΚ) η Δημοτική Επιτροπή αποφάσισε την έγκριση εργολαβίας παροχής υπηρεσιών συντήρησης πρασίνου 2025, ποσού 183.472,32 ευρώ. Η νέα δημοτική αρχή ακολουθεί τα βήματα της προηγούμενης (Κατωπόδης - ΣΥΡΙΖΑ) που είχε περάσει τη σχετική απόφαση σε δημοτικό συμβούλιο, δεσμεύοντας μάλιστα το Δήμο ως τα τέλη του 2025.

Οι ιδιωτικοποιήσεις τμημάτων υπηρεσιών των δήμων που είναι κα-

θοριστικές για τη ζωή των δημοτών του καλύπτει την κυβερνητική άρνηση να προβεί σε μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού στους δήμους αλλά και την άρνηση των δημοτικών αρχών να αναβαθμίσουν τον εξοπλισμό που έχουν και είναι απαραίτητος για την εκτέλεση εργασιών πρασίνου και άλλων υπηρεσιών. Ας μην ξεχνάμε ότι ειδικά σε κάποιες περιοχές της περιφέρειας έχει παραχωρηθεί έστω και προσωρινά ακόμη και ο τομέας της καθαριότητας σε εργολάβους.

Οι πολιτικές της κυβέρνησης και όσων ακολουθούν χωρίς να οργανώνουν αντιστάσεις τις κατευθυ-

ντήριες γραμμές της οικονομικής της πολιτικής και όσων προβλέπει η λιτότητα που έχει αποθηκευτεί το μέλλον μας τουλάχιστον ως το 2060, οδηγούν σε υποχρηματοδότηση, υποστελέχωση και τελικά σε απαξίωση κρίσιμες κοινωνικές και άλλες υπηρεσίες των δήμων. Σε εργολάβους που το μόνο που τους νοιάζει είναι να εξασφαλίζουν ένα σημαντικό ποσοστό κέρδους και δεν τους νοιάζει καθόλου τι συνθήκες θα επικρατούν σε μια πόλη. Η ποιότητα θα υποβαθμίζεται συνεχώς όπως και οι συνθήκες υγείας και ασφάλειας των εργαζομένων. Οι

εργαζόμενοι σε κάθε δήμο και συνολικά ένα δρόμο έχουν.

Το δρόμο του μαζικού ενωτικού αγώνα που θα διεκδικεί τη μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων, τις μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, την άμεση επαναφορά όλων των υπηρεσιών των δήμων στον έλεγχο των δημοτών χωρίς αποζημίωση των εργολάβων και με πρόσληψη στο δήμο όσων εργατών δουλεύουν για τους εργολάβους, την αύξηση της κρατικής χρηματοδότησης ώστε να υπάρχει σε κάθε υπηρεσία αναβαθμισμένος και ασφαλής εξοπλισμός.

Τηλεφωνικά κέντρα: Ένας μεγάλος ταξικός αγώνας! Μαζικές απεργιακές κινητοποιήσεις ντόπιων και μεταναστών εργαζομένων

Του Θοδωρή Πατσατζή

Από τα μέσα Φλεβάρη ένας νέος αγώνας τράζει τα νερά στις σύγχρονες γαλέρες εργασίας, στα τηλεφωνικά κέντρα. Είναι γνωστό ότι στους χώρους του ιδιωτικού τομέα, όπου δεν είναι εύκολο το να συνδικαλιζέσαι, κάθε προσπάθεια να εναντιωθεί κάποιος στις προταγές των εργοδοτών φαντάζει βουνό. Κι όμως. Οι εργαζόμενοι στα τηλεφωνικά κέντρα κατάφεραν να οργανωθούν και να συντονίσουν τους αγώνες τους.

Έτσι οι εργαζόμενοι-ες στις πέντε μεγαλύτερες εταιρείες του κλάδου, οι εργαζόμενοι-ες στις εταιρείες Teleperformance, Webhelp, TPEC, Foundever αρχικά και τη δεύτερη βδομάδα και οι εργαζόμενοι-οι στην Cosmote e-Value κατόρθωσαν να πραγματοποιήσουν δύο μαζικές σε συμμετοχή και δυναμικές 24ωρες απεργιακές κινητοποιήσεις. Ποια ήταν τα προβλήματα που τους οδήγησαν στη μαζική συμμετοχή στις κινητοποιήσεις τους είναι εμφανές αν ρίξουμε μια ματιά στα αιτήματά τους.

Το πρώτο τους αίτημα είναι οι αυξήσεις στους μισθούς. Είναι γνωστό ότι στα περισσότερα τηλεφωνικά κέντρα οι μισθοί είναι χαμηλοί και σε κάποιες περιπτώσεις συνδέονται και με την δυνατότητα των εργαζομένων να κάνουν πωλήσεις, με αποτέλεσμα (σε συνδυασμό και με την ακρίβεια) να δουλεύεις χωρίς σταματημό και ακόμη κι έτσι να μη σου φτάνει ο μισθός για τις βασικές ανάγκες και τους λογαριασμούς. Δεύτερο αίτημα -ως επέκταση του πρώτου- είναι λιγότερη δουλειά.

Στα αιτήματα των εργαζομένων συμπεριλαμβάνονται οι καλύτερες συνθήκες εργασίας καθώς στις περισσότερες περιπτώσεις οι εργαζόμενοι-ες στα τηλεφωνικά κέντρα στοιβάζονται δεκάδες σε λίγα τετραγωνικά και σε χώρους που δεν αερίζονται εύκολα με αποτέλεσμα να υπάρχουν ζητήματα και για την υγεία των εργαζομένων και για την απόδοσή τους. Πολύ βασικό αίτημα επίσης, καθώς στα τηλεφωνικά κέντρα εργάζονται και εργαζόμενοι που οι χώρες προέλευσης και καταγωγής τους είναι εκτός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είναι η μη εφαρμογή του καθεστώτος για visa

ειδικού σκοπού. Είναι ένα καθεστώς που οδηγεί σε μισθούς πολλών και μικρότερων ταχυτήτων. Οι εργαζόμενοι που υπάγονται σε αυτό το καθεστώς πληρώνονται λιγότερο, απειλούνται με απέλαση αν απολυθούν και δεν έχουν δικαίωμα να ψάξουν άλλη δουλειά.

Οι συγκεκριμένοι εργαζόμενοι ήταν από αυτούς που πρωτοστάτησαν στις κινητοποιήσεις και αυτοί που στην ουσία ξεκίνησαν τις κινητοποιήσεις με τη συλλογή υπογραφών 400 εργαζομένων στην Teleperformance που έχουν καταγωγή από την Τυνησία. Αποδεικνύεται για μια ακόμη φορά ότι η μεγάλη κερδοφορία για το κεφάλαιο (οι επιχειρήσεις που ελέγχουν τα τηλεφωνικά κέντρα είναι από τις πιο κερδοφόρες στην Ελλάδα) είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τη μεγάλη καταπίεση, με το ξεζούμισμα των εργαζομένων σε αυτές τις επιχειρήσεις. Είναι λοιπόν άκρως εντυπωσιακό ότι εργαζόμενοι που θα έχουν ανατροπή όλων των δεδομένων της ζωής τους αν απολυθούν, πρωτοστάτησαν και συμμετείχαν στις 8 του περασμένου Φλεβάρη με ποσοστό 90% στην πρώτη εικοσιτετράωρη απεργία. Όπως ενημέρωσε αμέσως μετά το Συνδικάτο Εργατοϋπαλλήλων Τηλεπικοινωνιών-Πληροφορικής (ΣΕΤΗΠ), στην απεργία συμμετείχαν συνολικά περίπου 3.000 εργαζόμενοι σε τηλεφωνικά κέντρα σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Χανιά και άλλες πόλεις.

Η μαζική συμμετοχή στην απεργία αυτή θορύβησε για τα καλά την εργοδοσία. Και για να αντιμετωπίσουν τους εργαζόμενους προσπάθησαν να απαντήσουν όπως γίνεται συνήθως, προσπαθώντας να τους φοβίσουν, να τους τρομοκρατήσουν. Οι απειλές για δυσμενείς μεταθέσεις και απολύσεις διαδέχονταν η μια την άλλη. Οι απειλές για επιπτώσεις στον τρόπο εργασίας επίσης. Και όπου οι απειλές δεν έπιασαν, προσπάθησαν να εξαγοράσουν φωνές και συνειδήσεις τάζοντας υψηλά μπόνους. Οι προσπάθειες αυτές έπεσαν στο κενό κατά συντριπτική πλειοψηφία. Μια νέα απεργία με μαζική συμμετοχή ήρθε ως απάντηση στις 19 του Φλεβάρη. Μια απεργία που υποχρέωσε την εργοδοσία της Webhelp να κάτσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για υπογραφή Επιχειρησιακής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας.

Η Teleperformance αντίθετα, όπου υπήρχε η μεγαλύτερη συμμετοχή στην απεργία, αποφάσισε ότι το ΣΕΤΗΠ δεν έχει το δικαίωμα να προκηρύσσει απεργία για τους εργαζόμενους στην επιχείρηση και προσέφυγε στα δικαστήρια. Όμως με την ευκαιρία των κινητοποιήσεων φούντωσε εκεί η φλόγα για να φτιαχτεί και επιχειρησιακό σωματείο. Οι εργαζόμενοι στα τηλεφωνικά κέντρα πλέον ξέρουν ότι έχουν τη δύναμη να αντιμετωπίσουν την εργοδοσία. Αυτό φάνηκε και από τις τοποθετήσεις εργαζομένων από

όλες τις επιχειρήσεις στη συνάντηση που πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 25 Φλεβάρη στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά για την οργάνωση και τη συνέχιση των κινητοποιήσεων.

Καταλαβαίνουμε ότι η μάχη των εργαζομένων στα τηλεφωνικά κέντρα δεν είναι μια ακόμη απλή μάχη μεταξύ εργαζομένων και εργοδοσίας. Είναι μια σκληρή ταξική μάχη που αφορά όλη την εργατική τάξη. Το ότι κατόρθωσαν να παλέψουν ενωμένοι και με κοινά αιτήματα ντόπιοι και μετανάστες εργαζόμενοι αποτελεί μια κατάκτηση για το εργατικό κίνημα η οποία δεν πρέπει να αφεθεί στην τύχη της και να χαθεί. Οι εργαζόμενοι συμμετείχαν μαζικά και στη γενική απεργία της 28ης Φλεβάρη κατανοώντας ότι εκτός από τα δικά τους αιτήματα υπάρχει μια πιο συνολική σύγκρουση με την κυβέρνηση που ανέχεται το καθεστώς σκλαβιάς με το οποίο δουλεύουν οι εργαζόμενοι στα τηλεφωνικά κέντρα. Ενώ την επόμενη μέρα, 29/2, έγινε συγκέντρωση και στα δικαστήρια όπου συζητήθηκε η αγωγή της Teleperformance κατά του ΣΕΤΗΠ.

Το επόμενο αγωνιστικό ραντεβού είναι ένα ραντεβού αλληλεγγύης. Το Σάββατο 9 Μάρτη το ΣΕΤΗΠ διοργανώνει μεγάλη συναυλία αλληλεγγύης με σκοπό την ενίσχυση του απεργιακού ταμείου των εργαζομένων στα τηλεφωνικά κέντρα στο 1ο Ενιαίο Λύκειο Ταύρου (Τεμπονέρα).

Δημαρχία Δούκα στην Αθήνα Νέα κατάσταση, νέα καθήκοντα

Της Ράνιας Παπαγεωργίου

Στην Αθήνα περάσαμε από την ήττα του Μπακογιάννη στη δημαρχία Δούκα και η εκτίμηση ανάλυση και η πρόταση για τη στάση και κυρίως τη δράση μας απέναντί της επείγει να αποκρυσταλλωθεί και να γίνεται καθημερινή πράξη.

Με θάρρος και κριτική ματιά ας δούμε τα πρώτα δείγματα γραφής της δημοτικής αρχής χωρίς ανοχή με χορήγηση περιόδου χάριτος αλλά ούτε και βιασύνη να θριαμβολογήσουμε με πολιτικά χαϊρέκακη διάθεση «τα λέγαμε εμείς δεν άλλαξε τίποτε».

Αν κοιτάξουμε τις Ημερήσιες Διατάξεις των Δημοτικών Συμβουλίων και των Δημοτικών Επιτροπών διαπιστώνουμε ότι κυριαρχούν καθαρά θέματα λήψης αποφάσεων για στελέωση οργανισμών, επιτροπών, νομικών προσώπων του δήμου και τρέχοντα διαχειριστικά ζητήματα.

Ζωτικής σημασίας θέματα (σχολική στέγη, δημόσιοι χώροι πρασίνου, κοινωνική πολιτική) μπαίνουν από την αντιπολίτευση στα προ ΗΔ χωρίς να έχουν ενταχθεί στην επίσημη ΗΔ και επομένως στη διαδικασία λήψης απόφασης.

Αυτό αντικειμενικά και πέραν από τις όποιες προθέσεις ή ευχολόγια λειτουργεί ως συνέχεια της πολιτικής του δήμου που υλοποιεί ήδη υπογεγραμμένες συμβάσεις για έργα με ιδιωτικές εταιρείες.

Λυδία λίθος της οποίας διαφοροποίησης πολιτικών είναι αν θα προχωρήσει η νέα δημοτική αρχή σε αναμόρφωση ριζική του προϋπολογισμού και του τεχνικού προγράμματος ή θα συνεχίσει στο δρόμο Μπακογιάννη όπως δείχνει μέχρι τώρα με κορυφαίο την απόλυτη προτεραιότητα της διπλής ανάπλασης.

Με δηλώσεις εντός και εκτός δημοτικού συμβουλίου ο δήμαρχος ξεκαθάρισε πως η διπλή ανάπλαση θα

προχωρήσει και μάλιστα εγκάλωσε τον Μπακογιάννη για προχειρότητα και έλλειψη οργάνωσης του έργου.

Επομένως ο αγώνας μας οφείλει να είναι κι αυτός διπλός μαζί με τις συλλογικότητες που αναδεικνύουν και παλεύουν τόσο για να μη παραπεφθούν στις καλές έργα αναγκαία ούτε να πάρουν τη μορφή αναπλάσεων τουριστικοποίησης και εξευγενισμού στην ευρύτερη περιοχή του γηπέδου της Λεωφόρου Αλεξάνδρας (προσφυγικά, Κουντουριώτικα) όσο και ενάντια στην αλλαγή χρήσεων γης και την τσιμεντοποίηση του Βοτανικού προς όφελος μιας ΠΑΕ.

Αξιοσημείωτο και χαρακτηριστικό αντιφάσεων που μπορεί να αξιοποιηθούν είναι οι περιπτώσεις του Λόφου Στρέφη, της Ακαδημίας Πλάτωνος και του Μητροπολιτικού Πάρκου Γουδή που με εργαλείο και τη θετική στάση της δημοτικής αρχής στις δικαστικές αποφάσεις μπορούμε χωρίς ψευδαισθήσεις κι εγκλωβισμούς σε νομικές μάχες να αναδείξουμε το θεμελιώδες ζήτημα των αναπλάσεων για τις ανάγκες των κατοίκων και να θέσουμε μπροστά στις ευθύνες του το Χάρη Δούκα αν θα προχωρήσει σε καταγγελία της σύμβασης με την Unison και τη δημιουργία ισχυρής υπηρεσίας πρασίνου στο Δήμο.

Γενικότερα είναι χρήσιμη η αποκάλυψη της πραγματικότητας των ιδιωτικοποιήσεων υπηρεσιών του δήμου, των χορηγιών, των πολιτικών των δικτύων στο πλαίσιο ΕΕ και διεθνών οργανισμών, ώστε με αφετηρία την καθαρή ιδεολογική μας θέση και συγκεκριμένη δουλειά σε επίπεδο γειτονιών και δήμου να αναδεικνύουμε τις άμεσες συνέπειες στην καθημερινότητα των πολλών.

Για παράδειγμα η διάθεση πόρων (κυρίως ανθρώπινο δυναμικό του δήμου που υποφέρει από έντονη υποστελέχωση) για τη μέτρηση της ενεργειακής φτώχειας και τη συμβουλευτική για εξοικονόμηση ενέργειας αντί για τη λήψη άμεσων μέτρων ανακούφισης των νοικοκυριών

που έχουν κομμένο ηλεκτρικό ρεύμα δείχνει την αντίληψη της νέας δημοτικής αρχής για το ρόλο της (μελέτη και εφαρμογή καλών πρακτικών ευρωπαϊκών δικτύων χωρίς συγκεκριμένες δεσμεύσεις) και ταυτόχρονα είναι χρέος μας να γίνει συγκεκριμένη διεκδίκηση- με ανάληψη πρωτοβουλιών καμπανιακή δράση συνεργασία με κινήματα- εντός και εκτός Δημοτικού Συμβουλίου.

Η εκφρασμένη δημόσια θέση του Δούκα για διαβούλευση με τους κατοίκους πριν από παρεμβάσεις σε δημόσιους χώρους πρασίνου δίνει τη δυνατότητα να λειτουργεί ως συνεχής πίεση από τις συλλογικότητες της γειτονιάς και μπορεί να οδηγήσει σε μικρές νίκες διάσωσης ή δημιουργίας χώρων πρασίνου όπως στην περίπτωση με το παρκάκι Κονοπισοπούλου Πράγκα στους Αμπελόκηπους. Ας συγκρίνουμε τη δημιουργία των θνησιγενών πολυδιαφημισμένων πάρκων τσέπης/παρτεριών με το αίτημα των κατοίκων για υψηλό πράσινο.

Απέναντι σε μια δημοτική αρχή που αναγνωρίζει δημόσια την απαράδεκτη κατάσταση των σχολικών κτηρίων είναι δυνατόν όχι με αυτόματο ούτε καν εύκολο τρόπο αλλά με συστηματική δουλειά να λειτουργήσει η πίεση στο Δήμο ώστε τα λόγια να γίνουν απτά έργα.

Τελείωσε μεν η δημαρχία Μπακογιάννη που καμάρωνε για την ηλεκτρονική πλατφόρμα υποβολής αιτημάτων αδιαφορώντας συστηματικά στα αιτήματα συντήρησης των σχολείων και περιοριζόταν μόνο με κάποια από τα άκρως επείγοντα αλλά και τώρα οι εργασίες γίνονται με εργολάβους, με μειοδοτικούς διαγωνισμούς, με μη ρεαλιστικές κοστολογίες, με τις λιγότερες εργατοώρες και τα πιο ευτελή υλικά και χωρίς ουσιαστικό έλεγχο με επιστάσια και διαδικασίες έγκαιρης παραλαβής από την Τεχνική Υπηρεσία του δήμου.

Είναι στο βασικό πυρήνα του ρόλου της δημοτικής παράταξης τα αιτή-

ματα που εκφράζουν και διεκδικούν αγωνιστικά οι φορείς της εκπαιδευτικής κοινότητας να πάρουν συγκεκριμένες απαντήσεις-δεσμεύσεις με χρονοδιάγραμμα επίλυσης.

Μέσα από αυτό τον αγώνα για τη στήριξη του δημόσιου αγαθού της παιδείας θα μπορέσουμε να συνδεθούμε και να αλληλοεπιδράσουμε με όσες/ους τα συμφέροντα των οποίων εκφράζουμε.

Τα όρια της πολιτικής του νέου δημάρχου θα φανούν καθώς δεν επιλύεται το πρόβλημα με ενέσεις νοικοκυρέματος και ψηφιοποίησης, είναι αναγκαιότητα και όχι ιδεοληψία μας η διασφάλιση πόρων για συνολικό επανασχεδιασμό της συντήρησης όλων των σχολείων της Αθήνας ώστε, το συντομότερο δυνατόν, η Τεχνική Υπηρεσία του Δήμου να αναλάβει πλήρως τα σχολικά κτίρια και σταδιακά να απεμπλακούν οι εργολάβοι.

Τα επιμέρους χρόνια αιτήματα για κτίσιμο σχολικών κτηρίων για να επιλυθούν είναι απαραίτητο να ενταχθούν σε συγκεκριμένο πρόγραμμα κατασκευής κατάλληλων σύγχρονων και ασφαλών σχολείων με εξασφαλισμένους πόρους και δεσμευτικές ημερομηνίες παράδοσης σε χρήση καθώς καταψηφίστηκε αλλά δεν ανατράπηκε ακόμη η πολιτική Μπακογιάννη και για το σκόπιμο –μη– προγραμματισμό για την ανέγερση (σε συνεργασία με κρατικές υπηρεσίες) αναγκαίων νέων σχολικών μονάδων.

Συμπερασματικά θα λέγαμε ότι η επιθυμία και οι φιλοδοξίες του νέου δημάρχου να κτίσει ένα προφίλ διαχειριστή με ευαισθησία κοινωνική και δημοκρατική χωρίς να διαθέτει την κυβερνητική υποστήριξη μπορεί να αξιοποιηθεί χωρίς ψευδαισθήσεις για να φτάσουμε σε μικρές νίκες που σπάζουν την ΤΙΝΑ, δίνουν αυτοπεποίθηση στα κινήματα, ανεβάζουν την αγωνιστικότητα, δυνατότητες μαζικοποίησης συλλογικής δράσης και προσφέρουν και κάποιες βελτιώσεις στη ζωή των κατοίκων μιας αβίωτης πόλης.

Η ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική Αριστερά, οι ευρωεκλογές και η επόμενη μέρα

Του Αντώνη Νταβανέλου

Πριν από 20 χρόνια στη Φλωρεντία, στα πλαίσια των ελπιδοφόρων και μαζικών διεργασιών ίδρυσης του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ, έγινε μια μεγάλη συζήτηση (με συμμετοχή περισσότερων από 10.000 ακτιβιστών/στριών από όλη την Ευρώπη), με εισηγητές τον Μπεζανσενό, της εμβληματικής γαλλικής οργάνωσης της επαναστατικής Αριστεράς LCR, και τον Φάουστο Μπερτινότι, του ιταλικού «πλατιού» κόμματος της Κομμουνιστικής Επανάδρυσης, με αντικείμενο το ιστορικά «βασανιστικό» ζήτημα: Κίνημα και Κόμμα.

Εκεί οριστικοποιήθηκαν τα συμπεράσματα μιας γόνιμης συζήτησης που είχε από νωρίτερα αρχίσει μέσα στους κύκλους του διεθνούς κινήματος ενάντια στη νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση. Προέκυψε ένας νέος όρος αυτοπροσδιορισμού του «χώρου» μας, ο όρος «ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική Αριστερά».

Δεν ήταν βυζαντινισμός στην ονοματολογία. Ήταν αποτέλεσμα της συνειδητοποίησης των νέων συνθηκών που διαμορφώθηκαν στο τέλος του μεγάλου 20ού αιώνα: Του πολιτικού κενού που δημιουργούσε η διαλυτική κρίση των κομμουνιστικών αλλά και των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων. Της ιδιαίτερης επιθετικότητας του νεοφιλελευθερισμού, δηλαδή της συγκεκριμένης μορφής του καπιταλισμού στην εποχή μας. Της δυνατότητας, αλλά και της αναγκαιότητας, για συστηματική ενότητα δράσης μεταξύ της Επαναστατικής Αριστεράς που είχε μαζικοποιηθεί μετά τον Μάη του '68 και ρευμάτων που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως αριστερός-μαχητικός μεταρρυθμισμός ή «κεντρισμός», με δεδομένο ότι αυτά τα ρεύματα θα εξακολουθούσαν να έχουν διαφορετικές εμφάσεις στο κρίσιμο στρατηγικό δίλλημα «μεταρρυθμισμός ή επανάσταση».

Αυτή η διεύρυνση του πεδίου τακτικής και συμμαχιών και συνακόλουθα του «φάσματος» της αναγκαίας ενότητας στη δράση, δεν ακύρωνε ούτε υποβάθμιζε τη σημασία του πάντα κρίσιμου «στρατηγικού» διλήμματος: Ακόμα και σε μια «εποχή» όπου ο κόσμος μας παλεύει για αμυντικές μεταρρυθμίσεις, η επαναστατική μαρξιστική στρατηγική διατηρεί όλη την αξία της, ως οδηγός για το ποιες «μεταρρυθμίσεις» πρέπει να διεκδικηθούν και, κυρίως, με ποια τακτική αυτές μπορούν να κερδηθούν. Η εμπειρία αγώνων για αμυντικές «μεταρρυθμίσεις» που, όμως, μπορούν να νικήσουν μόνο με «επαναστατικές» τακτικές, υπήρξε μια πλατιά εμπειρία

στην Ευρώπη, στη Λατινική Αμερική και αλλού. Ο αντικαπιταλισμός υπήρξε και υπάρχει ως ένα πλατύ κοινωνικό ρεύμα, κατά πολύ ευρύτερο από την επιρροή των οργανώσεων της επαναστατικής Αριστεράς ή και του ριζοσπαστικού-μαρξιστικού πολιτικού χώρου.

Με αυτήν τη συλλογιστική, η ΔΕΑ θα επιθυμούσε να αντιμετωπιστεί η δοκιμασία των ευρωεκλογών, αλλά και γενικότερα η κρίσιμη συγκυρία που έχει διαμορφωθεί μέσα από τα εκλογικά αποτελέσματα του 2023, με τη συστηματική ενότητα δράσης ενός φάσματος δυνάμεων που αρχίζει από το ΜΕΡΑ25 και φτάνει ως την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Στο κίνημα και στον πολιτικό αγώνα, στο δρόμο και στην κάλη, κυρίως στο «από τα κάτω», αλλά και στο «από τα πάνω» για να διευκολυνθεί το από τα κάτω... Δεν πρόκειται για το Ενιαίο Μέτωπο στην κλασική μορφή, αλλά για τις αναγκαίες ενιαιομετωπικές πρακτικές στις συγκεκριμένες συνθήκες της εποχής μας.

Η «στενότερη» συγκυρία, της έξαρσης των αγώνων (αγρότες-φοιτητές-απεργοί), αλλά και της διαλυτικής κρίσης του ΣΥΡΙΖΑ, επιβεβαιώνει αυτήν την αναγκαιότητα. Η εικόνα αποσύνθεσης του συνεδρίου Κασσελάκη, η συντηρητική κατεύθυνση της Νέας Αριστεράς, η διαρκής αναμόχλευση των σεναρίων σοσιαλδημοκρατικής «ανασύνθεσης», αλλά και οι ψυχρολουσίες του ΚΚΕ στα ριζοσπαστικά ακροατήρια, όπως έδειξε ο συμφιλωτισμός με τις ομοφοβικές ιδέες, είναι προειδοποιητικές ενδείξεις.

Δυστυχώς γνωρίζουμε ότι η ενότητα δράσης στο φάσμα που αναφέραμε δεν είναι σήμερα εφικτή. Οι καθόλα σεβα-

στές δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, επαναλαμβάνοντας για μια ακόμα φορά τις αποτυχημένες συνταγές του παρελθόντος, ανακοίνωσαν ότι δεν συνεργάζονται με το ΜΕΡΑ25 και την ΛΑΕ. Πρόκειται για μια ρήξη με τη θετική πείρα στις αυτοδιοικητικές εκλογές, και ειδικότερα στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη, που γίνεται πιο προβληματική αν υπολογίσουμε το ότι οι ευρωεκλογές θα είναι δοκιμασία επιρροής σε εθνική κλίμακα.

Μια από τις λίγες «οργανωτικές» αρχές του διεθνούς κινήματος ενάντια στη νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση ήταν η επιμονή στο «όποιος προσπαθεί να εξαιρέσει –αυτοεξαιρείται». Θα μπορούσε να είναι μια απάντηση στους συντρόφους της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Δυστυχώς, τα πράγματα είναι πιο σύνθετα. Πχ υπάρχουν κλαδικές ή τοπικές «ενοποιήσεις» δυνάμεων που θα πρέπει προσεκτικά να διαφυλαχθούν. Κυρίως, όμως, μια παρέμβαση στις ευρωεκλογές έχει ευρύτερες πολιτικές προϋποθέσεις.

Η θέση απέναντι στην ΕΕ και την Ευρωζώνη παραμένει κρίσιμη. Είναι αλήθεια ότι σήμερα δεν ζούμε στη «συνθηκη 2015», δεν γράφουμε κυβερνητικό πρόγραμμα. Κατά συνέπεια, πράγματι, τα συγκεκριμένα αιτήματα και οι συγκεκριμένοι αγώνες, έχουν προτεραιότητα. Όμως αυτά, όπως συνήθως, «φωτίζονται» ιδιαίτερα μέσα από τις στρατηγικές επιλογές. Η προοπτική της ρήξης και της εξόδου, από αντικαπιταλιστική-εργατική-διεθνιστική σκοπιά, παραμένει μια καθοριστική πολιτική επιλογή, που δεν πρέπει να αποκρύβεται ή να

απωθείται. Και είναι απολύτως συνδεδεμένη με μια ακόμα πολιτική υποχρέωση: η αντίθεση στον πόλεμο, στους εξοπλισμούς, στις βάσεις κ.ο.κ. οφείλει να γενικεύεται στην υποστήριξη της ρήξης με το ΝΑΤΟ και τον ευρωατλαντισμό, ανεξάρτητα από τις σκοπιμότητες της «εθνικής πολιτικής» στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.

Η καθυστέρηση στην κάλυψη των πολιτικών προϋποθέσεων επεκτείνεται, δυστυχώς, σε όλα τα επίπεδα. Η διαμόρφωση ενός συνεκτικού «μεταβατικού» προγράμματος δεν ισοδυναμεί με την επιλογή 5 ή 7 ή 10 σημείων, που ουσιαστικά είναι οι ενδεικτικοί τίτλοι. Μια πολιτική αντι-λιτότητας, για παράδειγμα, προϋποθέτει σαφείς ιεραρχήσεις για αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, για αύξηση των κοινωνικών δαπανών, για δημόσιο έλεγχο των τιμών, για κατάργηση του ΦΠΑ στα είδη μαζικής λαϊκής κατανάλωσης και –αναγκαστικά!– για βαρύτερη φορολόγηση στα κέρδη και στον συσσωρευμένο πλούτο. Αυτή είναι μια απάντηση πολύ διαφορετικά από μια αναφορά σε ένα «ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα», που είναι μια σοσιαλδημοκρατική απάντηση και μάλιστα της δεκαετίας του 1990. Η καθυστέρηση στην ανάδειξη και στην αποδοχή τέτοιων επιλογών, λείει πολλές «αλήθειες» για το πού πράγματι βρισκόμαστε στο ερώτημα της προγραμματικής σύγκλισης.

Μια πολιτική συμμαχία, ακόμα και μια εκλογική συνεργασία, προϋποθέτει και μια σαφή, ειλικρινή και έντιμη «οργανωτική» συμφωνία. Αυτή δεν μπορεί να ταυτίζεται με μια «ευρύχωρη» διαμόρφωση του ψηφοδελτίου μιας –οποιασδήποτε!– από τις υπάρχουσες δυνάμεις. Και δυστυχώς μια τέτοια συμφωνία δεν έχει προκύψει, με την απαραίτητη σαφήνεια και πιστικότητα, παρότι απέχουμε ελάχιστες πλέον εβδομάδες από την υποχρέωση της κατάθεσης των ευρωψηφοδελτίων.

Η ΔΕΑ δεν έχει αντίρρηση στο να συνεχιστεί ο σχετικός διάλογος. Σε αυτήν την προσπάθεια θεωρούμε ότι θα ήταν ιδιαίτερα βοηθητικός ένας συνεκτικός «πόλος» που μπορούν να συγκροτούν οργανώσεις όπως η Αναμέτρηση, οι ΑΡΑΝ/Κ-Σχέδιο, η ΔΕΑ, αλλά και άλλες δυνάμεις όπως το Ξεκίνημα, η ΑΠΟ και οι ανένταχτοι αγωνιστές/στρίες που ξεχώρισαν με τις παρεμβάσεις τους. Δεν θα πρέπει όμως να επιτρέψουμε (στον εαυτό μας και άλλους) ένα σημαντικό λάθος: να γίνουν ενόψει των ευρωεκλογών βιαστικές, ή υπό τον εκβιασμό των συνθηκών, επιλογές, που θα τραυματίζουν τις δυνατότητες στην επόμενη μέρα.

Οι ευρωεκλογές είναι μια σημαντική πολιτική μάχη, αλλά όχι η κρίσιμη και καθοριστική.

«Να προσπαθείς να τα αλλάξεις»

Τα παρακάτω αποτελούν μια επιμελημένη απομαγνητοφώνηση της παρέμβασης του συντρόφου **Αντώνη Φάρα** (μέλος του Πανελλαδικού Συμβουλίου της Αναμέτρησης) στην Ανοιχτή συνέλευση στην Αθήνα για ένα ενωτικό ψηφοδέλτιο της ανατρεπτικής Αριστεράς στις ευρωεκλογές

Σε τέτοιου είδους συζητήσεις είναι απαραίτητο να ακούμε προσεκτικά, φροντίζοντας να μην επαναλαμβάνουμε τα ήδη ειπωμένα. Για αυτό, θεωρώ επιτακτική την ανάγκη να εκφράσω τη βαθιά μου συμφωνία με τις ιδέες που μοιράστηκαν προηγουμένως, πλέον από εκείνες που δεν προέρχονται από συντρόφους της Αναμέτρησης. Αυτή η συμφωνία δεν αποτελεί ένα απλό νεύμα αλληλεγγύης, αλλά μια αναγνώριση των καιρίων ζητημάτων που μοιράστηκαν η Μαρία Μπόλαρη και ο Θανάσης Καμπαγιάννης, οι συνεισφορές των οποίων εμβαθύνουν τον πυρήνα της συλλογικής μας προσπάθειας και αντιμετωπίζουν άλυτες προκλήσεις που μας αφορούν όλους.

Ο λόγος τους μας φέρνει αντι-

μέτωπους με δύο πιεστικά ερωτήματα: την ανάγκη υπερβάσης της αδυναμίας σύνδεσης με τις κοινωνικές αγωνίες (σε ζητήματά όπως π.χ η ακρίβεια) και την ανάγκη να διατυπώσουμε τις προτάσεις μας με τρόπο που να υπερβαίνει τις επιφανειακές περιγραφές, προσδίδοντάς τους αντίθετα απτή ουσία και σαφήνεια. Οι προβληματισμοί αυτοί δεν είναι απλώς ρητορικοί, αλλά είναι κεντρικοί για την κριτική και τη στάση, στο δρόμο διερεύνησης μιας Εναλλακτικής Λίστας για τις ευρωεκλογές.

Για να γίνω πιο συγκεκριμένος. Η αντίθεσή μας στην ΕΕ δεν πρέπει να γεννιέται από έναν απλοϊκό απορριπτισμό, αλλά είναι μια υπολογισμένη στάση που διαπνέεται από την επιθυμία μας να ζήσουμε σε έναν τόπο που θα έχει προοπτική πέρα από τις επιταγές και τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της ΕΕ. Αυτή η στάση δεν πρέπει να παραγνωρίζει τις προκλήσεις μετά την έξοδο ή να εμφανίζει ένα μέλλον χωρίς δυσκολίες, μία μαγική λύση. Αντίθετα, πρέπει να εργάζεται μέσα στους κοινωνικούς αγώνες για να καλλιεργεί την συνείδηση και την επιθυμία για τις βαθιά μετασχημα-

τιστικές δυνατότητες που έχει μια τέτοια κίνηση για την κοινωνία μας, τη νεολαία και το ευρύτερο φάσμα του πολιτικού αγώνα.

Η περίοδος μεταξύ 2010 και 2015 αποτελεί την επιτομή ενός συλλογικού κινήματος που τόλμησε να οραματιστεί την αποχώρηση από την ΕΕ, σηματοδοτώντας μια καμπή στην πολιτική μας διαδρομή. Ωστόσο, η συνείδηση και η διαθεσιμότητα αυτή μοιάζει να έχει υποχωρήσει μπροστά σε μία συνθήκη όπου η Νέα Δημοκρατία εμφανίζεται ως ο εγγυητής της κοινωνικής σταθερότητας, συγκροτεί διευρημένες κοινωνικές συμμαχίες και η αριστερά στο σύνολο της αδυνατεί να ξεπεράσει την ήττα του 2015.

Η συζήτηση γύρω από τη σημερινή δυσχερή θέση της αριστεράς κινδυνεύει συχνά να γίνει απομονωμένη, εστιάζοντας υπερβολικά στην εσωτερική δυναμική και τις συνθήκες του χώρου. Ενώ η συζήτηση αυτή είναι ζωτικής σημασίας, πρέπει επίσης να υψώσουμε το βλέμμα μας στο κοινωνικό τοπίο που έχει υποστεί σημαντικές αλλαγές από το 2019 και μετά.

Η τακτική της σημερινής κυβέρνησης, την οποία μπορούμε

να ορίσουμε ως προληπτική αντεπανάσταση, αποσκοπεί στην οχύρωση του κράτους απέναντι στην αναζωπύρωση των λαϊκών αγώνων, που θυμίζει την έξαρση που παρατηρήθηκε στις αρχές της δεκαετίας του 2010. Αυτή η στρατηγική περιχαράκωση της κυβέρνησης εγείρει κρίσιμα ερωτήματα σχετικά με την εκλογική της εντολή, τους βαθύτερους λόγους για τις πολιτικές της κατευθύνσεις και τις στρατηγικές που πρέπει να υιοθετήσουμε για να αντιμετωπίσουμε την ατζέντα της.

Γεννά όμως καθήκοντα και για εμάς. Η κουβέντα μας πρέπει να επεκτείνεται πέρα από την απλή εκλογική πολιτική και να περιλαμβάνει μια ευρύτερη κριτική των συστημικών επιθέσεων στη δημόσια υγεία, τη μεταναστευτική πολιτική και τον ευρύτερο κοινωνικό και πολιτικό σχηματισμό.

Η απάντησή μας σε αυτές τις προκλήσεις πρέπει να είναι πολύπλευρη, περιλαμβάνοντας εκλογικές τακτικές, κινητοποίηση της βάσης αλλά και την καλλιέργεια μιας πολιτικής συνείδησης ικανής να οραματίζεται και να θέτει σε εφαρμογή εναλλακτικές λύσεις. Το έργο αυτό είναι τρομακτικά με-

Η ανατρεπτική Αριστερά και οι

Του Χρίστου Τουλιάτου,
στελέχους της ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ
ΑΝΑΣΥΝΘΕΣΗΣ

Η συνέλευση στη Νομική στις 25/2 για τη συγκρότηση ενός ενωτικού ψηφοδέλτιου της ανατρεπτικής Αριστεράς στις ευρωεκλογές της 9ης Ιουνίου άνοιξε δημόσια μία σημαντική συζήτηση με συμμετοχή αρκετών ανένταχτων αγωνιστών/τριων. Φάνηκε ξανά η ανάγκη για ανοιχτή και ειλικρινή συζήτηση για τις επιλογές, τους στόχους και τους τρόπους για την ανασυγκρότηση της ανατρεπτικής Αριστεράς και μία ενωτική παρέμβαση στις ευρωεκλογές. Θετικό στοιχείο η παρουσία και τοποθέτηση και άλλων δυνάμεων. Κάποιοι (ΜΕΡΑ25, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΛΑΕ) που δεν είχαν κατάθετοι σε σχέση με τις κατατεθειμένες δημόσια απόψεις τους και άλλων που επιχειρήσαν να συμβάλουν δημιουργικά (ΑΠΟ, Κίνηση Ενωτικής Μαχόμενης

Αριστεράς). Όλες οι δυνάμεις έχουν τοποθετηθεί ανοιχτά. Τώρα, έρχεται η ώρα των αποφάσεων.

Το πολιτικό τοπίο στο οποίο καλείται να παρέμβει η ανατρεπτική Αριστερά έχει τροποποιηθεί από δυο παράγοντες που δημιουργούν νέες δυνατότητες και κινδύνους. Την παρέμβαση των αγώνων και τη νέα κρίση του ΣΥΡΙΖΑ. Και οι δυο ευνοούν τη συγκρότηση ενός τέτοιου ψηφοδέλτιου, ένα προωθητικό εκλογικό αποτέλεσμα και την προοπτική μιας συσπείρωσης της ανατρεπτικής Αριστεράς που θα συμβάλει όλο στην ανασυγκρότηση του κινήματος και στην μετωπική συγκέντρωση δυνάμεων.

Σε αυτό το τοπίο, βασικές δυνάμεις στην Αριστερά έχουν ήδη πει πώς σκοπεύουν να κινηθούν. Το ΚΚΕ επιλέγει ξανά τη στενή κομματική κάθοδο με πρόσκληση «κατά μόνας» για συνεργασία σε άτομα. Με ένα πρόγραμμα χωρίς άμεσους πολιτικούς στόχους (που θεωρεί ενσωματώσιμους), ακίνδυνο για την

κυβέρνηση και το σύστημα. Η μόνη πολιτική δύναμη που ανταποκρίνεται στην πρόσκληση αυτή ως δορυφόρος είναι η ΑΡΙΣ.

Το ΜΕΡΑ25 πρότεινε ένα πλαίσιο με «10 σημεία διαλόγου για την Αριστερά» και την πολιτική συνεργασία γύρω από το ίδιο. Αποσαφήνισε ότι η διαδικασία συγκρότησης ψηφοδελτίων θα γίνει με εσωκομματική ψηφοφορία για τους υποψήφιους/ες που είναι μέλη του ΜΕΡΑ 25, και «για να καθοριστεί ο αριθμός των θέσεων που θα αντιστοιχούν σε συμμαχικές/συνεργαζόμενες δυνάμεις» για μία «ευρεία και ενωτική παρέμβαση για μια Κόκκινη και Πράσινη Ευρώπη, η οποία θα έχει το ΜΕΡΑ25 στην Ελλάδα και σε άλλες χώρες [...] ως κεντρική ραχοκοκαλιά». Μία κατεύθυνση που ήδη εκφωνεί δημόσια ο Γιάννης Βαρουφάκης ανακοινώνοντας πολιτικά αιτήματα (π.χ. βασικό εισόδημα) και ότι ο ίδιος θα είναι υποψήφιος. Μέχρι τώρα αποφεύγει να συζητήσει ανοιχτά για αυτά και μεταθέτει

τη συζήτηση σε προσφορές θέσεων για το ψηφοδέλτιο και τους ευρωβουλευτές. Σε εκδήλωση του για την ΕΕ στις 8/2 ο Γιάννης Βαρουφάκης ανέφερε ότι η ρήξη με την ΕΕ δεν πρέπει να τίθεται σήμερα. Μία τοποθέτηση για τη ρήξη (ακόμα και ως γενικότερο σύνθημα και προοπτική) που είχε αναφέρει στο άνοιγμα του πρόσφατου συνεδρίου του, ως βασική αυτοκριτική για την ήττα κόμματος στις βουλευτικές εκλογές. Ούτε στην τοποθέτηση του ΜΕΡΑ25 στη συνέλευση της Νομικής εκφράστηκε κάτι νέο, το βάρος έπεσε σε οργανωτικά ζητήματα ενός εκλογικού κατεβάσματος. Εκτιμούμε ότι αυτές οι τοποθετήσεις είναι πίσω από τις σημερινές ανάγκες. Σε αυτές δείχνει να ομονοεί η ΛΑΕ, συνεχίζοντας την πορεία σύγκλισής της με αυτό το χώρο από πέρσι. Δεν διατυπώνει μία διαφορετική πολιτική πρόταση αλλά μία γενική επίκληση για συνέχιση της ενωτικής συνεργασίας των βουλευτικών εκλογών.

γάλο, αλλά και ουσιαστικό - καμία πλευρά δεν μπορεί να λείπει. Συνδικαλισμός στη δουλειά, παρέμβαση στις εκλογές, καλλιέργεια συνείδησης και άγωνα στο/με/για το κίνημα.

Αυτός ο αγώνας δεν πρέπει να είναι αφηρημένος, αλλά να εδράζεται στις βιωμένες εμπειρίες εκείνων που βρίσκονται στο περιθώριο της κοινωνίας μας, των οποίων η πραγματικότητα σημαδεύεται από τις σκληρές εναλλαγές της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και της ιμπεριαλιστικής επιθετικότητας. Η αντίθεσή μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, επομένως, δεν πρέπει να είναι μια γενική εκφώνηση απόρριψης αλλά μια στάση αρχών ενάντια στη συνενοχή της στη διαιώνιση της ανισότητας, της αδικίας και της περιβαλλοντικής καταστροφής την οποία να κατανοούν και να συμπεριφέρονται όλο και περισσότεροι/ες/α.

Κλείνοντας, θέλω να πω ότι η σημερινή μας συνέλευση δεν πρέπει να είναι απλώς μια άσκηση πολιτικής ρητορικής αλλά ένα κάλεσμα σε δράση. Απαιτεί από εμάς τη δέσμευση να δράσουμε με τις οργανώσεις μας, να προωθήσουμε

πολιτικές συζητήσεις που θα είναι περιεκτικές, κριτικές και προσανατολισμένες στην κινητοποίηση της συλλογικής δράσης.

Από τον Δεκέμβρη έως σήμερα, έχουν συμβεί αρκετά. Πρέπει όμως, θέλουμε να χαιρετίσουμε τους μαθητές/τριες, τους φοιτητές/τριες, όσους/ες αγωνίζονται για την δημόσια παιδεία. Είναι εκείνες/οι που έχουν κερδίσει μια πρώτη νίκη στα πανεπιστήμια και

μας δείχνουν τον δρόμο, αλλά κυρίαρχα είναι εκείνες/οι που δίνουν απάντηση σε όσους μουρμουρίζουν ασταμάτητα ότι «τίποτα δεν γίνεται γιατί ο συσχετισμός είναι συντριπτικός».

Ριζοσπαστική πολιτική δεν είναι να διαπιστώνεις ότι τα πράγματα δεν είναι καλά, αλλά να προσπαθείς να τα αλλάξεις.

Ας επιμείνουμε, ας εργαστούμε και ας πιστεύουμε σε όσα γράφει

το κάλεσμα μας για αυτή την ανοικτή συνέλευση:

“χρειάζεται σήμερα ένα τέτοιο πλατύ ψηφοδέλτιο της ανατρεπτικής Αριστεράς στις ευρωεκλογές. Που θα στηρίζεται σε μια συσπείρωση από τα κάτω, χωρίς αρχηγισμούς και ηγεμονισμούς, με δημοκρατική λειτουργία και φυσιογνωμία, ισότιμων αγωνιστών και αγωνιστριών, οργανωμένων και ανένταχτων”

ευρωεκλογές

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κινείται πάλι σε μία «στενή» απεύθυνση προς τις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, αποκλείοντας εξ ορισμού το ΜΕΡΑ25 και τη ΛΑΕ. Το ΝΑΡ καλεί σε αναβαθμισμένη προγραμματικά συμφωνία (όσον αφορά την ΕΕ, τον πόλεμο, το ζήτημα κυβέρνησης κλπ.). Σε αυτό το πλαίσιο (με αναφορά στην ανάγκη «μετώπου των επαναστατών») κινήθηκαν και οι τοποθετήσεις των εκπροσώπων του στη συνέλευση της Νομικής. Μία τέτοια πρόταση απαιτεί πρακτικά υποταγή στο πολιτικό πλαίσιο και τη φυσιογνωμία αυτού του χώρου.

Οι τοποθετήσεις αυτών των δυνάμεων δεν δείχνουν μέχρι στιγμής καμία έμπρακτη αλλαγή πορείας. Δεν κομίζουν κάτι ουσιαστικά νέο, δεν δείχνουν καμία προοπτική υπερβάσεων, πολύ περισσότερο δεν συμβάλλουν στην ανάγκη για μία νέα μάχη και ενωτική πολιτική συγκρότηση και φυσιογνωμία που δείχνει όλο και πιο απαραίτητη στο χώρο της ανατρεπτικής Αρι-

στεράς. Όποια δύναμη θεωρεί καθοριστικό και κρίσιμο το να γίνουν βήματα για την εξυπηρέτηση αυτών των αναγκών σήμερα δεν μπορεί να κλείνει τα μάτια της σε αυτή την πραγματικότητα.

Ως Πρωτοβουλία για μια μεταβατική κομμουνιστική οργάνωση (Αριστερή Ανασύνθεση – Σύγχρονο Κομμουνιστικό Σχέδιο – ανένταχτοι/ες) πιστεύουμε ότι όσες δυνάμεις αναζητούν μία νέα προοπτική χρειάζεται να συνεχίσουμε την προσπάθεια. Με συσπείρωση των διαθέσιμων δυνάμεων της ανατρεπτικής Αριστεράς με προοπτική και για μετά τις εκλογές. Με πλαίσιο απτών λαϊκών διεκδικήσεων για κατακτήσεις ενάντια στην κυβέρνηση της ΝΔ. Με πρόγραμμα για το μαζικό κίνημα και όχι κυβερνητικό σήμερα. Με πάλη εντός και εναντίον της ΕΕ με προοπτική ρήξης και εξόδου. Με επιδίωξη συγκρότησης μάχιμης εκλογικής καθόδου με άλλα ρεύματα, δυνάμεις, αγωνιστές και αγωνίστριες,

με δημοκρατική συγκρότηση από συνελεύσεις.

Για όλα αυτά είπαμε από την αρχή ότι επιδιώκουμε το δημόσιο διάλογο χωρίς εκ των προτέρων αποκλεισμούς και την ολοκλήρωσή του σε ένα εύλογο χρονικό διάστημα. Η συνέλευση στη Νομική δείχνει ότι το δυναμικό που μπορεί να την εκφράσει και να την υλοποιήσει είναι εδώ, διαθέσιμο να διερευνήσει αυτή τη δυνατότητα.

Όλοι/ες αναζητούμε την πολιτική ορατότητα σε επίπεδο κοινωνίας, το θέμα είναι πώς μπορεί να επιτευχθεί. Δεν είναι απάντηση η προσκόλληση στα υπάρχοντα μορφώματα χωρίς ουσιαστικούς όρους. Το παράδειγμα της «Συμμαχίας για τη Ρήξη» είναι κοντά για να ξεχαστεί. Μίας συμμαχίας που το κοινό συμφωνημένο πλαίσιο της ξεχάστηκε αμέσως και ο πολιτικός λόγος που εκφωνήθηκε από όσους/ες την εκπροσώπησαν κινήθηκε στη γραμμή του ΜΕΡΑ25.

Ας βαδίσουμε στο δρόμο που έδειξαν οι εκλογές στο Δήμο της Αθήνας

και της Θεσσαλονίκης. Και ας μην ξεχνάμε: ό,τι πέτυχαν αυτά τα δυο σχήματα δεν έγινε με μιας και ποτέ δεν έχει γίνει έτσι. Περάσαμε από ποσοστά γύρω στο 1% αρχικά για να φτάσουμε στο 5% και 6%. Το πιο ουσιαστικό παράδειγμα, το σχήμα της Πόλης Ανάποδα στη Θεσσαλονίκη, συγκροτήθηκε με ουσιαστικό τρόπο το 2018, απέσπασε 1,8% το 2019, έκανε μία παραδειγματική δουλειά τέσσερα χρόνια για να πάρει τώρα 5%. Η πρωταρχική συσπείρωση αυτού του μαχητικού και ανατρεπτικού ρεύματος που εκφράστηκε και στη Νομική ήταν ο καταλυτικός παράγοντας για αυτό. Δεν είναι το ίδιο σε πανεθνικό επίπεδο, είναι αυτονόητο. Όμως, αυτόν το δρόμο χρειάζεται να αναζητήσουμε και τώρα. Χωρίς μεγαλοστομίες, πατώντας ουσιαστικά στα περιεχόμενα και τον πολιτικό λόγο των κοινωνικών κινήματων, αναδεικνύοντας την αναγκαία ρήξη με εγχώριους και υπερεθνικούς μηχανισμούς για να μπορέσουν να υλοποιηθούν.

Το φοιτητικό κίνημα έχει ταραξει τα νερά Η μεγάλη μάχη ενάντια στην ιδιω

Της Ηλιάνας Ζερβού

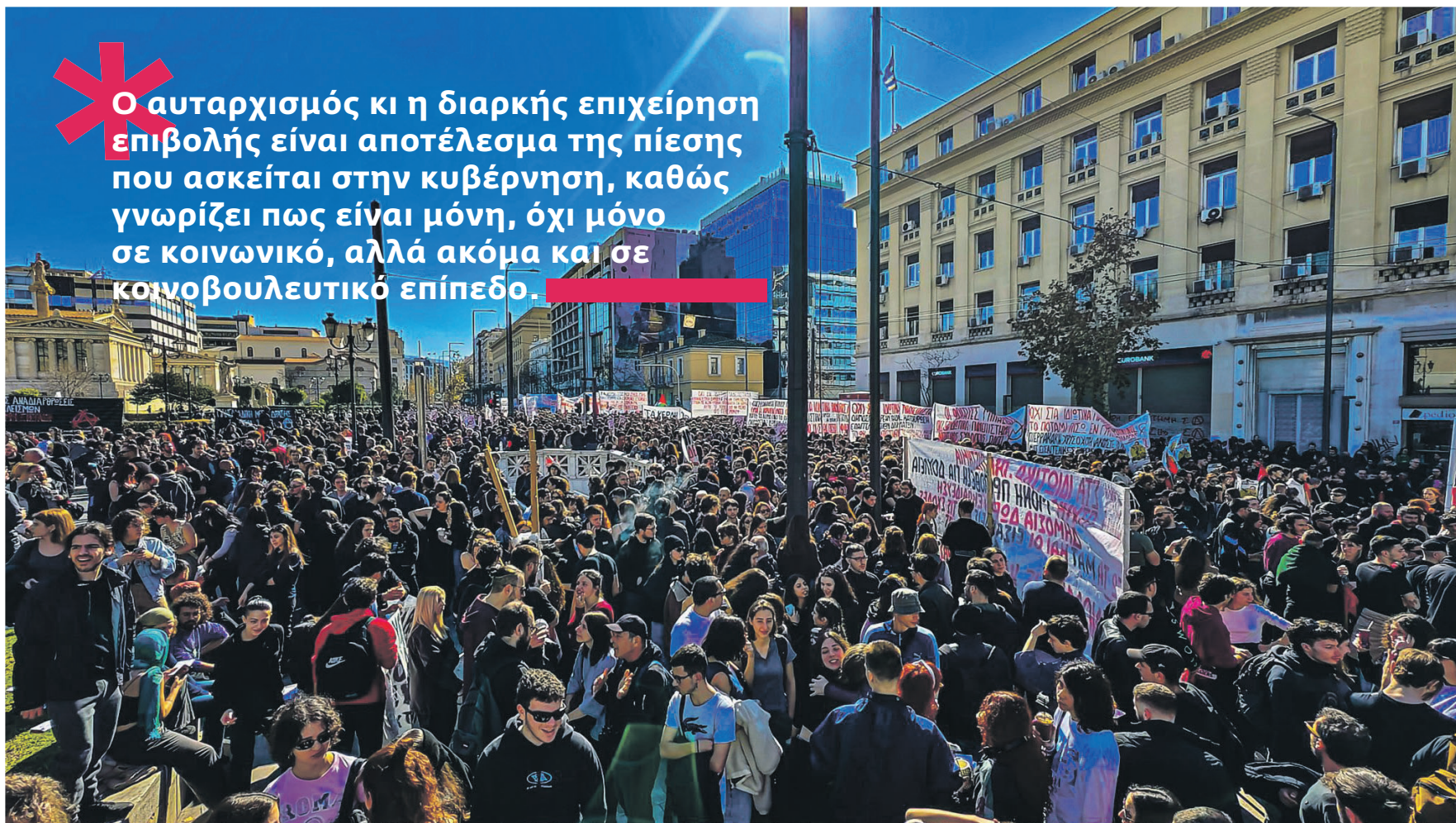
Απ' τις αρχές του νέου έτους το φοιτητικό κίνημα ήρθε ν' αναταράξει μία φαινομενικά μουδιασμένη χώρα από το σάσπισμα και τον ζόφο μίας πολιτικής συνθήκης που έδινε αίσθηση απόλυτης νίκης της δεξιάς, από το 40% της Νέας Δημοκρατίας στις τραγελαφικές εξελίξεις στην αξιωματική αντιπολίτευση και στην άνοδο της ακροδεξιάς παρουσίας και ρητορικής στον δημόσιο διάλογο. Το φοιτητικό κίνημα όχι μόνο ξέσπασε, παρά την σκόπιμη προσπάθεια της κυβέρνησης να το αποτρέψει φέρνοντας το νομοσχέδιο μέσα στην εξεταστική, αλλά κατάφερε να πολιτικοποιήσει τα αιτήματά του, να μιλήσει συνολικά για την κεντρική πολιτική συγκυρία και να αναγάγει σε κεντρικό σημείο το «όχι στις ιδιωτικοποιήσεις, από το ρεύμα, μέχρι τα τραίνα». Η στροφή του βλέμματος στην κεντρική πολιτική, η αναζωπύρωση της πολιτικής κουβέντας για την λιτότητα, τις δολοφονικές επιπτώσεις των ιδιωτικοποιήσεων, την εξουθένωση του κόσμου της εργασίας, το πανεπιστήμιο των αναγκών μας, δεν ήταν δεδομένη κι αποτελεί μία νίκη του φοιτητικού κινήματος.

Παρά τα γρήγορα αντανάκλαστα της κυβερνητικής επίθεσης στις φοιτητικές αντιδράσεις, η διάρκεια που έχουν αυτές επιδείξει είναι, επίσης, ελπιδοφόρο στοιχείο, με δύο συνεχόμενους μήνες γενικών συνελεύσεων, καταλήψεων, κινητοποιήσεων και συντονισμών φοιτητικών συλλόγων. Η λασπολογία απέναντι στις καταλήψεις από τα καθοδηγούμενα μέσα, η επιστράτευση της κυβερνητικής παράταξης στις γενικές συνελεύσεις που γενικά η ίδια απορρίπτει, οι βίαιες επιθέσεις αστυνομικών δυνάμεων στον κόσμο της νεολαίας μέσα και έξω από το άσυλο, οι απειλές για εισαγγελικές έρευνες σε καταλήψεις, ακόμα και η αναδίπλωση της κυβέρνησης ως προς το περιεχόμενο του νομοσχεδίου λόγω των δικών μας επιχειρημάτων (πχ. ελάχιστη βάση εισαγωγής και στα ιδιωτικά πανεπιστήμια) δεν κατάφεραν ν' απομαζικοποιήσουν το αυθόρμητο κύμα οργής που αποκάλυπταν τα πανεπιστημιακά αμφιθέατρα. Το μόνο μέσο που μπορούμε να πούμε πως έφερε αποτέλεσμα για την κυβέρνηση, ήταν οι ηλεκτρονικές εξεταστικές που με κάθεται απεργοσπαστικό χαρακτήρα έρχονταν κόντρα στις αποφάσεις των

φοιτητικών συλλόγων, καταπατούσαν το αυτοδιοίκητο των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, ασκούσαν εντατικοποιημένη πίεση σ' έναν κόσμο και, φυσικά, αποπροσανατόλιζαν τη συζήτηση από το ουσιαστικό ζήτημα των ιδιωτικών πανεπιστημίων σ' εκείνο της εξεταστικής. Αλλά, ακόμη, κι αυτή η τακτική δεν κατάφερε να βάλει οριστικό φρένο στους αγώνες ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια.

Νίκη του φοιτητικού κινήματος αποτελεί, βέβαια, και η προσπάθεια σύνδεσης του αγώνα τόσο με το σύνολο της ακαδημαϊκής κοινότητας, όσο και τα επιμέρους κοινωνικά κινήματα. Δεν παρέμεινε σε μία εσωστρεφή αντιπολίτευση μέσα στους τοίχους των πανεπιστημιακών κτηρίων, αλλά βγήκε στον δρόμο και ανοίχτηκε στην κοινωνία. Αρχικά με τα μέλη ΔΕΠ, τους/τις εκπαιδευτικούς, τα σχολεία κι έπειτα, με τους/τις μελισσοκόμους/ισσες, τους/τις αγρότες/ισσές, τους/τις υγειονομικούς σε μία κοινή αντίληψη μαζικών αγώνων ενάντια στις πολιτικές πιέσεις που πλήττουν όλο και περισσότερο τα λαϊκά στρώματα. Το φοιτητικό κίνημα κέρδισε σημαντικό σύμμαχο τους ακαδημαϊκούς που

δείχνουν την επιθυμία τους για κοινή αγωνιστική πορεία, μέσα από τα συλλογικά του όργανα (ΠΟΣΔΕΠ), με τις γενικές τους συνελεύσεις και τις ανακοινώσεις τους, τις στάσεις εργασίας και την απεργία στις 28 Φλεβάρη, αλλά και σε πολλές περιπτώσεις με τις αποφάσεις τους για καθυστέρηση της διαζώσης εξεταστικής μετά το πέρας των κινητοποιήσεων. Πολλοί και πολλές έχουν ταχθεί δημόσια κατά των ιδιωτικών πανεπιστημίων με ψηφίσματα, αλλά έχουν ενισχύσει και τα επιχειρήματά μας μέσα από δικές τους αναλύσεις (πχ. καθηγητές/τριες συνταγματολόγοι περί συνταγματικότητας του νομοσχεδίου). Η στάση αυτή, φυσικά, θα ήταν ακόμη μαζικότερη και εντονότερη χωρίς τα πειθαρχικά μέτρα και τις εισαγγελικές παρεμβάσεις που τους/τις απειλούν. Μάλιστα, στα μέτρα τρομοκρατίας και φίμωσης εντάσσεται και το παράδειγμα προώθησης της απόλυσης διοικητικού υπαλλήλου επί 19 χρόνια συνεχόμενα και συνδικαλιστή, από τον πρότανη του ΕΚΠΑ, λόγω της συνδικαλιστικής του δράσης μετά από ακτιβισμό στο κέντρο ελέγχου δικτύων του ΕΚΠΑ ενάντια στη διεξαγωγή τηλε-εξεταστικών. Ο αυταρχισμός

Ο αυταρχισμός κι η διαρκής επιχείρηση επιβολής είναι αποτέλεσμα της πίεσης που ασκείται στην κυβέρνηση, καθώς γνωρίζει πως είναι μόνη, όχι μόνο σε κοινωνικό, αλλά ακόμα και σε κοινοβουλευτικό επίπεδο.

Πολιτικοποίηση της παιδείας

κι η διαρκής επιχείρηση επιβολής είναι αποτέλεσμα της πίεσης που ασκείται στην κυβέρνηση, καθώς γνωρίζει πως είναι μόνη, όχι μόνο σε κοινωνικό, αλλά ακόμα και σε κοινοβουλευτικό επίπεδο, όπως φάνηκε την ημέρα παρουσίασης και κατάθεσης του νομοσχεδίου στην Βουλή.

Χειρότερο το νομοσχέδιο που κατατέθηκε

Το κατατεθέν, μάλιστα, νομοσχέδιο υποβλήθηκε σε ορισμένες τροποποιήσεις της τελευταίας στιγμής, οι οποίες επικυρώνουν την πλήρη εμπορευματοποίηση της ανώτατης εκπαίδευσης. Καταρχήν, δίνεται η δυνατότητα, μέσω της «εκπαιδευτικής συμφωνίας», όπως ονομάστηκε, μεταξύ-ακόμη κι ενός ιδιώτη- μ' ένα πανεπιστήμιο του εξωτερικού να ιδρύσει Νομικό Πρόσωπο Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης. Η ρύθμιση αυτή διαψεύδει, φυσικά, τα κυβερνητικά αφηγήματα περί μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα των ιδρυμάτων και δίνει την ευκαιρία σε κάθε κολλέγιο που βρίσκεται στη χώρα ν' ανωτατοποιηθεί σε πανεπιστήμιο, με μία απλή συμφωνία μεταξύ του κολλεγιάρχη και του μητρικού πανεπιστημίου.

Επόμενη τροπολογία που αναιρεί τις μέχρι τώρα διακηρύξεις της κυβέρνησης και των συνοδοιπόρων της για «μη κερδοσκοπικά ιδρύματα» αποτελεί η πρόβλεψη για αποστολή των κερδών από τα δίδακτρα και τις επιχειρηματικές επενδύσεις πίσω στο μητρικό πανεπιστήμιο, το οποίο θα τα εισπράττει ως κέρδη και θα τα διανέμει σύμφωνα με την αντίστοιχη νομοθεσία της εκάστοτε χώρας στην οποία υπάγεται και, φυσικά, κατά βούληση, γεγονός που έρχεται σε αντίθεση με τον μη κερδοσκοπικό χαρακτήρα, ο οποίος απαιτεί την εκ νέου επένδυση των εισπραξιών στο ίδρυμα. Ταυτόχρονα, καταργείται το ανώτατο όριο εργασίας του εργαζόμενου εκπαιδευτικού προσωπικού των ιδρυμάτων αυτών που ήταν στις 12 ώρες εβδομαδιαίως στο αρχικό σχέδιο νόμου, αφήνοντας το ανοιχτό στις προθέσεις τις εκάστοτε διοικήσεις. Η συγκεκριμένη τροπολογία, όχι μόνο δημιουργεί τις προϋποθέσεις για δεινές εργασιακές συνθήκες, με εκτεθειμένους/ες εργαζόμενους/ες στις διαθέσεις του κεφαλαίου, αλλά στερεί και την δυνατότητα ακαδημαϊκής έρευνας και εμπλουτισμού της παρεχόμενης γνώσης, που αποτελεί και τον βασικό λόγο για τις 9 ώρες ανώτατου ορίου που προβλέπονται για τα δημόσια πανεπιστήμια.

Τέλος, εξαλείφονται τα κριτήρια πιστοποίησης με βάσει τα οποία η

Εθνική Αρχή Ανώτατης Εκπαίδευσης (ΕΘΑΑΕ) θα χορηγούσε, σύμφωνα με το παρουσιασμένο και όχι το κατατεθέν νομοσχέδιο, τις άδειες λειτουργίας στα ξένα πανεπιστήμια. Οι κινήσεις αυτές αποκαλύπτουν τις πραγματικές προθέσεις περί ιδιωτικοποίησης και όχι «διεθνοποίησης» η «βελτίωσης» του δημόσιου πανεπιστημίου, όπως διαλαλούν αποπροσανατολιστικά όλο αυτό το διάστημα, ενώ η σπασμωδικότητα τους δείχνει τον φόβο τους απέναντι στο εκπαιδευτικό κίνημα, τα πολιτικά του επιχειρήματα και την επιρροή του στην κοινωνία.

Φοιτητική Αριστερά

Η φοιτητική αριστερά, τέλος, δεν έχει ξεπεράσει βέβαια τις διαχρονικές της παθογένειες αλλά, αντιλαμβανόμενη στο μεγαλύτερο μέρος της την κοινωνική αναγκαιότητα, έχει κάνει βήματα προς ενωτική δράση, με κοινά πλαίσια και κοινές πολιτικές διαδικασίες, καταφέροντας να συσπειρώσει όλο το αγωνιστικό δυναμικό μέσα στις γενικές συνελεύσεις. Η πολιτική αντιπαράθεση, ο υγιής διάλογος και οι δι-

αφορετικές πολιτικές αναλύσεις είναι απολύτως γόνιμα και θεμιτά στους κόλπους του κινήματος, με στόχο την πολιτική ζύμωση και εμπειρία, χωρίς όμως μικροπολιτικές και διασπαστικές λογικές να μπαίνουν εμπόδιο στην ανάγκη για ενότητα στην πράξη που απαιτεί η πραγματική συνθήκη. Ενώ, δεν πρέπει στιγμή να ξεχαστεί ο κοινός αγώνας του φοιτητικού κινήματος μαζί με το εργατικό, το γυναικείο, το αντιπολεμικό κίνημα και την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, όπως σωστά έχει προσπαθήσει να κάνει το φοιτητικό κίνημα όλο το διάστημα των κινητοποιήσεων.

Την Παρασκευή 8 Μάρτη, ημέρα ψήφησης του νομοσχεδίου στη Βουλή, καλείται πανελλαδική πανεκπαιδευτική κινητοποίηση στην Αθήνα. Θα είναι η μέρα της μεγάλης μάχης ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων. Στις 8 Μάρτη, τα πανεπιστημιακά ιδρύματα σε όλη τη χώρα πρέπει να παραλύσουν και να εκφραστεί μαζικά στο δρόμο η φωνή της υπεράσπισης του δημόσιου δωρεάν πανεπιστημίου, μαζί με εργαζόμενους και διαδραστικό

προσωπικό. Στις 8 Μάρτη, ημέρα φεμινιστικών κινητοποιήσεων θα υπάρχει έντονο το στοιχείο και των γυναικείων διεκδικήσεων αλλά και της φεμινιστικής αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, όπως προσπαθεί η Σύνελευση 8 Μάρτη. Φοιτητικό και φεμινιστικό κίνημα θα συναντηθούν στο δρόμο και θα ενώσουν δυνάμεις απέναντι στον κοινό εχθρό της συστημικής πολιτικής και της κυβέρνησης που διαλύει δικαιώματα και ρημάζει τις ζωές της νεολαίας και των γυναικών.

Ανεξάρτητα απ' την έκβαση του αγώνα το φοιτητικό κίνημα έχει ήδη κερδίσει πολλά. Το κέρδος του κινήματος βρίσκεται στον κόσμο που γαλουχήθηκε πολιτικά μέσα του, απέκτησε αντανακλαστικά δημοκρατικών, πολιτικών διαδικασιών, ένωσε την δύναμη και την αξία της συλλογικής οργάνωσης και δράσης, έμαθε να σκέφτεται, να δρα πολιτικά και να δίνει τις απαντήσεις του στον δρόμο. Αυτή η δυναμική είναι η πραγματική νίκη των πρώτων μηνών του '24 και χρέος της αριστεράς είναι η διαφύλαξη της και η αξιοποίησή της στους αγώνες του αύριο.

Οι βίαιες αντιπαραθέσεις μεταξύ τμημάτων της φοιτητικής Αριστεράς δεν έχουν θέση στο φοιτητικό κίνημα

Πριν ένα μήνα, στην πανελλαδική πανεκπαιδευτική κινητοποίηση που καλούσαν φοιτητικοί σύλλογοι στην Αθήνα, όλοι και όλες περιμέναν ότι η μεγάλη είδηση της ημέρας θα είναι η μαζική συμμετοχή στην κινητοποίηση, η καθολική αντίθεση του φοιτητικού κινήματος και της ακαδημαϊκής κοινότητας στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Πράγματι, πάνω από 20000 φοιτητές/τριες, εργαζόμενοι/ες κατέκλυσαν τους κεντρικούς δρόμους στην Αθήνα.

Δυστυχώς όμως, πρώτη είδηση σε όλα τα μέσα ήταν η βίαιη αντιπαράθεση μελών της φοιτητικής Αριστεράς, με αποτέλεσμα 8 φοιτητές να μεταβούν στο νοσοκομείο. Μέλη της ΚΝΕ μαζί με μέλη της ΑΡΙΣ από τη μία μεριά χτυπήθηκαν με μέλη της ΑΡΑΣ για το ποιος θα κρατάει το πρώτο πανό στη διαδήλωση. «Ομάδες κρούσης» οργανώσεων της Αριστεράς ξυλοκοπήθηκαν, θυμίζοντας δυστυχώς σύγκρουση μεταξύ οργανωμένων οπαδών αντίπαλων ομάδων. Τέτοιες πρακτικές

είναι εχθρικές για το μαζικό κίνημα και θα πρέπει να είναι ξένες για τη φοιτητική Αριστερά.

Είναι αδιανόητο, τμήματα της φοιτητικής Αριστεράς να έρχονται σε τέτοια σύγκρουση, από τη στιγμή που σε όλες τις γενικές συνελεύσεις καταβαίνουν κοινά αγωνιστικά πλαίσια της πλειοψηφίας των δυνάμεων της φοιτητικής Αριστεράς. Πώς γίνεται από τη μία να υπάρχει πολιτική συμφωνία στο πολιτικό πλαίσιο που θα στηριχτεί σε μία γενική συνέλευση ενός φοιτητικού συλλόγου και από την άλλη, οι ίδιοι άνθρωποι να βιαιοπραγούν ο ένας εναντίον του άλλου την ημέρα της διαδήλωσης;

Η επιβολή δια της βίας πολιτικών αποφάσεων μέσα στο κίνημα δεν έχει σχέση με τη ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική Αριστερά. Όπως δεν έχει θέση η ιδιοκτησιακή λογική που εκφράζεται από αυτές τις δυνάμεις με διάφορες αφορμές και τρόπους, όπως με διαφορετικά πανό του ίδιου φοιτητικού συλλόγου, ανάλογα με τις

προτιμήσεις κάθε παράταξης. Τέτοιες λογικές έχουν υιοθετηθεί διαχρονικά και από δυνάμεις της ΚΝΕ και από δυνάμεις των ΕΑΑΚ. Αυτό απέχει έτη φωτός από την πολιτική αντιπαράθεση μέσα σε μαζικές και δημοκρατικές διαδικασίες, όπως είναι οι γενικές συνελεύσεις των φοιτητικών συλλόγων.

Κάθε τέτοια βίαιη πρακτική και κάθε ιδιοκτησιακή λογική του φοιτητικού κινήματος πρέπει να είναι καταδικαστέα πρώτα από όλα από τους φοιτητές και τις φοιτήτριες που εδώ και δύο μήνες δίνουν μία μεγάλη μάχη ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Αυτές οι πρακτικές δε γίνεται να υιοθετούνται από δυνάμεις που θέλουν να αναφέρονται στη ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική Αριστερά. Το φοιτητικό κίνημα έχει αποδείξει πως υπάρχει ανάγκη για μία γνήσια ενωτική, μαζική, ριζοσπαστική πολιτική, που θα συσπειρώνει τους φοιτητές και τις φοιτήτριες, θα είναι συμπεριληπτική και δημοκρατική, για να μπορεί να είναι ο αγώνας υπόθεση όλων των φοιτητών/τριών.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

- Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
- ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Φεμινιστικός και αντιπολεμικός αγώνας - Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη!

Η 8η Μάρτη, ταυτισμένη εδώ και κάποια χρόνια με την Παγκόσμια Φεμινιστική Απεργία στο σπίτι και στη δουλειά, είναι ημέρα αγώνα και διεκδίκησης για όλες τις γυναίκες που πλήττονται από τη φτώχεια, τον θεσμικό σεξισμό, τις έμφυλες ανισότητες και την καταπίεση. Με τους αγώνες ενάντια στην έμφυλη καταπίεση και εκμετάλλευση κάθε μορφής, το φεμινιστικό κίνημα στην Ελλάδα και στον κόσμο έχει ξαναδώσει στην 8η Μάρτη, Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας, το αρχικό της νόημα.

Είναι η μέρα που βροντοφωνάζουμε ότι «αν σταματήσουμε εμείς, σταματάει ο κόσμος!».

Είναι η μέρα που βγαίνουμε στο δρόμο για την υπεράσπιση της ζωής μας, απέναντι σε κάθε μορφής έμφυλη βία και κακοποίηση που καθημερινά την απειλεί: οικονομική, σωματική, σεξουαλική, ψυχολογική, με τελευταίο σκαλοπάτι τη γυναικοκτονία.

Είναι η μέρα που διεκδικούμε τα δικαιώματά μας, σε μια κοινωνία διευρυνόμενης φτωχοποίησης που πλήττει πρώτα εμάς, που έχουμε να αντιμετωπίσουμε την ανισότητα και τις διακρίσεις στην εργασία, αλλά και να σηκώσουμε το βάρος της κοινωνικής αναπαραγωγής, σε εποχές διάλυσης των κοινωνικών υπηρεσιών.

Η 8η Μάρτη, ως μια μέρα «ζωντανή» κι όχι εθιμοτυπική, ως υπόθεση

όλων όσες βιώνουμε την καταπίεση, (ξανα)βρίσκει κάθε χρόνο το ιδιαίτερο νόημά της μέσα στις συγκυρίες που ζούμε.

Για εμάς, οι φεμινιστικοί αγώνες μας είναι ταυτόχρονα αγώνες ενάντια στο σύστημα εκμετάλλευσης και καταπίεσης, είναι αγώνες ενάντια στην επισφάλεια της ζωής και τη ζωή στην επισφάλεια.

Έτσι, πέρυσι ενώσαμε τις φωνές μας με χιλιάδες άλλες, στη Γενική Απεργία μετά το πολύνεκρο έγκλημα στα Τέμπη.

Ελεύθερες Γυναίκες - Ελεύθερη Παλαιστίνη!

Έτσι, φέτος ενώνουμε τις φωνές μας με το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, για να απαιτήσουμε να σταματήσει η γενοκτονία στη Γάζα.

Όλα τα βλέμματα στραμμένα στη Ράφα! Αυτή είναι η κραυγή του διεθνούς κινήματος, καθώς ο Ισραηλινός Στρατός ετοιμάζεται να εισβάλει στη μικρή αυτή γωνιά παλαιστινιακής γης που αποτελεί το τελευταίο καταφύγιο για εκατοντάδες χιλιάδες εκτοπισμένες/ους Παλαιστίνιες/ους.

Γνωρίζουμε καλά ότι οι Παλαιστίνιες γυναίκες και τα λοατκι άτομα αποτελούν τα πρώτα θύματα του αποικιοκρατικού κράτους κατοχής, το οποίο υιοθετεί μισογυνικές, σεξιστικές και γυναικοκτονικές πολιτικές για να κάμ-

8 Μάρτη 2024 - φεμινιστική απεργία

ΜΑΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

Απεργιακή συγκέντρωση **12μ.μ.**
Διαδήλωση **7μ.μ.**
ΑΓΑΛΜΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

5 χρόνια
ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
8 ΜΑΡΤΗ

8 ΜΑΡΤΗ 2024

φεμινιστική απεργία σε σπίτι και δουλειά

αγώνες φεμινιστικοί και αντιπολεμικοί
με τις Παλαιστίνιες στεκόμαστε μαζί

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ 8 ΜΑΡΤΗ

Facebook : Συνέλευση 8 Μάρτη | email : sineleusi8m@gmail.com

ψει την αντίσταση. Το κράτος του Ισραήλ αντιμετωπίζει ακόμα και τα βρέφη ως μελλοντικούς τρομοκράτες. Η σκέψη μας βρίσκεται σε όλες αυτές που δεκαετίες τώρα βάζουν τα σώματά τους μπροστά σε όπλα και μπουλντόζες, υπερασπιζόμενες τα σπίτια, τα δέντρα, το νερό και τη γη τους, σε όλες αυτές που συμμετείχαν στην Ιντιφάντα, που φυλακίστηκαν, που εργάζονται ως δικηγόροι, νοσηλεύτριες, δασκάλες, γιατροί, καθηγήτριες, εργάτριες γης, που έπαιξαν και παίζουν καθοριστικό ρόλο στην οργάνωση των λαϊκών παράνομων δικτύων και επιτροπών, σε όλες όσες μέσα από την τέχνη και την γραφή υπερασπίζονται την γη και τα σώματά τους.

Ξέρουμε καλά το δίκιο των καταπιεσμένων απέναντι στον καταπιεστή, ξέρουμε τι θα πει ατιμώρητη κι ασύμμετρη βία, γνωρίζουμε πώς είναι να κινδυνεύεις λόγω ταυτότητας (φύλου ή φυλής), νιώθουμε τον θυμό απέναντι σε όσους κατηγορούν το θύμα και καλύπτουν τον θύτη. Γι' αυτό μας συγκλονίζει όταν αυτή η εμπειρία γίνεται σε θηριώδη κλίμακα, από μια θηριώδη πολεμική μηχανή που έχει εξαπολύσει έναν

γενοκτονικό πόλεμο ενάντια σε έναν ολόκληρο λαό κι απολαμβάνει τη διεθνή ανοχή ή και υποστήριξη γιατί τάχα είναι σε «αυτοάμυνα», ενώ η αντίσταση στην καταπίεση βαφτίζεται «τρομοκρατία».

Γι' αυτό μας εξοργίζει διπλά το «ροζ πλυντήριο» του Κράτους του Ισραήλ, που πουλάει τον εαυτό του ως «προοδευτικό» στα ζητήματα των γυναικών και των ΛΟΑΤΚΙ δικαιωμάτων, ενώ πρόκειται για ένα κράτος Απαρτχάιντ που αποστερεί συστηματικά επί δεκαετίες κάθε δικαίωμα του Παλαιστινιακού λαού. Ο δικός μας φεμινισμός στέκεται σε σύγκρουση με το ρατσισμό, την «εθνική αποκλειστικότητα» και την αποικιοκρατία, θέλει να ενώσει τα θύματα της καταπίεσης σε κοινούς αγώνες ενάντια σε κοινούς εχθρούς: Το σύστημα που αναπαράγει το πλέγμα σεξιστικών, ρατσιστικών, εθνικών καταπιέσεων, που εξαπολύει «κοινωνικούς πολέμους» εναντίον μας στο εσωτερικό και ιμπεριαλιστικούς πολέμους κατά των «Αλλων» στο εξωτερικό.

Στις 8 Μάρτη θέλουμε να διαδηλώσουμε την φεμινιστική αλληλεγγύη

στον παλαιστινιακό λαό, που δολοφονείται, χάνει τα σπίτια του, τα παιδιά του κι απειλείται -για μια ακόμα φορά στην ιστορία του- να βρεθεί στην προσφυγιά, αν αφήσουμε το Κράτος του Ισραήλ να ολοκληρώσει το σχέδιο εθνοκάθαρσης.

Να καταγγείλουμε την συνενοχή της ελληνικής κυβέρνησης και να απαιτήσουμε να σπάσει η στρατηγική συμμαχία Ελλάδας-Ισραήλ, να φωνάξουμε «Όχι στο όνομά μας!».

Να ενώσουμε τις φωνές μας με το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης, που εκείνες τις μέρες θα κλιμακώνει τη δράση του για να αποτρέψει το χυδαίο ισραηλινό τελεσίγραφο για εισβολή στη Ράφα στις 10 Μάρτη.

Να κάνουμε ό,τι περνά από το χέρι μας για να σταματήσει ένα ιστορικό έγκλημα.

Να διαδηλώσουμε την αποφασιστικότητά μας να συνεχίσουμε τους αγώνες για απελευθέρωση από κάθε καταπίεση.

Μέχρι να ζήσουμε ως Ελεύθερες Γυναίκες και να δούμε Ελεύθερη την Παλαιστίνη.

Συνέλευση 8 Μάρτη

5 χρόνια Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη

ΤΙ ΟΜΟΡΦΑ ΓΕΝΕΘΙΑ!

Με τη νεολαία να δίνει τη μάχη στη σχολή για τη μόρφωση, στην υπηρεσία και το εργοστάσιο για καλύτερες συνθήκες εργασίας και παντού ενάντια στο σεξισμό, τη φτώχεια και τη βία.

Κι εμείς οι μεγαλύτερες από δίπλα, για να τους αφήσουμε ένα κόσμο λιγότερο σεξιστικό, ρατσιστικό, αμφιομοτρανοφοβικό. Και με τα συντρόφια μας τους άντρες για την αλλαγή της κοινωνίας!

Όλα είμαστε εκεί! Μια αγκαλιά! Μια γροθιά! Γιατί μας καταστρέφουν τη ζωή! Και πρέπει να περάσουμε στην αντεπίθεση!

Κυκλοφορούν από τις εκδόσεις RedMarks

Ο ΥΠΑΡΚΤΟΣ ΣΕΞΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Συλλογή κειμένων

Επιμέλεια: Κατερίνα Παρδάλη, Κατερίνα Σεργίδου

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Ιστορία, πολιτική και θεωρία της απελευθέρωσης των ΛΟΑΤ

Σέρι Γουίλφ

εκδόσεις
redmarks

redmarks.gr

τηλ. 210.82.33.761

f redmarks.ekdoseis

@ redmarks.publ

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

ΔΕΝ ΕΠΙΘΕΣ ΝΑ ΚΑΚΟΥΣ»

* σύγχος των
Rationalistas

Επιμέλεια: Νικόλαος Κοηλιτάς

Το ντοκιμαντέρ της Ελίνας Ψύκου «Αδέσποτα Κορμιά» βρέθηκε στο στόχαστρο του ακροδεξιού κόμματος Νασιού. Συγκεκριμένα η αφίσα της ταινίας προκάλεσε την αντίδραση του βουλευτή της Νίκης, Κομνηνού Δελβερούδη, ο οποίος κατέθεσε επίκαιρη ερώτηση στη Βουλή, αναφέροντας μεταξύ άλλων: «Η ταινία Αδέσποτα Κορμιά συνοδεύεται από μία προκλητική, βλάσφημη και αντισοσιατική αφίσα, η οποία απεικονίζει εσταυρωμένη τη μορφή μιας γυναίκας, εγκύου και γυμνόστηθης, η οποία παραπέμπει απροκάλυπτα στο ιερό πρόσωπο της Παναγίας. Η εν λόγω αφίσα προσβάλλει απροκάλυπτα τα χρυσά ήθη, βλασφημώντας το ιερό σύμβολο του σταυρού και τα ιερά πρόσωπα του Εσταυρωμένου Χριστού και της Παναγίας, ενώ το απαράδεκτο αυτό γεγονός φανερώνει, για μια ακόμα φορά, πόσο επιτακτική είναι η ανάγκη επαναφοράς των ποινικών διατάξεων για την κακόβουλη βλασφημία και την καθύβριση θρησκειών». Είναι σαφές ότι ο συγκεκριμένος κύριος, *λειτουργώντας ως αυτόκλητος ιεροεξεταστής, επικαλέστηκε τα ιερά και τα όσια προκειμένου να επιβάλει τη δική του πολιτική ατζέντα*. Μια ατζέντα θρησκόληπτη, μισαλλόδοξη και άκρως συντηρητική. Τα «Αδέσποτα Κορμιά» είναι ένα ντοκιμαντέρ με τη μορφή road movie. Οι ηρωίδες

του ταξιδεύουν σε μια Ευρώπη που ολοένα συντηρητικοποιείται, διεκδικώντας τίποτα λιγότερο από αυτονομία και αυτοδιάθεση του σώματός τους. Αυτό φαίνεται πως ενόχλησε τον συγκεκριμένο ακροδεξιό κοινοβουλευτικό θίασο που με αφορμή την αφίσα, ζήτησε να λογοκρίνονται έργα τέχνης και να τιμωρούνται ποινικά οι δημιουργοί τους. *Δεν είναι όμως η πρώτη φορά που το ακροδεξιό αυτό μόρφωμα στρέφεται ενάντια στην τέχνη και την ελευθερία της έκφρασης*. Πρόσφατα, ο πρόεδρος του είχε στραφεί ακόμη και ενάντια στο Netflix επειδή σε μια σειρά ο Μέγας Αλέξανδρος παρουσιάζεται ως ομοφυλόφιλος. Κάποιοι απ' ό,τι φαίνεται νοσταλγούν το Μεσαίωνα. Ευτυχώς είναι ελάχιστοι και περιθωριοποιημένοι.

Νέα δίωξη ασκήθηκε εις βάρος του Δικτύου Ελευθέρων Φαντάρων «Σπάρτακος» και της Επιτροπής Αλληλεγγύης Στρατευμένων, με την κατηγορία της «συκοφαντικής δυσφήμισης». Η δίωξη προέκυψε *ύστερα από μήνυση αξιωματικού* που υπηρετούσε στη Χίο, λόγω της δημοσίευσης στο blog της Επιτροπής και του Δικτύου καταγγελίας στρατευμένων για όσα συνέβαιναν στις μονάδες τους, με τη δίκη να ορίζεται στο τριμελές πλημμελειοδικείο Χίου στις 7 Μαρτίου. *Η μήνυση στράφηκε ξανά κατά των διαχειριστών του blog της Επιτροπής Αλληλεγγύης Στρατευμένων και γι' αυτό κατηγορείται ο αγωνιστής Νίκος Χαραλαμπόπουλος*, στο όνομα του οποίου ήταν καταχωρημένο τυπικά το τηλέφωνο όπου γίνονται ορισμένες από τις καταγγελίες των στρατευμένων και των οικογενειών τους. *Συλλογικότητες και φορείς, ήδη κινητοποιούνται* ώστε να μην περάσει η ποινικοποίηση της δράσης του Δικτύου. Ψηφίσματα αλληλεγγύης που απαιτούν την αθώωση του Ν. Χαραλαμπόπουλου βγαίνουν διαρκώς από δεκάδες φοιτητικούς συλλόγους, σωματεία εργαζομένων και συνδικάτα, συλλογικότητες γειτονιάς, κινήσεις πόλης και εργατικές κινήσεις. Είναι σαφές ότι η συγκεκριμένη δίωξη έχει ευρύτερη στόχευση. Για ακόμη μια φορά *επιχειρείται να χτυπηθεί το κίνημα αλληλεγγύης των στρατευμένων*, να καλλιεργηθεί ένα κλίμα φόβου, υποταγής και φήμισης απέναντι στις αυθαιρεσίες του εκάστοτε αξιωματικού. Αυτός είναι και ο λόγος που το αντιπολεμικό κίνημα και η Αριστερά οφείλουν να σταθούν ασπίδα μπροστά σε όσους βρίσκονται αντιμέτωποι με τέτοιες τρομοκρατικές διώξεις.

Από τις 15 Δεκεμβρίου του 2023, *βρίσκεται σε εξέλιξη η δίκη σε β' βαθμό των δύο κατηγορουμένων για τον φονικό ξυλοδαρμό του Ζακ Κωστόπουλου* στο κτίριο του Εφετείου Αθηνών. Η οικογένεια του Ζακ απαιτεί δικαιοσύνη, δηλαδή την καταδίκη των κατηγορούμενων για ανθρωποκτονία με ενδεχόμενο δόλο και την πλήρη έκτιση των ποινών τους. *Οι πρώτες δικάσιμοι είχαν χαρακτηριστεί από ένα κλίμα απαξίωσης προς το θύμα*, με τον Ζακ να αντιμετωπίζεται κατ' εξακολούθηση ως οροθετικό άτομο που έκανε χρήση ουσιών, παρά τις καθαρές τοξικολογικές. Οι τέσσερις επόμενες δικάσιμοι του Φεβρουαρίου ολοκληρώθηκαν την Παρασκευή 23/2. Σε αυτές, ο παθολογοανατόμος που εξέτασε το πτώμα, Χρήστος Ευτυχιάδης, τόνισε ότι *οι κακώσεις που εντοπίστηκαν στο σώμα του Ζακ, δικαιολογούν επαρκώς την αιτία θανάτου*, λέγοντας πως, «πέθανε 27 λεπτά μετά τα φερόμενα χτυπήματα». Κομβικό ρόλο στη δίκη, είχε και η Χριστίνα Βαρβία, ερευνήτρια και καθηγήτρια στο Goldsmiths University of London, στην ερευνητική αρχιτεκτονική. Η ίδια με την ομάδα της διαπίστωσαν ότι υπάρχουν κάποια βίντεο από το σημείο του τραγικού συμβάντος, τα οποία δεν έχουν συμπεριληφθεί αυτούσια στη δικογραφία. Η Κλειώ Παπαπαντολέων, μία εκ των δικηγόρων της οικογένειας του Ζακ, τοποθετήθηκε λέγοντας πως,

«Όλοι οι γιατροί συντάσσονται αδιαφοροποίητα ως προς το γιατί πέθανε ο Ζαχαρίας Κωστόπουλος. Πέρα από τις ερωτήσεις των συναδέλφων μου δεν έχω δει από την υπεράσπιση κανένα στοιχείο επιστημονικό που να συνδράμει. Διατυπώνουν διάφορα ερωτήματα, αν μπορεί να πεθάνει από τον HIV, αν του έπεσε ένα τούβλο στο κεφάλι, και δεν έχουμε κανένα επιστημονικό στοιχείο που να το υποστηρίζει...». *Παρά την επίμονη προσπάθεια των συνηγόρων των κατηγορουμένων να φανεί ο θάνατος του Ζακ ως κάτι τυχαίο, τα επίσημα στοιχεία και οι μαρτυρίες, αποδεικνύουν το αντίθετο*. Το κίνημα αλληλεγγύης, ήταν, είναι και θα είναι παρόν στις δικασίμους και δίπλα στο αίτημα της οικογένειας του Ζακ για δικαίωση. *Η επόμενη δικάσιμος έχει οριστεί για τις 13 Μαρτίου, στην αίθουσα Δ100Β, στον 4ο όροφο του Εφετείου Αθηνών*, ενώ αναμένεται να ανακοινωθούν οι ημερομηνίες των ακόλουθων δικασίμων.

16 Μάρτη Μέρα δράσης ενάντια στον ρατσισμό!

(συνέχεια από σελ.1)

Του Νικόλα Κολυτά

Η μετατόπιση της Ευρώπης προς τα δεξιά είναι διαρκής τα τελευταία χρόνια. Η κατάρρευση ενός αριστερού πολιτικού υποδείγματος μετά το 2015, άφησε ένα ανοικτό πολιτικό κενό αμφισβήτησης της κυρίαρχης ευρωπαϊκής πολιτικής στην άκρα δεξιά. Αυτό αναμένεται για ακόμη μια φορά να αποτυπωθεί και στις προσεχείς ευρωκάλπες. Έχει αποτυπωθεί, όμως, ήδη στις ευρωπαϊκές προσφυγικές πολιτικές. Οι χώρες του Βίσεγκραντ πρωτοστατούν στον αντιπροσφυγικό λόγο και στις ρατσιστικές πρακτικές κλείνοντας τα σύνορά τους και αρνούμενες κάθε διάλογο ως προς την προώθηση έστω και ελάχιστου μέρους προσφύγων προς την Ευρώπη. Στην κεντρική και βόρεια Ευρώπη πληθαίνουν τα νεοφασιστικά μορφώματα που κάνουν τη βρώμικη δουλειά του δρόμου, έχοντας πατήσει στο χαλί του κανονικοποιημένου ρατσισμού.

Ευρώπη-Φρούριο

Η κατάσταση, όμως δείχνει ακόμη πιο ανησυχητική στους κραταιούς ευρωπαϊκούς καπιταλισμούς. Στη Γερμανία το AfD μέσα σε λίγα χρόνια εξελίχθηκε σε μία ακραία, αλλά ισχυρή πολιτική δύναμη, με διασυνδέσεις σε ακροδεξιούς ή ακόμη και νεοναζιστικούς πυρήνες. Ξιφουλκεί εναντίον του Ισλάμ, της μετανάστευσης, της παροχής ασύλου. Αμφισβητεί την κλιματική αλλαγή. Η διαρροή της πληροφορίας ότι στελέχη της AfD, νεοναζιστικά στελέχη και επιχειρηματίες συναντήθηκαν πρόσφατα, απεργαζόμενοι σχέδια για μαζικές απελάσεις, ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι και αποτέλεσε την αφορμή για ογκώδεις διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα ενάντια στην ακροδεξιά. Η είδηση αυτή, όμως, επιβεβαιώνει τόσο τη πολιτική δυναμική, όσο και τις διασυνδέσεις της ακροδεξιάς με το κεφάλαιο.

Στη Βρετανία, ο Σούνακ επιχειρεί να εφαρμόσει ένα σχέδιο «Ρουάντα» που θα ζήτησε και η πιο σκληρή ακροδεξιά της Ευρώπης. Το σχέδιο αυτό αποτελεί την αιχμή του δόρατος της αντιμεταναστευτικής πολιτικής των Τόρις και προβλέπει την απέλαση στη Ρουάντα μεταναστών και προσφύγων που δεν πληρούν τα κριτήρια για τη χορήγηση ασύλου

στη Βρετανία. Αξίζει να σημειωθεί ότι το συγκεκριμένο σχέδιο ήταν τόσο ακραίο, που κρίθηκε παράνομο από το ανώτατο Δικαστήριο της χώρας. Την ίδια στη Γαλλία, ο Μακρόν βρίσκεται επίσης υπό πίεση και έντονη κριτική από τα αριστερά του καθώς το περίφημο του νομοσχέδιο για τη μετανάστευση υπερψηφίστηκε με την υποστήριξη του Εθνικού Συναγερμού της Μαρίν Λεπέν. Βασικά σημεία του νομοσχεδίου είναι η αυστηροποίηση των κανονισμών για την παράνομη μετανάστευση, ο περιορισμός της πρόσβασης σε επιδόματα πρόνοιας, ενώ προβλέπει πως ορισμένες παροχές κοινωνικής ασφάλισης για μετανάστες θα απαιτούν πέντε χρόνια παραμονής στη χώρα ή 30 μήνες εργασίας. Είναι σαφές ότι οι πιο ισχυροί καπιταλισμοί στην Ευρώπη επενδύουν στην ξενοφοβία, ως ύστατο καταφύγιο μπροστά στις αποτυχημένες πολιτικές τους.

Ελλάδα-Φυλακή

Από το χορό των αντιπροσφυγικών πολιτικών δεν θα μπορούσε να λείπει προφανώς η Ελλάδα του Κυριάκου Μητσοτάκη. Ο Έλληνας πρωθυπουργός έχει αποδείξει επανειλημμένως από το 2019 μέχρι σήμερα, ότι είναι εξειδικευμένος στο να αντλεί πολιτική υπεραξία μέσα από τον ανθρωπινό πόνο. Το έδειξε η προθυμία του να εμπλακεί στην ένοπλη σύρραξη της Ουκρανίας στέλνοντας πολεμικό υλικό, η βιασύνη του να αποτελέσει έναν από τους πρώτους πολιτικούς ηγέτες της ΕΕ που δήλωσε την αλληλεγγύη του προς τον σφαγέα Νετανιάχου και η καταψήφιση της πρότασης στον ΟΗΕ για κατάπαυση του πυρός και εξασφάλιση ανθρωπιστικής βοήθειας στη Γάζα. Όμως, οι πολιτικές αυτές επιλογές έχουν και επακόλουθα. Νέα προσφυγικά κύματα αναμένονται μέσα σε ένα έκρυθμο

και εκρηκτικό γεωπολιτικό πλαίσιο. Το ελληνικό κράτος, όμως, έχει ήδη δώσει δείγματα γραφής ως προς την αντιμετώπισή τους. Το πολύνεκρο ναυάγιο της Πύλου είναι η έμπρακτη απόδειξη.

Οι εκατοντάδες νεκροί της Πύλου δεν έχουν βρει ακόμη δικαίωση, σε μια υπόθεση που βρωμάει από την κορυφή έως τα νύχια «κουκουλώμα». Μέχρι και η Frontex καταλογίζει ευθύνες στους χειρισμούς του ελληνικού λιμενικού, αλλά αν τολμήσει κάποιος να πει κάτι στα εγχώρια ΜΜΕ αντιμετωπίζεται ως «ανθέλληνας» και «λαθροδιακινητής». Δυστυχώς, όμως για την κυβέρνηση του Κυριάκου Μητσοτάκη, η αλήθεια δεν κρύβεται, όσο κι αν την καμουφλάρει στα ελεγχόμενα δελτία ειδήσεων και στις εφημερίδες. Το καταδικαστικό ψήφισμα του ευρωκοινοβουλίου για το κράτος δικαίου και την ελευθερία του Τύπου στην Ελλάδα, είναι ενδεικτικό. Ανάμεσα στις αιτιολογήσεις του βρίσκεται σε περίοπτη θέση το τραγικό ναυάγιο της Πύλου, στο οποίο έχασαν τη ζωή τους περισσότεροι από 600 μετανάστες και πρόσφυγες καθώς και η γεμάτη καθυστερήσεις δικαστική έρευνα.

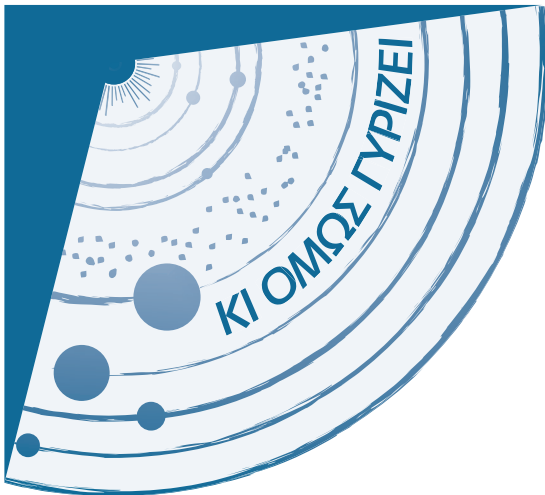
Παράλληλα, αίσθηση προκαλεί η είδηση ότι το αρμόδιο όργανο του ΟΗΕ για την Πρόληψη των Βασανιστηρίων (SPT) θα επισκεφτεί επισήμως τη χώρα μας στο δεύτερο εξάμηνο του 2024. Η επίσκεψη θα γίνει για τον έλεγχο φυλακών, αστυνομικών τμημάτων, κέντρων κράτησης και ψυχιατρικών, τόπων για τους οποίους επανειλημμένως έχουν υπάρξει καταγγελίες και διεθνείς καταδίκες εις βάρος της χώρας. Τελευταίο παράδειγμα οι 36 Αιγύπτιοι ναυαγοί πρόσφυγες που χωρίς καμία αιτιολογία, και με μόνο κριτήριο, ως φαίνεται, το γεγονός ότι ταξίδευαν μόνοι, χωρίς οικογένειες, κρατούνται για πάνω από δύο μήνες στο κέντρο κρά-

τησης της Κορίνθου κάτω από άθλιες συνθήκες, με αποτέλεσμα να ξεκινήσουν απεργία πείνας. Πρόκειται για ένα ελάχιστο πρόσφατο παράδειγμα μπροστά σε μια ολόκληρη βιομηχανία κακομεταχείρισης των προσφύγων σε όλη την Ελλάδα.

Αγώνας και Αλληλεγγύη

Απέναντι στην Ευρώπη Φρούριο και την Ελλάδα Φυλακή οφείλουμε να υψώσουμε ψηλά τις γροθιές μας. Σε μια περίοδο που οξύνονται οι πολεμικές συγκρούσεις, που οι από πάνω επενδύουν στην ταξική πόλωση, τον εθνικισμό και το милитарισμό, οφείλουμε να αντιτείνουμε έναν ηγεμονικό αντιπαραθετικό λόγο μέσα στην κοινωνία. Οφείλουμε να επαναφέρουμε τα αιτήματα των προσφύγων στο επίκεντρο της δημόσιας συζήτησης συνδέοντάς τα με τους δικούς μας εργατικούς και νεολαιίστικους αγώνες. Οι διαδηλώσεις για την Παλαιστίνη, η απεργία της 28ης Φλεβάρη, οι φεμινιστικές κινητοποιήσεις, τα αγροτικά συλλαλητήρια, οι φοιτητικοί αγώνες ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, αποτελούν σημαντικά βήματα σε αυτή την κατεύθυνση. Σε αυτό το βηματισμό πρέπει να επανέλθει και το αντιρατσιστικό κίνημα, ενωτικά, μαζικά και ριζοσπαστικά. Χωρίς μικροηγεμονισμούς, καπελώματα και διαλυτισμό, αλλά με έμφαση στα ουσιαστικά αιτήματα των προσφύγων για ζωή και αξιοπρέπεια.

Τη φετινή 16η Μάρτη πρέπει να γεμίσουμε τους δρόμους με συνθήματα, πανό, πλακάτ και ντουντούκες. Πρέπει να καταστήσουμε σαφές ότι ο αγώνας των προσφύγων και μεταναστών είναι και δικός μας αγώνας. Ότι δεν θέλουμε εικονικές νομιμοποιήσεις τύπου Καιρίδη, ούτε χορήγηση εγγράφων στους μετανάστες ανάλογα με το τι ανάγκες έχει η αγορά σε φθηνά εργατικά χέρια. Θέλουμε ίσα δικαιώματα για όλους και όλες, ανοιχτά σύνορα, εξασφάλιση ασφαλών διόδων διέλευσης, δημιουργία ανοιχτών κέντρων φιλοξενίας, ευελιξία στις υπηρεσίες ασύλου και κοινωνικά προγράμματα στήριξης των προσφύγων και μεταναστών. Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος θα είμαστε στο δρόμο διεκδικώντας τα αυτονόητα. Οι αγώνες μας, άλλωστε, είναι απαραίτητη προϋπόθεση για μια κοινωνία συμπερίληψης και αλληλεγγύης και όχι μια κοινωνία αποκλεισμών και μίσους.

ΗΠΑ

Στις προκριματικές εκλογές του Δημοκρατικού Κόμματος στο Μίσιγκαν (με τη μεγάλη αραβική κοινότητα), μια φιλοπαλαιστινιακή καμπάνια ζητούσε από τους ανθρώπους να ψηφίσουν «αδέσμευτος», δηλαδή ότι αρνούνται να δηλώσουν ρητή υποστήριξη σε κάποιον υποψήφιο. Στόχος ήταν να βρεθούν 10.000 τέτοιοι ψηφοφόροι, δηλαδή μια υπενθύμιση στον Τζο Μπάιντεν, της διαφοράς με την οποία ο Τραμπ κέρδισε την Κλίντον το 2016 σε εκείνη την κρίσιμη Πολιτεία. Τελικά οι «αδέσμευτοι» ήταν 100.000, ενώ άλλες 42.000 ψήφισαν κάποιες περιθωριακές, καταδικασμένες να χάσουν, υποψηφιότητες, φτάνοντας αθροιστικά κοντά στις 150.000, δηλαδή στον αριθμό ψήφων με τις οποίες ο Μπάιντεν είχε επικρατήσει του Τραμπ στο Μίσιγκαν το 2020. Ο Αμερικανός Πρόεδρος, πήρε 623.000 ψήφους, δηλαδή το 80% σε μια εκλογή που έτρεχε μόνος του, σε ένα εκλογικό σώμα φιλικό στο κόμμα του. Ο κόσμος της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη δεν πρόκειται να ψηφίσει Τραμπ, αλλά πολλοί δεν πρόκειται να ψηφίσουν Μπάιντεν, ενώ άλλοι περιμένουν να δουν τουλάχιστον κάποιες πράξεις (κατά του Ισραήλ και του πολέμου του) που θα «δικεικούν» την ψήφο τους. Αν οι Δημοκρατικοί χάσουν το Μίσιγκαν, ξέρουμε ήδη την αιτία. Το «μικρότερο κακό» έχει φτάσει πλέον να είναι η έμπρακτη συνενοχή σε μια γενοκτονία. Ο Αιγύπτιος κωμικός Μπασέμ Γιουσέφ, που ζει πλέον στις ΗΠΑ, συνόψισε γλαφυρά την κατάσταση: «Όταν ήρθα στις ΗΠΑ, στήριξα με ελπίδα τον Σάντερς. Μετά αποδέχτηκα να ψηφίσω τον Μπάιντεν γιατί "όποιος και να είναι, ας παραμείνουμε με τους Δημοκρατικούς". Δεν θα ψηφίσω Τραμπ ποτέ, αλλά θέλω να δω τον Μπάιντεν να χάνει. Δηλαδή, μέσα σε μόλις 4 χρόνια, το πολιτικό σας σύστημα κατάφερε να με απομακρύνει από την συμμετοχή στις κάλπες».

Πακιστάν

Τον Απρίλη του 2022, ο Πακιστανός πρωθυπουργός Ιμράν Καν έχασε την κοινοβουλευτική πλειοψηφία και η κυβέρνησή του έπεσε. Ήταν τότε εμφανές ότι –για να συμβεί κάτι τέτοιο– είχε χάσει την υποστήριξη του στρατού, που είχε στηρίξει την άνοδο του στην εξουσία το 2018. Με την κλιμάκωση της αντιπαράθεσης (διαδηλώσεις ενάντια στην απομάκρυνσή του) ο Ιμράν Καν φυλακίστηκε τον Αύγουστο του 2023 και του απαγορεύτηκε η συμμετοχή σε εκλογές. Στις εκλογές του περασμένου Φλεβάρη, το Ανώτατο Δικαστήριο απαγόρευσε το σύμβολο και το όνομα του κόμματός του (PTI), υποχρεώνοντας τους κομματικούς υποψήφιους να κατέβουν ως ανεξάρτητοι –ένα σημαντικό πλήγμα σε μια χώρα όπου το 40% του πληθυσμού είναι αναλφάβητο. Η επιστροφή του πρώην πρωθυπουργού Ναουάζ Σαρίφ από την αυτοεξορία του και –κυρίως– η άμεση απόσυρση όλων των

δικαστικών υποθέσεων εις βάρος του, υποδήλωνε ποιος ήταν ο νέος εκλεκτός των στρατηγών: ο Πακιστανικός Μουσουλμανικός Σύνδεσμος –Ναουάζ (PMLN), που στο παρελθόν είχε επίσης πέσει θύμα των στρατηγών, αλλά τώρα έπρεπε να ενεργοποιηθεί εκλογικά η βάση του. Το «σενάριο» δεν υπολόγιζε δύο πράγματα. Την διάθεση πολλών ανθρών να ψηφίσουν ενάντια στον κρατικό αυταρχισμό –που σε αυτή τη συγκυρία μεταφράστηκε σε στήριξη στο PTI που είχε βρεθεί στο στόχαστρο. Και την αποδοκιμασία των μέτρων του ΔΝΤ, τα οποία υλοποίησε η «μεταβατική κυβέρνηση» που ήταν στην εξουσία τους τελευταίους 16 μήνες και στην οποία συμμετείχε το PMLN. Με μια προεκλογική καμπάνια ενάντια σε μεγάλες δυσκολίες, το PTI εξέλεξε 93 έδρες από τις 336 και αναδείχθηκε πρώτη δύναμη. Το προωθούμενο από τους στρατηγούς PLMN πήρε 75, ενώ το άλλο μεγάλο κόμμα της χώρας, το PPP (Λαϊκό Κόμμα Πακιστάν) πήρε 54. Ασφαλώς, το PMLN και το PPP (με μικρότερους συμμάχους) θα συγκροτήσουν την νέα κυβέρνηση, αλλά το σχέδιο ισχυρής-αυτοδύναμης κυβέρνησης του PMLN και εξαφάνισης του PTI ακυρώθηκε και το αποτέλεσμα της κάλπης κάθε άλλο παρά «έκλεισε» την πολιτική κρίση, όπως προοριζόταν αρχικά. Το PTI είναι απλά μια λαϊκιστική εκδοχή (πρώην αστέρας του κρίκετ ο Καν) της αστικής πολιτικής στο Πακιστάν, που εκφραζόταν ως το 2018 από τα δύο μεγάλα κόμματα των δύο μεγάλων οικογενειών (Ναουάζ και Μπούτο), και ήταν εξίσου συνένοχο σε συνεργασίες με το στρατό, εξίσου καπιταλιστικό στην οικονομική πολιτική. Αλλά η ψήφος που το έσωσε το Φλεβάρη, ήταν μια ψήφος ενάντια στους στρατηγούς και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο...

Αίγυπτος

Την Πέμπτη 22 Φλεβάρη, οι εργάτριες στα ενδύματα, σε ένα από τα κτίρια της μεγαλύτερης υφαντουργίας της Αιγύπτου, στην Μαχάλα ελ Κούμπρα, άρχισαν να φωνάζουν συνθήματα. Τα συνθήματα άρχισαν να εξαπλώνονται από το ένα κτίριο στο άλλο και πολλές εργάτριες σταμάτησαν να δουλεύουν. Το προσωπικό ασφαλείας έκλεισε τις πόρτες για να μη ξεχυθούν οι γυναίκες στην κεντρική πλατεία του μεγάλου βιομηχανικού συμπλέγματος, αλλά υποχρεώθηκε να τις ξεκλειδώσει καθώς ο όγκος των εργατριών που σταμάτησε να δουλεύει αυξανόταν μέσα στο εργοστάσιο. Οι εργάτριες κατέλαβαν την «πλατεία» του εργοστασίου και παρέσυραν και τους άντρες που δουλεύουν στα υφαντήρια και τα κλωστήρια. Το Σάββατο 24 Φλεβάρη, 7.000 εργαζόμενες-οι έκαναν μαζική συνέλευση στην «πλατεία» και αποφάσισαν να συνεχίσουν τον αγώνα τους για αυξήσεις στους μισθούς. Είχε προηγηθεί η ανακοίνωση του δικτάτορα Σίσι για αύξηση του κατώτατου μισθού στους δημόσιους υπαλλήλους. Οι εργάτριες και οι εργάτες που απεργούν, βγάζουν πολύ λιγότερα και απαιτούν (τουλάχιστον) αντίστοιχες αυξήσεις. Η διοίκηση επιχειρεί να σπάσει την απεργία, αρνούμενη να καταβάλει τους χρωστούμενους μισθούς του περασμένου μήνα, αλλά ως την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές, η απεργία συνεχιζόταν, ενώ μια αντίστοιχη ξεκινούσε από τους εργάτες στα πετρέλαια στην πόλη Ασιούτ. Όπως το έθεσε μια εργάτρια, «Η μάχη μας είναι η μάχη όλων όσων εργάζονται στον επιχειρηματικό τομέα και

μπορούμε να νικήσουμε μόνο αν ενωθούν μαζί μας κι από άλλες επιχειρήσεις, όπως έκαναν στην πετρελαϊκή στην Ασιούτ». Αξίζει να σημειώσουμε ότι η Μαχάλα υπήρξε το μέρος που είχε γεννήσει ένα μεγάλο κύμα απεργιών, το οποίο –μαζί με τις δράσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη– είχε καταφέρει τις πρώτες ρωγμές στον «γύψο» του καθεστώτος Μουμπάρακ. Σε εκείνες τις απεργίες στη Μαχάλα και στις τότε κινητοποιήσεις για την Παλαιστίνη εντοπίζονται οι απαρχές μιας διαδικασίας που μερικά χρόνια αργότερα κορυφώθηκε στο ξέσπασμα της εξέγερσης του 2011 που ανέτρεψε τον δικτάτορα, χαρίζοντας στην Μαχάλα τον τιμητικό τίτλο του «λίχνου της επανάστασης». Ένα πολύ ενοχλητικό αίσθημα «ντεζα-βου» πρέπει να βασανίζει τον Αμπντέλ Φατάχ ελ Σίσι αυτές τις μέρες...

Στο φόντο της κρίσης της γαλλικής επιρροής στην Αφρική, αναδημοσιεύουμε δύο άρθρα από την L'Anticapitaliste (εφημερίδα του NPA στη Γαλλία). Το πρώτο αναδεικνύει τα καθήκοντα πάλης ενάντια στον γαλλικό ιμπεριαλισμό στο εσωτερικό της Γαλλίας, καθώς μια νέα πρωτοβουλία κοινωνικών, πολιτικών και συνδικαλιστικών οργανώσεων απαιτεί την άμεση αποχώρηση του γαλλικού στρατού από την Αφρική και έκανε την πρώτη της δημόσια εκδήλωση στις 28 Φλεβάρη. Το δεύτερο περιγράφει τις τελευταίες ενέργειες αμφισβήτησης της γαλλικής επιρροής/κυριαρχίας από τις νέες στρατιωτικές χούντες των χωρών του Σαχέλ.

Έξω τα γαλλικά στρατεύματα από την Αφρική: Να τελειώνουμε με τη «Φρανσαφρίκ»

Του Ζερμέν Ζιλέ

Η ενωτική πρωτοβουλία που ξεκίνησε η Survie, «Για μια γρήγορη αποχώρηση του γαλλικού στρατού από την Αφρική», προσφέρει ουσιαστική υποστήριξη στο λαϊκό κύμα κατά της γαλλικής νέο-αποικιακής κυριαρχίας που σαρώνει αρκετές αφρικανικές χώρες.

Όπως δηλώνει το κάλεσμα, «η απόσυρση του γαλλικού στρατού από την Αφρική ασφαλώς δεν θα είναι αρκετή για να απελευθερωθεί η ήπειρος από τις πολλαπλές μορφές κυριαρχίας που της έχουν επιβληθεί από τη χώρα μας, από τη Δύση γενικότερα και από τους ιμπεριαλιστές ανταγωνιστές της», αλλά αυτή η στρατιωτική παρουσία θεωρείται δίκαια από πολλούς Αφρικανούς ως η έκφραση και το εργαλείο της κυριαρχίας πάνω τους.

Σε αντίθεση με τον μύθο -που επιβιώνει παρά τα πεπραγμένα και τα εγκλήματα (όπως η συνηνοχή στη γενοκτονία στη Ρουάντα πριν 30 χρόνια)- ενός στρατού που είναι εκεί για να «πολεμά την τρομο-

κρατία» ή να διεξάγει «ανθρωπιστικές» ή ακόμα και «εκπολιτιστικές» επιχειρήσεις (να ειρηνεύει τους άγριους που είναι πάντα έτοιμοι να αλληλοσκοτωθούν!), ο ρόλος του είναι πιο πεζός: Να εξασφαλίζει τη λεηλασία στρατηγικής σημασίας πλούτου και πρώτων υλών (υδρογονάνθρακες, ουράνιο, λίθιο, κολτάνιο...), να υπερασπίζεται τις αγορές της Total και της Orano, να διατηρεί στη θέση τους τις δικτατορίες-πελάτες.

Πάλη ενάντια σε όλα τα εργαλεία νέο-αποικιακής κυριαρχίας

Ο αγώνας ενάντια σε αυτήν τη στρατιωτική παρουσία είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με τον αγώνα ενάντια σε όλα τα εργαλεία νέο-αποικιακής κυριαρχίας, ακόμα και τα λιγότερο ορατά: Τη Francophonie [ΣΤΜ: ως Γαλλοφωνία αναφέρεται η θεσμική διακρατική σχέση μεταξύ χωρών που χρησιμοποιείται η γαλλική γλώσσα], το φράγκο CFA που επιβάλει τη νομισματική υποδούλωση προς όφελος του γαλλικού καπιταλισμού, τις «Συμφωνίες Οικονομικής Εταιρικής Σχέσης» που ευνοούν τις

εξαγωγές και τις επενδύσεις γαλλικών και ευρωπαϊκών εταιριών, το συντριπτικό βάρος του χρέους η αποπληρωμή του οποίου εξαρτάται από το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα και τα υπερ-νεοφιλελεύθερα Προγράμματα Δομικών Αναπροσαρμογών που περιλαμβάνουν την ιδιωτικοποίηση δημόσιων επιχειρήσεων, την κατάργηση των επιδοτήσεων σε βασικά αγαθά και υπηρεσίες, περικοπές σε κοινωνικές δαπάνες και στη μισθοδοσία στο δημόσιο τομέα, την ανάπτυξη (σε βάρος των διατροφικών καλλιεργειών) περιβαλλοντικά καταστροφικών, εξαγωγικά προσανατολισμένων μονοκαλλιεργειών, κ.ο.κ.

Η Γαλλία και η Ευρωπαϊκή Ένωση έχουν αποκτήσει ένα νέο ενδιαφέρον για την Αφρική. Αφού την χρησιμοποίησαν ως δεξαμενή δωρεάν και φτηνών εργατικών χεριών, σκλάβων και μισθωτών, προκειμένου να αναπτύξουν τις καπιταλιστικές τους οικονομίες, τώρα την χρησιμοποιούν ως συνοριοφύλακα που θα καταστέλλει και θα εμποδίζει τους κατοίκους της από το να μεταναστεύσουν στην Ευρώπη.

Αλληλεγγύη με τους λαούς της Αφρικής

Ο ανταγωνισμός από τη Ρωσία, από την Κίνα, αλλά και από τους δυτικούς συμμάχους της, στο φόντο της απόρριψης της γαλλικής παρουσίας και ανάμιξης (και τοπικές πολιτικο-στρατιωτικές «ελίτ» να επιχειρούν να αξιοποιήσουν αυτόν τον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό για τα δικά τους συμφέροντα), ανησυχεί τη γαλλική αστική τάξη. Αυτές οι ανησυχίες εκφράστηκαν στην πρόσφατη κοινοβουλευτική έκθεση για τις Γαλλο-Αφρικανικές σχέσεις, όπου σημειώνεται ότι «η Γαλλία σήμερα κλονίζεται σε μια Αφρική που αλλάζει» και προτείνεται «μια νέα Αφρικανική στρατηγική, αυτή τη φορά σταθερά εδραιωμένη στον 21ο αιώνα». Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός, όλο και πιο αποδυναμωμένος, γίνεται για αυτόν το λόγο όλο και πιο επιβλαβής κι επικίνδυνος. Είτε νέα είτε όχι, η «στρατηγική» του έχει στόχο να περιφρουρήσει ή ακόμα και να διευρύνει με κάθε αναγκαίο μέσο την αφρικανική σφαίρα επιρροής του, η οποία του εξασφαλίζει τη θέση του ως οικονομική και πολιτική δύναμη στη διεθνή σκηνή.

Η αλληλεγγύη με τους λαούς της Αφρικής, η οποία ήταν μέχρι τώρα ανεπαρκής, είναι μια διεθνοιστική επιτακτική ανάγκη. Ο εχθρός μας είναι κοινός: Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός.

Σαχέλ: Μια μεγάλη κίνηση από τους στρατιωτικούς

Του Πολ Μαρσιάλ, μετάφραση Στέλλα Μούσουλα

Η σκηνοθεσία ήταν άψογη. Την Κυριακή 28 Ιανουαρίου, την ίδια ακριβώς ώρα, οι στρατιωτικές χούντες του Μάλι, του Νίγηρα και της Μπουρκίνα Φάσο προέβησαν στην ανάγνωση μιας πανομοιότυπης δήλωσης στις εθνικές τους τηλεοράσεις, ανακοινώνοντας την αποχώρησή τους από την Οικονομική Κοινότητα των Κρατών της Δυτικής Αφρικής (ECOWAS).

Κυρώσεις και απειλές

Η ECOWAS ιδρύθηκε το 1975 με αρχικό στόχο τη δημιουργία μιας κοινής αγοράς στην περιοχή. Οι προβλέψεις προνομιακών σχέσεων [μεταξύ των κρατών-μελών της] επεκτάθηκαν σταδιακά και στο πολιτικό και στο νομικό πεδίο... Κατά τη διάρκεια των πραξικοπημάτων στο Μάλι, την Μπουρκίνα Φάσο και τον Νίγηρα, η ECOWAS υιοθέτησε ιδιαίτερα σκληρές οικονομικές κυρώσεις, κυρίως κατά του Νίγηρα. Στην περίπτωση του Νίγηρα, η ECOWAS ήγειρε ακόμη

και την πιθανότητα στρατιωτικής παρέμβασης για την «αποκατάσταση της συνταγματικής τάξης», όπως λέγεται πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις.

Μια απαξιωμένη ένωση

Για να δικαιολογήσουν την αποχώρησή τους από την ECOWAS, οι χούντες επέκριναν την απουσία αλληλεγγύης και βοήθειας προς τις χώρες τους που είναι αντιμέτωπες με σοβαρές τρομοκρατικές επιθέσεις. Επέκριναν επίσης την ECOWAS για καταπάτηση της κυριαρχίας των χωρών τους, καθώς ενεργεί για λογαριασμό ξένων δυνάμεων και για την εγκατάλειψη του παναφρικανισμού που ενστερνίζονταν οι ιδρυτές της.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι οι οικονομικές κυρώσεις έτυχαν πολύ κακής υποδοχής από τους πληθυσμούς αυτών των χωρών, οι οποίοι είναι και τα πρώτα θύματα [αυτών των κυρώσεων]. Πόσο μάλλον όταν οι περισσότεροι επικεφαλής των κρατών της ECOWAS που πήραν αυτές τις αποφάσεις, είτε έχουν εκλεγεί μέσω μαζικής εκλογικής νοθείας είτε είναι στην εξουσία χειραγωγώντας το σύνταγμα για να μπορέσουν να διεκδικήσουν και τρίτη θητεία. Για παράδειγμα, στο Τόγκο η

δυναστεία των Γκνασινγκμπέ κυριαρχεί εδώ και πάνω από 50 χρόνια. Στην Ακτή Ελεφαντοστού, ο Ουαταρά ανέβηκε στην εξουσία με τη βοήθεια μιας ένοπλης παρέμβασης της Γαλλίας και έχει κρατηθεί σε αυτήν αλλάζοντας το Σύνταγμα. Όσο για τη Σενεγάλη, ο Μακί Σαλ απέκλεισε τους δύο βασικούς του αντιπάλους από την κούρσα των προεδρικών εκλογών και μόλις τις ανέβαλε για τον Δεκέμβριο, προκαλώντας την οργή του πληθυσμού. Οι ηγέτες της ECOWAS απέχουν πολύ από το να αποτελούν πρότυπα δημοκρατίας.

Προφανώς, η ανοιχτή υποστήριξη του Εμμανουέλ Μακρόν σε μια πιθανή ένοπλη επιχείρηση της ECOWAS κατά του Νίγηρα απλά επιβεβαιώνει αυτό που πιστεύει ήδη μεγάλο μέρος του «πεζοδρομίου» στο Σαχέλ: Δηλαδή ότι αυτή η ένωση χειραγωγείται από τη Γαλλία.

Προς μία έξοδο από το φράγκο CFA

Αν και η αποχώρηση από την ECOWAS ανακοινώθηκε ως έχουσα άμεση ισχύ, το άρθρο 91 του Οργανισμού προβλέπει καθυστέρηση ενός έτους. Οι ηγέτες [της ECOWAS] δήλωσαν ότι είναι ανοι-

χτοί σε διαπραγματεύσεις με τις τρεις χώρες που σχημάτισαν την Συμμαχία των Κρατών του Σαχέλ (AES) πριν από λίγους μήνες.

Οι τρεις χώρες είναι περικλειστές από ξηρά και η πρόσβαση τους στη θάλασσα παραμένει μια επιτακτική ανάγκη. Ενώ για το Μάλι υπάρχει ως επιλογή η Γουινέα, η οποία επίσης υπόκειται σε κυρώσεις της ECOWAS για πραξικοπημα, για τη Μπουρκίνα Φάσο και το Νίγηρα βρίσκεται σε κίνδυνο η πρόσβασή τους στη θάλασσα μέσω του Τόγκο ή του Μπενίν.

...Δεν είναι σίγουρο ότι οι χώρες της AES θα σταματήσουν εκεί. Πράγματι, έχει επίσης τεθεί και το ζήτημα της αποχώρησης από το φράγκο CFA υπέρ ενός κοινού νομίσματος για τις τρεις χώρες.

Αυτές οι αποφάσεις μπορούν να θεωρηθούν σωτήριες, σύμβολα της κατάκτησης της κυριαρχίας. Αυτό θα ήταν καλοδεχόμενο εάν είχαν ερωτηθεί και οι πληθυσμοί και είχαν επομένως συμμετάσχει στη λήψη της απόφασης. Κάτι τέτοιο προφανώς δεν ισχύει, δεδομένων των επανειλημμένων επιθέσεων κατά των δημοκρατικών ελευθεριών στις τρεις αυτές χώρες του Σαχέλ.

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Λατ. Αμερική: Κίνδυνοι και δυνατότητες

Του Πάνου Πέτρου

Οι συνθήκες ενός διαρκούς οικονομικού αδιεξόδου και μιας παρατεταμένης πολιτικής κρίσης/αστάθειας, προκαλούν αναταράξεις που συνηθίζεται να κωδικοποιούνται με τη φράση «εποχή γεμάτη κινδύνους αλλά και ελπίδες». Το φαινόμενο είναι διεθνές. Αλλά στην Λατινική Αμερική αυτό το φαινόμενο εκδηλώνεται στην πιο οξεία μορφή του.

Στο φόντο των μεγάλων αντι-νεοφιλελεύθερων αγώνων στις αρχές του 21ού αιώνα (εξεγέρσεις σε Βολιβία, Εκουαδόρ, Αργεντινή, μαζική πάλη ανατροπής του πραξικοπήματος και του εργοδοτικού λοκάουτ στη Βενεζουέλα), ανέβηκαν στην κυβερνητική εξουσία δυνάμεις που καθοδήγησαν μια (μερική ή πιο προχωρημένη) απομάκρυνση από το νεοφιλελευθερισμό.

Το λεγόμενο «ροζ κύμα» συνέπεσε με ένα «ευνοϊκό φεγγάρι» ανοδικής έκρηξης στις τιμές των τροφίμων και

πρώτων υλών.

Σε αυτό το φόντο, οι κυβερνήσεις προσανατολίστηκαν στην κλιμάκωση της εξορμητικής στρατηγικής και στην εντατική αγροκαλλιέργεια, αμφότερες με εξαγωγικό προσανατολισμό. Η στρατηγική αυτή προκάλεσε τεράστια οικολογική ζημιά, ακύρωσε τη δυνατότητα μετασχηματισμών στο μοντέλο ανάπτυξης, οδήγησε σε υπερβολική εξάρτηση από τις διακυμάνσεις στην παγκοσμιοποιημένη αγορά, αλλά απέφερε μια μαζική εισροή εσόδων και ξένου συναλλάγματος που επέτρεψε στα κράτη να προχωρήσουν σε κοινωνικές πολιτικές και μέτρα αναδιανομής, χωρίς να χρειαστεί να επιτεθούν στις ντόπιες αστικές τάξεις (με φορολογία ή απαλλοτριώσεις).

Με την οικονομική κρίση του 2008 και κυρίως με την ετεροχρονισμένη εμφάνισή της στην υπο-ήπειρο μετά το 2013, η ραγδαία πτώση των τιμών και των εσόδων, έφερε και το τέλος των αναδιανεμητικών πολιτικών. Ενώ το μοντέλο ανάπτυξης είχε διατηρήσει την περιοχή ευάλωτη στις παρα-

δοσιακές της κρίσεις (χρέος, πληθωρισμός κ.ο.κ.) που επέστρεψαν με ισχύ.

Οι «ροζ κυβερνήσεις» είχαν μπει σε τροχιά αποξένωσης της κοινωνικής τους βάσης που οδήγησε σε εκλογικές ήττες ή τις κατέστησε ευάλωτες/ανυπεράσπιστες απέναντι σε «θεσμικά πραξικοπήματα», κατά το κύμα «δεξιάς παλινόρθωσης» που εκδηλώθηκε γύρω στο 2015. Το 2018, η νίκη του νεοφασίστα Μπολσονάρο αποτέλεσε την πιο απειλητική έκφραση αυτής της αντιδραστικής πλημμυρίδας.

Όμως το 2019 χαρακτηρίστηκε από την μαζική επιστροφή της μαχητικής, εξωκοινοβουλευτικής δράσης, με τις εξεγέρσεις σε Χιλή-Εκουαδόρ-Περού-Κολομβία, την πάλη ενάντια στο πραξικόπημα στη Βολιβία, αγώνες ενάντια στον Μάκρι στην Αργεντινή (που οδήγησαν και στην εκλογική του ήττα), που ανέκοψαν/επιβράδυναν την συντηρητική αντεπιθεση.

Το εκλογικό εκκρεμές κινήθηκε πάλι προς τα αριστερά. Είτε με την επιστροφή των παλιών «προοδευτικών»

κυβερνήσεων (σε Βολιβία, Αργεντινή, Βραζιλία), είτε με τη μετεωρική εκτόξευση νέων δυνάμεων στην κυβερνητική εξουσία (Χιλή, Κολομβία, Περού), είτε με την τελική εκλογική δικαίωση δυνάμεων που πάσχιζαν για χρόνια να μπουν σφήνα στα δύο μεγάλα κυβερνητικά κόμματα (Μεξικό).

Όμως το νέο αυτό κύμα προοδευτικών/αριστερών κυβερνήσεων δείχνει πιο «χλωμό» και από το προηγούμενο, συχνά εξαρτάται από συνεργασίες με αστικές δυνάμεις για να ανέλθει ή για να παραμείνει στην κυβερνητική εξουσία και επιχειρεί να αντιμετωπίσει τις εκ δεξιών επιθέσεις με κοινοβουλευτική μετριοπάθεια/συναίνεση, σε ένα διαφορετικό περιβάλλον οξείας κρίσης όπου πλέον είναι αδύνατο «να είναι υπέρ των φτωχών, χωρίς να είναι κατά των πλουσίων».

Σε αυτόν τον ασταθή συσχετισμό, της αδυναμίας όλων των πολιτικών/κοινωνικών δυνάμεων να επιβάλουν τις λύσεις τους, αναδύεται μια «νέα ακροδεξιά».

Εκφράζει τα αντιδραστικά ανακλα-

Ένας νέος πολιτικός κύκλος στη Χιλή;

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Των Πάμπλο Αμπουφόμ και Φρανκ Γκοντισό

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ σηματοδοτούν το τέλος ενός πολιτικού κύκλου. Στην καρδιά των δύο δημοψηφισμάτων μπορούν να εντοπιστούν κάποια παράδοξα στοιχεία συνέχειας ανάμεσα στα δύο αποτελέσματα... Σε κάθε περίπτωση μπορούμε να εντοπίσουμε ότι η ψήφος «ενάντια σε κάτι» βάρυνε περισσότερο από την ψήφο «για κάτι». Αυτό δείχνει μια κατάσταση εθνικού πολιτικού αδιεξόδου, στο οποίο κανένα από τα αντιμαχόμενα υποκείμενα δεν κατορθώνει να επιβάλει το πρόγραμμά του ή να πείσει τον πληθυσμό για τις δικές του προτάσεις ώστε να βάλει τέλος στην κρίση. Ούτε η μαζική έκρηξη του λαού τον Οκτώβρη του 2019, ούτε η αντινεοφιλελεύθερη πλειοψηφία της Συντακτικής Συνέλευσης του 2021, ούτε ο προοδευτισμός στην κυβέρνηση μετά το 2022, ούτε η Πινοσετική πλειοψηφία του Συνταγματικού Συμβουλίου του 2023: Καμία από αυτές τις εκφράσεις της κρίσης δεν παρουσίασε μια διέξοδο από αυτήν.

Σε αυτή την κατάσταση, η βασική απειλή για τα λαϊκά στρώματα στη Χιλή είναι η επιτυχημένη ανάδυση μιας πολιτικής δύναμης της ακροδεξιάς που θα κατορθώσει να κεφαλαιοποιήσει τις ήττες όλων των υποκειμένων που

προαναφέρθηκαν...

Μπροστά σε αυτό το τρομακτικό σενάριο, η Αριστερά και τα κοινωνικά, φεμινιστικά, λαϊκά κινήματα έχουν την υποχρέωση να βγάλουν στρατηγικά συμπεράσματα από τα τελευταία 4 χρόνια.

Αφενός, η προγραμματική μετριοπάθεια που εκπροσωπεί το κυβερνητικό κόμμα είχε ως αποτέλεσμα την απογοήτευση της εκλογικής του βάσης και την εγκατάλειψη των μεθόδων της λαϊκής κινητοποίησης για να αντιμετωπιστεί έτσι το νομοθετικό μπλοκάρισμα που προκαλεί η αντιπολίτευση στο κοινοβούλιο.

Όποτε αντιμετωπίζει πεισματική αντίσταση στη Βουλή, η κυβέρνηση προτιμά να εγκαταλείπει τις επιδιώξεις για μεγάλες αλλαγές και καταλήγει να «πετυχαίνει» την κοινοβουλευτική έγκριση των πολιτικών σχεδίων της μόνο αφού αυτά έχουν απογυμνωθεί από την αρχική τους πρόθεση. Αυτό στέλνει ένα καθαρό μήνυμα: σε εποχές κρίσης, δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική πέρα από την προγραμματική καταρρέωση. Δεν τίθεται στο τραπέζι η δυνατότητα υποστήριξης ενός προγράμματος αλλαγών μέσα στην κοινωνική βάση, καλώντας την να κινητοποιηθεί.

Έχοντας αυτή την αντίληψη, η κυβέρνηση έχει εγκαταλείψει ακριβώς κι αυτό το ελάχιστο που μπορεί να κάνει σε εποχές κρίσεις και κοινοβουλευτικού αδιεξόδου: να χρησιμοποιήσει

αυτό το μικρό κομμάτι εξουσίας που διαθέτει για να επιβάλει μια ανοιχτή σύγκρουση πάνω στα προγράμματα και να παρουσιαστούν με σαφήνεια οι απόψεις των ανταγωνιζόμενων υποκειμένων. Αντί γι' αυτό, προτίμησε να αναβαπτίσει την ελιτιστική, υψηλή «πολιτική συμφωνιών» χωρίς το λαό, που χαρακτήριζε την σοσιαφιλελεύθερη κεντροαριστερά στην εποχή της μετάβασης από τη δικτατορία.

Από την άλλη, η Αριστερά και τα κοινωνικά κινήματα θα όφειλαν να αξιοποιήσουν αυτά τα κλεισίματα και ανοίγματα [κύκλων], για να προχωρήσουν σε μια βαθιά αυτοκριτική του οργανωτικού κατακερματισμού που επιφέρουν οι επιμέρους αγώνες, ο καθέννας στο δικό του πεδίο ή γεωγραφική περιοχή, χωρίς να οικοδομείται ένας κοινός χώρος που θα αγωνιστεί για την εξουσία γύρω από ένα συνολικότερο πρόγραμμα και με ταξική ανεξαρτησία. Μια αξιοσημείωτη εξαίρεση σε αυτή την κατάσταση είναι η περίπτωση του φεμινισμού που έχει αναπτυχθεί γύρω από τη Φεμινιστική Γενική Απεργία που προωθεί ο Φεμινιστικός Συντονισμός 8M, που επιδιώκει να κάνει τον φεμινισμό ένα οικουμενικό όραμα που να μπορεί να απαντήσει προγραμματικά και οργανωτικά σε ένα ευρύτερο φάσμα πανεθνικών ζητημάτων.

Με κλασικούς όρους, αυτός ο νέος κύκλος θα φέρει την Αριστερά και τα κοινωνικά κινήματα αντιμέτωπα με το

πρόβλημα της οικοδόμησης κόμματος, με την έννοια της ανάπτυξης μιας πολιτικής δύναμης ικανής να καταφέρει ενιαία χτυπήματα σε μια κοινή κατεύθυνση. Αυτό προϋποθέτει, κατ'αρχήν, να εντοπιστούν οι λόγοι που η Εξέγερση του Οκτώβρη δεν κατάφερε να επιβάλει με τα δικά της μέσα τους όρους επίλυσης της κρίσης, και γιατί υποχρεώθηκε να μεταλλαχθεί σε μια συντακτική διαδικασία που συμφωνήθηκε και σχεδιάστηκε από το κοινοβούλιο.

Πριν σπεύσουμε να κατηγορήσουμε τους «προδότες» στην κυβέρνηση που διαστρέβλωσαν τη δυνατότητα της κοινωνικής εξέγερσης, το κλείσιμο αυτού του κύκλου μας υποχρεώνει να σκεφτούμε τις δικές μας αδυναμίες: Μια παράθεση σκόρπιων κοινωνικών αιτημάτων χωρίς αναφορά στο κοινό νήμα των δομικών αιτιών της κρίσης του Χιλιανού/παγκόσμιου νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού. Ένα αρχιπέλαγος οργανώσεων χωρίς κοινή δραστηριότητα πέρα από την κινητοποίηση στο δρόμο. Η έλλειψη δεσμών ανάμεσα στον πυρήνα των οργανωμένων αγωνιστών-στριών και την ευρύτερη κινητοποιημένη μάζα. Η επιμονή σε παραδοσιακές, περιορισμένης κλίμακας μορφές οργάνωσης που δεν ήταν ικανές να αξιοποιήσουν την μαζική λαϊκή έκρηξη της εξέγερσης προς νέες εναλλακτικές πολιτικές αναφορές με πανεθνική παρουσία.

στικά «αντεπίθεσης»: Της Ευαγγελικής Εκκλησίας ενάντια στην άνοδο του φεμινισμού, των αγροκτηνοτροφικών-εξορυκτικών συμφερόντων ενάντια στην ιθαγενική-οικολογική μαχητικότητα, των λευκών μεσοστρωμάτων ενάντια στην αυξημένη πολιτική-κοινωνική ορατότητα των φτωχότερων «αφρο», της επιθυμίας για «τάξη και ασφάλεια» απέναντι στις κοινωνικές εκρήξεις του 2019. Με αυτά τα «καύσιμα», επιχειρεί να πείσει τους καπιταλιστές ότι αποτελεί τη μοναδική εγγύηση για την πειθάρχηση των «επικίνδυνων τάξεων», σε μια εποχή που απαιτεί μέτρα «οικονομικού πολέμου».

Απέναντι σε αυτή την νέα απειλή, υπάρχουν δυνατότητες αντίστασης, όπως το πιστοποιεί η σύγχρονη ιστορία της περιοχής, αλλά και πιο πρόσφατα παραδείγματα (πχ. εκλογική ήττα του Μπολσονάρου). Το ζητούμενο είναι ξαναπαίσουν οι λαοί της Λατινικής Αμερικής το νήμα των μεγάλων εξωκοινοβουλευτικών τους αγώνων και να προκύψει μια Αριστερά που θα μπορέσει να τους ενώσει και να τους δώσει στρατηγική προοπτική, πέρα από την ήττα της ακροδεξιάς ή επιμέρους θεσμικές αλλαγές.

Αν η βασική απειλή για το λαϊκό στρατόπεδο στη Χιλή σήμερα είναι η άνοδος της ακροδεξιάς, τότε το άμεσο καθήκον είναι να εντοπίσουμε όλους τους τρόπους με τους οποίους είναι εφικτό να φρενάρουμε και να αντιπαλέψουμε αυτή την οπισθοδρομική διαδικασία. Πιστεύουμε ότι αυτό περιλαμβάνει κυρίως μια επανεμφάνιση εκείνων των αιτημάτων που μπορούν να βγάλουν την εργατική τάξη της Χιλής από την αυξανόμενη επισφάλεια που βιώνει, και μια πολιτική δύναμη που θα συνδέει αυτές τις λύσεις με μια αφήγηση βαθύτατου μετασχηματισμού, ως τις ρίζες, σε ρήξη με το υπάρχον πολιτικό και οικονομικό καθεστώς.

Αν ο Καστ και άλλες εκφράσεις του Χιλιανού νεοφασισμού εκπροσωπούν μια διέξοδο από την κρίση με συντηρητικά, αυταρχικά κι εθνικιστικά χαρακτηριστικά που ενισχύουν το καθεστώς, τότε ο δρόμος για την Αριστερά και τα κοινωνικά κινήματα οφείλει να είναι ο δρόμος των κοινωνικών αγώνων και των ταξικών συγκρούσεων σε αντικαπιταλιστική, φεμινιστική και οικολογική βάση, που θα στοχεύει να «ανατινάξει» τις αιτίες της κρίσης, ενώ παράλληλα αντιμετωπίζει τα πιο άμεσα συμπτώματά της με βραχυπρόθεσμες υλικές λύσεις. Χωρίς αυτόν τον συνδυασμό, η ακροδεξιά θα συνεχίσει να έχει το ελεύθερο να πείθει τα λαϊκά στρώματα ότι ο σημερινός προοδευτισμός δεν είναι με το μέρος τους και ότι μόνη λύση είναι στηριχθούν στο δικό της πρόγραμμα, του ανταγωνισμού των προτελευταίων ενάντια στους τελευταίους.

Αργεντινή: Η έφοδος του Μιλέι, η εργατική αντίσταση και οι πρώτες αναποδιές για τον ακροδεξιό πρόεδρο

Γνωρίζοντας τις αντιδράσεις που θα προκαλούσε η «θεραπεία σοκ» την οποία είχε υποσχεθεί προεκλογικά ο ακροδεξιός «ελευθεριακός αντικρατιστής» Χαβιέ Μιλέι, προώθησε νωρίς στη θητεία του ένα δρακόντειο νομοσχέδιο που περιορίζει ασφυκτικά τις δυνατότητες κινητοποίησης στο δρόμο. Οι οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς είχαν καλέσει μια πρώτη απογευματινή διαδήλωση στις 20 Δεκέμβρη, που συγκέντρωσε πολλές δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους, ως μια πρώτη απάντηση στο κλίμα τρομοκρατίας που ήθελαν να επιβάλουν τα κατασταλτικά μέτρα.

Μετά το τέλος αυτής της διαδήλωσης, στις 9 το βράδυ, ο Μιλέι έβγαλε τηλεοπτική διάγγελμα όπου ανακοίνωσε ένα προεδρικό διάταγμα «επείγουσας εθνικής ανάγκης» που αφορά πάνω από 350 παρεμβάσεις στην οικονομία, καταργώντας προστασίες (σε ενοικιαστές, σε καταναλωτές, σε μητέρες εργαζόμενες), περιορισμούς (στις εξαγωγές), επιδοτήσεις (σε ενέργεια, συγκοινωνίες), εργατικά δικαιώματα (ωράριο) και ανοίγοντας το δρόμο σε ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων οργανισμών. Η προεκλογική υπόσχεση να πάρει «αλυσοπρίονο» δεν ήταν δημαγωγία...

Με τη λήξη του διαγγέλματος, τα πρώτα καταραολικά άρχισαν να χτυπάνε στα μπαλκόνια. Σύμφωνα οι «καταραολάδες» βγήκαν στο δρόμο, απέκλεισαν οδούς και άρχισαν να πορεύονται από κάθε γειτονιά του Μπουένος Άιρες προς το κτίριο του Κογκρέσου, όπου συνενώθηκε αυθόρμητα ένα τεράστιο πλήθος,

φωνάζοντας «Paro, paro, paro – parogenerale!» («Απεργία, απεργία, απεργία – Γενική Απεργία!»). Την επομένη διαδήλωσε το νοσηλευτικό προσωπικό και οι εργάτες στα ελαστικά, επίσης ζητώντας απεργία, ενώ την επομένη διαδήλωσαν οι άνεργοι και αργότερα οι δημόσιοι υπάλληλοι. Οι «καταραολάδες» συνεχίστηκαν, αν και σε μικρότερα μεγέθη.

Εν τω μεταξύ, ο Μιλέι παρουσίασε ένα νέο, αντίστοιχου ούλτρα-νεοφιλελεύθερου περιεχόμενου, πολυνομοσχέδιο 600 άρθρων για εισαγωγή στο Κογκρέσο.

Μια γενική απεργία στις 24 Γενάρη υπήρξε μεγάλη και πολύ πετυχημένη, δείχνοντας τη διάθεση μεγάλων τμημάτων της εργατικής τάξης στην Αργεντινή να αντιπαρεθεθούν αποφασιστικά με την ατζέντα Μιλέι. Όμως η CGT δεν ανακοίνωσε κανένα βήμα συνέχειας. Το βάρος σήκωσαν για άλλη μια φορά οι οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, οι κοινωνικές οργανώσεις που βρίσκονται γύρω τους και κάποια πρωτοπόρα σε αυτήν τη μάχη τμήματα (πχ πολιτισμός), καλώντας σε διαδήλωση έξω από τη Βουλή τη μέρα συζήτησης του πολυνομοσχεδίου.

Υπό την πίεση αυτού του κλίματος «απέξω» αλλά και στο φόντο ενδο-αστικών διαφωνιών για την τακτική «σοκ και δέος», η πρώτη έφοδος του Μιλέι αντιμετώπισε προβλήματα.

Το πολυνομοσχέδιο πρώτα ψαλιδίστηκε στη διάρκεια των κοινοβουλευτικών διαπραγματεύσεων (έμειναν 250 από τα 600 άρθρα) με τα άλλα κεντρώα και δεξιά κόμματα. Αφού εγκρίθηκε αυτή η μορφή επί

της αρχής, η πλειοψηφία του Κογκρέσου καταψήφισε πάρα πολλά από τα επιμέρους άρθρα και ο Μιλέι απέσυρε το πολυνομοσχέδιο στο σύνολό του, που πλέον θεωρείται «νεκρό», καθώς ακυρώθηκαν και όσα άρθρα είχαν υπερψηφιστεί.

Ο Μιλέι, που κέρδισε την προεδρία αλλά το κόμμα του εξέλεξε ελάχιστες έδρες, βρίσκεται μπροστά σε σταυροδρόμι. Είτε θα εργαστεί πιο σταδιακά και μεθοδικά, με ψαλιδισμένες τις αρχικές φιλοδοξίες αλλά με στόχο να διευρύνει την υποστήριξή του και στους κεντρώους/κεντροδεξιούς (έχει τη στήριξη τμήματος της Δεξιάς, που όμως του εξασφαλίζει μόνο το 1/3 των εδρών). Είτε θα πάει σε μια μετωπική σύγκρουση και στην κοινωνία (με την ιδέα για δημοψήφισμα) και στο κράτος (με κλιμάκωση των αντιδημοκρατικών πρακτικών και συνταγματική εκτροπή).

Προς το παρόν αναπληρώνει τις αποτυχίες του με ακροδεξιές ιδεολογικές κινήσεις, όπως η απαγόρευση «της χρήσης συμπεριληπτικής ή άφυλης γλώσσας» στο δημόσιο τομέα!

Το ζητούμενο είναι να μην μείνει το εργατικό κίνημα παρατηρητής των θεσμικών προβλημάτων και των αποτυχιών του ακροδεξιού προέδρου, γιατί αυτές μπορεί να αποδειχθούν εφήμερες ή και πρελούδιο ακόμα πιο επικίνδυνων εξελίξεων. Αλλά να αξιοποιήσει τις αποτυχίες της κυβέρνησης, για να εξαπολύσει μια δική του επίθεση, που μπορεί να βαθύνει την κρίση της αλλά και να εγγυηθεί μια αποτελεσματική «από τα κάτω» άμυνα απέναντι σε πιθανή εκτροπή.

Η εξόντωση του Ναβάλνι, ο πόλεμος στην Ουκρανία

Του Αντώνη Νταβανέλου

Από πολιτική άποψη, δεν έχει κανένα ενδιαφέρον το ερώτημα αν ο Ναβάλνι δολοφονήθηκε άμεσα, κατόπιν εντολής, στις φυλακές υψίστης ασφαλείας στον Αρκτικό Κύκλο, ή αν πέθανε από τις κακουχίες της απομόνωσης και των στερήσεων, μετά από πολύχρονες διώξεις και την προηγούμενη απόπειρα δολοφονίας του με νευροτοξικό δηλητήριο.

Επίσης δεν έχουν κανένα ενδιαφέρον οι υποκριτικές κραυγές των ηγετών της Δύσης, που βρήκαν ευκαιρία να κάνουν επίδειξη «ανθρωπισμού» και «δημοκρατικότητας» καταγγέλοντας τον Πούτιν, μέσα σε μια ψυχοπολεμική όξυνση που υπάρχει και θα υπάρχει για γεωπολιτικούς λόγους κατά πολύ σοβαρότερους από τον θάνατο του Ναβάλνι. Εκεί όπου μετρίεται η όποια «αξία» των ηγετών της Δύσης, στο χώρο που μπορούν άμεσα να επηρεάσουν με τις αποφάσεις τους, στην ανελέητη σφαγή του πληθυσμού της Γάζας από το Κράτος του Ισραήλ, οι «δημοκρατικές» ηγεσίες της Ευρώπης και της Αμερικής αποδεικνύουν καθημερινά τον πιο απίστευτο απάνθρωπο κυνισμό.

Όμως και αντίστροφα, μια αρθρογραφία μέσα στους κύκλους της ριζοσπαστικής Αριστεράς, που ισχυρίζεται ότι τελικά «δεν τρέχει και τίποτα» με τον θάνατο του Ναβάλνι, αποδεικνύεται κυνική. Θα λέγαμε το ίδιο αν αύριο η Μελόνι άρχιζε να εξοντώνει στελέχη της (αστικής) αντιπολίτευσης, ή θα βγάλαμε συμπεράσματα για προφανείς κινδύνους;

Πολύ περισσότερο που κάποιοι αρθρογράφοι του «βαθέως αντι-ιμπεριαλισμού» (της βερσιόν που ταυτίζει τον ιμπεριαλισμό με τις ΗΠΑ, άντε και 2-3 μεγάλες ευρωπαϊκές χώρες) προχώρησαν στη βαθυστόχαστη διάγνωση ότι τον Ναβάλνι τον φάγανε οι... δυτικές μυστικές υπηρεσίες για «να προβοκάρουν τον Πούτιν». Το επιχείρημά τους είναι, τάχα, ακλόνητο: στην παρούσα συγκυρία, λέει, ο θάνατος του Ναβάλνι δεν ήταν προς το συμφέρον του Πούτιν.

«Κυριαρχική δημοκρατία»

Όσοι σκέφτονται έτσι δεν κατανοούν το παραμικρό από τις πραγματικότητες στη σημερινή Ρωσία. Το καθεστώς του Πούτιν, στο εσωτερικό της Ρωσίας, δεν κρύβει αλλά αντίθετα προβάλλει επιδεικτικά τη δυνατότητά του να εξοντώνει κάθε αντίπαλο, πραγματικό ή υποθετι-

Χιλιάδες Ρώσοι βρέθηκαν στην κηδεία του Ναβάλνι, όπου -παρά την βαριά αστυνομική παρουσία- φώναξαν «Ρωσία χωρίς Πούτιν!» και «Όχι Πόλεμος!».

κό, ακόμα κι αν αυτός ή αυτή θεωρεί ότι είναι προστατευμένος/νη από μια δημοσιότητα ή δημοφιλία. Άλλωστε, το έχει κάνει πολλές φορές μέχρι σήμερα, με θύματα δημοσιογράφους, δικηγόρους, ακτιβιστές, αντιπολιτευόμενες προσωπικότητες, ενοχλητικούς εθνικιστές, «φάλτσους» αξιωματικούς, ακόμα και ολιγάρχες. Η επίδειξη αυτής της θανατηφόρας ικανότητας, υπεράνω «νόμων και θεσμών», είναι συστατικό στοιχείο του καθεστώτος που ο μέχρι πριν λίγα χρόνια «γκρίκος καρδινάλιος» του Πούτιν, ο Βλαντισλάβ Σουρκόφ ονόμασε «κυριαρχική δημοκρατία». Για τον Πούτιν και τους ανθρώπους του, που είναι στην εξουσία χωρίς διάλλειμα από το 1999, η κατηγορία ότι εξοντώνουν αντιπάλους δεν θεωρείται σοβαρή ή επιβλαβής. Αντίθετα θα θεωρούσαν επικίνδυνη και διαβρωτική την κατηγορία ότι επί των ημερών τους οι δυτικές «υπηρεσίες» μπορούν να δολοφονούν κάποιον φυλάσσεται σε συνθήκες ακραίας επιτήρησης στη Σιβηρία.

Για όποιον εξακολουθεί να σκέφτεται λογικά, δεν μπορεί να υπάρχει αμφιβολία ότι οι ευθύνες για τον θάνατο του Ναβάλνι βαρύνουν αποκλειστικά το καθεστώς του Πούτιν. Αυτό ισχύει ακόμα και στο «καλύτερο» σενάριο, όπου ο θάνατός του θα αποδειχθεί αποτέλεσμα των συνθηκών κράτησης σε μια από τις πιο βάρβαρες φυλακές του κόσμου.

Ο Ναβάλνι δεν ήταν ασφαλώς αντικαπιταλιστής, ούτε καν ένας ριζοσπάστης ακτιβιστής. Προσπάθησε να χτίσει πολιτική επιρροή ποντάροντας πάνω στην «καταγγελία της διαφθοράς». Είχε

φιλελεύθερο-δυτικό προσανατολισμό, και στις αρχές της σταδιοδρομίας του βρίσκονται οι σχέσεις με το δεξιό συνασπισμό του «Γιαμπλόκο» και με τους ολιγάρχες της εποχής των ραγδαίων ιδιωτικοποιήσεων.

Όμως αυτό ισχύει για όλο το πολιτικό προσωπικό που «φύτρωσε» στη Ρωσία της μετασοβιετικής κατάρρευσης. Ο ίδιος ο Πούτιν έκανε το άλμα από άσημος πράκτορας της KGB στην ηγεσία της FSB και στη συνέχεια στην εξουσία, μέσω της υποστήριξης των ολιγαρχών Τσουμπάις και Μπερεζόφσκι, ενώ ορίστηκε ως διάδοχος του Γιέλτσιν από τον ίδιο τον... Μπόρις Γιέλτσιν και την κλειστή «οικογένεια» που έλεγχε την απόλυτη εξουσία στη Ρωσία μέχρι το 1999, όταν αναδείχθηκε ως «υπηρεσιακός πρόεδρος» ο Πούτιν.

Το πολιτικό ενδιαφέρον αρχίζει όταν εντάξουμε την εξόντωση του Ναβάλνι στη «μεγάλη εικόνα» για το τι συμβαίνει σήμερα στη Ρωσία.

Από την ημέρα της εισβολής του ρωσικού στρατού στην Ουκρανία, κάποιες δεκάδες Ρώσοι ολιγάρχες έπαθαν σύνδρομο «αιφνίδιας αυτοκτονίας». Πολλοί «αυτοκτόνησαν» μαζί με τα παιδιά και τις συζύγους τους (δηλαδή χωρίς να αφήνουν αδιαμφισβήτητους κληρονόμους). Ανάμεσά τους ξεχωρίζει στατιστικά, ο μεγάλος αριθμός αυτοκτονημένων στελεχών της Gazprom και της LukOil. Οι ρωσικές εξαγωγές πετρελαίου και φυσικού αερίου πράγματι συνεχίστηκαν μετά το 2022 αμείωτες, στρίβοντας προς την Κίνα και την Ινδία, αλλά πλέον στις τιμές περίπου στο 40% εκείνων που διασφάλι-

ζαν όταν κατευθύνονταν προς τη Γερμανία και την ΕΕ. Οι απώλειες προκάλεσαν «αστάθειες» μέσα στην κυρίαρχη τάξη, αλλά κάθε «ερωτηματικό» αντιμετωπίστηκε με θανατηφόρα πυγμή από το καθεστώς.

Οι αντιπολεμικές διαδηλώσεις στο εσωτερικό της Ρωσίας αντιμετωπίστηκαν από την αρχή με γυμνή καταστολή. Οι (μικρές) οργανώσεις της άκρας Αριστεράς και οι αναρχικές ομάδες υπολογίζουν σε αρκετές εκατοντάδες τους ακτιβιστές που συνελήφθησαν και καταδικάστηκαν σε πολύχρονες ποινές σε φυλακές-κόλαση. Οι αυθόρμητες πυρπολήσεις των «γραφείων στρατολόγησης» κληρωτών, ειδικά στις φτωχές απομακρυσμένες αγροτικές περιοχές, αντιμετωπίστηκαν με κύμα βίας της αστυνομίας και των φασιστικών συμμοριών. Ο Μπόρις Καγκαρλίτσκι, από τους πιο γνωστούς διεθνώς Ρώσους μαρξιστές διανοούμενους, παρότι αρχικά υιοθέτησε μια απολογητική θέση για τον πόλεμο, μόλις διατύπωσε κριτικές παρατηρήσεις για την πορεία του και για την κτηνωδία που τον συνοδεύει, συνελήφθη και φυλακίστηκε.

Ενδιαφέροντα πράγματα για την πραγματική πορεία του πολέμου στην Ουκρανία δείχνουν οι κλιμακούμενες αντιδράσεις της ρωσικής εθνικιστικής ακροδεξιάς. Ο αδίστακτος μπράβος του Πούτιν, ο Πριγκόζιν της Βάγκνερ, δήλωσε ότι ο πόλεμος στην Ουκρανία, με τους αρχικούς στόχους που είχε θέσει ο Πούτιν, έχει ήδη κριθεί αρνητικά. Η «εξέγερση» της Βάγκνερ ελέγχθηκε και ο Πριγκόζιν δολοφονήθηκε μαζί με

η Ρωσία του Πούτιν, και ο ευρωατλαντισμός

Ολόκληρο
στο RProject.gr

κάποιους έμπιστους υποστηρικτές του. Το Γενάρη του '24 καταδικάστηκε σε 5 χρόνια φυλακή ο «αστέρας» της ρωσικής ακροδεξιάς και ηγέτης του «Συνδέσμου Θυμωμένων Πατριωτών», Ιγκόρ Γκίρκιν ή Στρέλκοφ. Πρόκειται για τον αρχηγό των «εθελοντικών» ρωσικών δυνάμεων που έδρασαν στην ανατολική Ουκρανία μετά το 2014.

[...] Μέσα σε αυτήν την ελλειπτική συνολικότερη εικόνα, η εξόντωση του Ναβάλνι, που κάποτε θεωρούταν ο μοναδικός πιθανός εκλογικός αντίπαλος του Πούτιν (έχοντας πάρει παλιότερα στη Μόσχα το 27% των ψήφων), είναι ένα ξεκάθαρο καθεστωτικό πολιτικό μήνυμα: Οι επερχόμενες προεδρικές εκλογές θα είναι τμήμα μιας εικονικής πραγματικότητας. Ο Πούτιν θα (πρέπει να) πάρει κάτι γύρω στο 80% των ψήφων, και το υπόλοιπο 20% θα διαμοιραστεί στις δυνάμεις της «νομιμόφρονος αντιπολίτευ-

χρόνια, με τρομακτικές απώλειες και για τις δύο πλευρές, που όμως βαρύνουν αντικειμενικά περισσότερο τους ασθενέστερους Ουκρανούς, το ρωσικό κράτος πανηγυρίζει για την αποτυχία της ουκρανικής επίθεσης μέσα στο έδαφος του... Ντονμπάς! Πράγματι, η υποχώρηση του ουκρανικού στρατού, που μοιάζει να ξεμένει από πυρομαχικά και άνδρες, μπορεί να οδηγήσει στη ρωσική κατάληψη μεγάλου μέρους αυτής της αιματοβαμμένης Περιφέρειας. Ο ρωσικός Τύπος δηλώνει ότι μια επιτυχημένη ρωσική επίθεση κατά την φετινή Άνοιξη, θα πρέπει να έχει ως στόχο την κατάληψη των ουκρανικών εδαφών ανατολικά του ποταμού Δνείπερου, περιγράφοντας έτσι μια «συνοριακή γραμμή» ως βάση μελλοντικών διαπραγματεύσεων ανακωχής.

Για να κατανοήσουμε τι σημαίνουν πολιτικά αυτά τα πολεμικά ανακοινωθέντα,

της ουκρανικής εθνικότητας. Αυτός ο πολιτικός παράγοντας μεγάλης σημασίας, έχει ενισχυθεί από τις αιματηρές εμπειρίες δύο χρόνων πολέμου, και θα αποτελεί ισχυρό υπόβαθρο της ασάθειας όποιας «λύσης» (λιγότερο ή περισσότερο «προσωρινής») που μπορεί να προκύψει δια της διπλωματίας και μιας πιθανής «ανακωχής». Με πολιτικούς και όχι στρατιωτικούς όρους, η Ουκρανία, μια σχετικά αναπτυγμένη χώρα με 42 εκατ. πληθυσμό, μπορεί να αποδειχθεί για τη Ρωσία πολύ πιο επικίνδυνη παγίδα από ό,τι ήταν το Αφγανιστάν για την (τότε) ΕΣΣΔ.

Ο ρόλος του NATO

Αλλά αυτός ο παράγοντας δεν είναι ούτε ο μόνος, ούτε ο καθοριστικός, για μια εκτίμηση για τον χαρακτήρα του πολέμου. Μετά τη Σύνοδο Κορυφής της Μαδρίτης (Άνοιξη του 2022), το NATO προχώρησε στο μαζικό εξοπλισμό του ουκρανικού στρατού, προσανατολίστηκε στη διεύρυνση στις σκανδιναβικές χώρες, επιτάχυνε τη στρατιωτικοποίηση των προϋπολογισμών όλων των χωρών-μελών της ΕΕ, και μετέφερε σημαντικές μάχιμες δυνάμεις στο «τόξο ανάσχεσης» της Ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων. Ο πόλεμος στην Ουκρανία μετατράπηκε σε σύγκρουση «δύο αντιπροσώπων» μεταξύ του ευρωατλαντισμού και της Ρωσίας, με επίδοκο την κυριαρχία και τις ισορροπίες στις κρίσιμες περιοχές της Ανατολικής Ευρώπης και της Μαύρης Θάλασσας.

Η «άτυπη», αλλά υπαρκτή, διαπραγμάτευση για το μέλλον της Ουκρανίας ήδη έχει περάσει πάνω από τα κεφάλια των Ουκρανών και διεξάγεται μεταξύ Μόσχας-Ουάσινγκτον-Βρυξελλών.

Στην πρόσφατη Διάσκεψη Ασφαλείας του Μονάχου, εκδηλώθηκαν και οι δύο ισχυρές προβληματικές μέσα στον ευρωατλαντισμό σχετικά με τις εξελίξεις στην Ουκρανία και στη Ρωσία.

Αφενός, τα αντιρωσικά «γεράκια» έβαλαν την έμφαση στην ανάγκη για ταχύτερη και χωρίς «περιορισμούς» (πχ τη διάκριση μεταξύ αμυντικών και επιθετικών) παροχή όπλων και πυρομαχικών στην Ουκρανία. Με τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο Μπάιντεν με τις αντιρρήσεις των Ρεπουμπλικάνων στο Κογκρέσο (και υπό την απειλή της εκλογικής νίκης του Τραμπ), το βάρος αυτής της έμφασης αρχίζει να πέφτει στους Ευρωπαίους, που δεν αποκλείουν πλέον την αποστολή βαριών τεθωρακισμένων, πυραυλικών συστημάτων, ακόμα και μαχητικών αεροσκαφών. Πρόκειται για όπλα που μπορούν να επιφέρουν πλήγματα στο

έδαφος της Ρωσίας, κάτι που ο Πούτιν έχει επανειλημμένα ορίσει ως «κόκκινη γραμμή» σχετικά με το ενδεχόμενο επέκτασης του πολέμου.

Αφετέρου, οι «ρεαλιστές» που, κρυφά ή φανερά, πριμοδοτούν ένα «διάλογο» με στόχο μια ανακωχή, χωρίς να αρνούνται τη συνέχεια του εξοπλισμού των Ουκρανών, αλλά κυρίως με «αμυντικά» όπλα.

Όλοι αυτοί παίζουν με τη φωτιά. Στην ιστορία συχνά, οι οπαδοί του ενδοϊμπεριαλιστικού «διαλόγου» οδήγησαν σε κλιμάκωση των συγκρούσεων, γιατί προαπαιτούμενο ακόμα και μιας «προσωρινής» ανακωχής είναι η κατοχύρωση των κερδών και η ανάδειξη κάποιου «νικητή» στη σύγκρουση που προηγήθηκε. Ακόμα περισσότερο η επιδίωξη μιας «καθαρής νίκης», μπορεί να ανοίξει την πόρτα του τρελοκομείου: ακόμα και ένα μικρό «θερμό επεισόδιο» σήμερα στη Μολδαβία, στη Φινλανδία, ή στα ουκρανο-πολωνικά σύνορα, μπορεί ταχύτατα να οδηγήσει σε ανεξέλεγκτη επέκταση του πολέμου.

Ταυτόχρονα όλοι αυτοί τζογάρουν με το αίμα των Ουκρανών. Η Ουκρανία σήμερα επιστρατεύει ηλικίες ακόμα και 60 χρονών! Αυτό σημαίνει ότι οι νεότεροι άνδρες της έχουν χαθεί από τις πόλεις και τα χωριά, έχουν σφραγιστεί στις μάχες 2 χρόνων. Κατά τον διεθνή Τύπο η στρατολόγηση γίνεται πλέον και στην Ουκρανία με εξαναγκαστικό τρόπο, καθώς η φρίκη του πολέμου έχει εξαερώσει τον ενθουσιασμό της πρώιμης φάσης.

Η ανάγκη για την επιβολή μιας άμεσης ειρήνευσης είναι προφανής. Όπως είναι προφανές το ότι η επιβολή δίκαιων λύσεων σε όλα τα ζητήματα, θα πρέπει να είναι άμεσα συνδεδεμένη με τα πολιτικά και δημοκρατικά μέσα, με τη δράση και τις επιλογές των απλών ανθρώπων και όχι με την κτηνώδη δύναμη των εξοπλισμών. Όμως μια τέτοια λύση άμεσης ειρήνης και δίκαιης ειρήνευσης, θα μπορούσε να απαγορεύσει μόνο ένα διεθνές ισχυρό αντιπολεμικό κίνημα που θα πίεζε απειλητικά τόσο τους ευρωατλαντιστές όσο και το καθεστώς του Πούτιν. Για την ύπαρξη ενός τέτοιου κινήματος είναι απόλυτη προϋπόθεση η πλήρης ιδεολογικοπολιτική ανεξαρτησία της Αριστεράς απέναντι τόσο στους «χορτάτους» όσο και στους «πεινασμένους» ιμπεριαλιστές που συγκρούονται σήμερα στα πεδία της Ουκρανίας. Αλλά και η εγκατάλειψη όλων των αυταπατών ότι το δολοφονικό καθεστώς του Πούτιν τάχα διατηρεί μια κάποια, οποιαδήποτε, σχέση συνέχειας με αυτό που, 100 χρόνια πριν, ξεκινούσε στην επαναστατική Ρωσία.

Αυτή η κατρακύλα στον αυταρχισμό, γίνεται ταχύτερη και πιο άγρια λόγω των αναγκών του πολέμου στην Ουκρανία.

σης». Οτιδήποτε πέραν αυτού δεν είναι ανεκτό. Έτσι δουλεύει η χειραγωγημένη «κυριαρχική δημοκρατία» που εμπνεύστηκε ο Σουρκόφ. Η δύναμη λύνει τα πραγματικά ζητήματα εξουσίας, ενώ όλα τα άλλα μετατρέπονται σε μια θεατρική αναπαράσταση «δημοκρατίας», με στόχο τον συμπληρωματικό αποπροσανατολισμό των μαζών. Στον πυρήνα της, αυτή η λειτουργία είναι σε ισχύ και στις δυτικές «δημοκρατίες», αλλά στη Ρωσία δουλεύει χωρίς φραγμούς και προσχήματα, είναι παρούσα στη σκηνή ολόγυμνη.

Το μέτωπο στην Ουκρανία

Αυτή η κατρακύλα στον αυταρχισμό, γίνεται ταχύτερη και πιο άγρια λόγω των αναγκών του πολέμου στην Ουκρανία. Ο Ρώσος μαρξιστής Ίλια Μπουντράτσκις την χαρακτηρίζει ως «πορεία φασιστικοποίησης του καθεστώτος». Και προβλέπει ότι θα ενταθεί: η δεξαμενή των «εθελοντών» που πολεμούν με (καλό) μισθό στην Ουκρανία, έχει εν πολλοίς εξαντληθεί. Η προαναγγελθείσα εαρινή επίθεση των ρωσικών δυνάμεων προϋποθέτει αυξημένη επιστράτευση (άμισθων) κληρωτών που, κατά τον Μπουντράτσκις, θα γίνει με εξαναγκασμό στις φτωχότερες περιοχές της ρωσικής υπαίθρου.

Σε ποιο σημείο, όμως, βρίσκεται ο πόλεμος στην Ουκρανία; Μετά από δύο

θα πρέπει να θυμηθούμε τους αρχικούς στόχους της ρωσικής εισβολής που έθεσε το διάγγελμα του Πούτιν.

Το χειμώνα του 2022, η επίθεση στην Ουκρανία παρουσιαζόταν σαν μια σχετικά σύντομη «Ειδική Στρατιωτική Επιχείρηση». Η κατάληψη της ανατολικής Ουκρανίας φαινόταν ως αυτονόητα εύκολη υπόθεση και ως «μίνιμουμ» στόχος. Ο Πούτιν δεν περιοριζόταν σε αυτό. Η ρητορική περί «αποναζιστικοποίησης» της Ουκρανίας έθετε ως στόχο τον πολιτικό έλεγχο του συνόλου της χώρας μέσα από την επιβολή ενός καθεστώτος-μαριονέτας, ενώ η συμπληρωματική ρητορική περί «αποστρατιωτικοποίησης» του ουκρανικού κράτους περιέγραφε μια προοπτική ημι-αποικίας της Μόσχας. Γι' αυτό άλλωστε τα ρωσικά τανκς έφτασαν στην πρώτη φάση του πολέμου στα πρόθυρα του Κιέβου.

Όμως αυτοί οι ευρύτεροι στόχοι συνάντησαν την αποφασιστική απόρριψη της συντριπτικής πλειοψηφίας του πληθυσμού της Ουκρανίας, που επέλεξε να «ματώσει» για να διατηρήσει την ανεξαρτησία του. Αξίζει να σημειωθεί ότι αυτό το φαινόμενο υπήρξε ισχυρό και στην ανατολική Ουκρανία, όπου η «ρωσόφωνη» συνιστώσα του πληθυσμού είναι ισχυρή αλλά όχι κυρίαρχη, αφού σημαντικά τμήματα στο Ντονμπάς εξακολουθούν να επιμένουν στην επιλογή

Η Καταστροφή της Γάζας

Του Πάνου Πέτρου

Με το βλέμμα όλων μας στραμμένο μόνιμα στο να αποτραπούν τα ακόμα χειρότερα σενάρια (ολοκλήρωση της εθνοκάθαρσης), καμιά φορά ξεχνάμε τι έχει ήδη συντελεστεί.

Ένα ενδεικτικό απόσπασμα άρθρου του Ζιλμπέρ Ασκάρ (που μπορείτε να διαβάσετε στο Rproject.gr):

«Τα εκρηκτικά που έχει ρίξει το Ισραήλ στη Λωρίδα της Γάζας αποτελούν το ισοδύναμο δύο ατομικών βομβών σαν εκείνη που έριξαν οι ΗΠΑ στη Χιροσίμα το 1945. Αυτός ο μαζικός βομβαρδισμός έχει ως τώρα οδηγήσει στην καταστροφή του 70% των κτιρίων σε ολόκληρο τον θύλακα και το 85% ειδικά στο βόρειο μισό του. Κατά συνέπεια, 70.000 οικιστικές μονάδες έχουν καταστραφεί ολοσχερώς και 290.000 οικιστικές μονάδες έχουν καταστραφεί εν μέρει. Αν σε αυτά προσθέσουμε την καταστροφή των υποδομών υπηρεσιών όπως το νερό και ο ηλεκτρισμός, του συστήματος υγείας συμπεριλαμβανομένων των νοσοκομείων, του εκπαιδευτικού δικτύου (σχολεία και πανεπιστήμια), των τόπων λατρείας και πολιτισμού, και των ιστορικών κτιρίων, το αποτέλεσμα είναι μια σχεδόν πλήρης εξαφάνιση της Παλαιστινιακής Γάζας. Πρόκειται για κάτι αντίστοιχο με την εξαφάνιση σχεδόν κάθε ίχνους Παλαιστινιακής ζωής με την καταστροφή 400 πόλεων και χωριών στο 78% της γης της Παλαιστίνης ανάμεσα στο ποτάμι και τη θάλασσα, που άρπαξε το Σιωνιστικό Κράτος το 1948».

Αυτή η Καταστροφή της Γάζας, συνοδεύεται από την μαζική δολοφονία

του πληθυσμού της. Οι νεκροί είχαν ξεπεράσει τους 30.000 όταν γράφονταν αυτές οι γραμμές. Οι θάνατοι από πείνα και ασθένειες δεν είναι πια μια σκοτεινή προοπτική που επικρέμαται, αλλά μια πραγματικότητα σε εξέλιξη, με πρώτα θύματα τα πλέον

«Πρόκειται για κάτι αντίστοιχο με την εξαφάνιση σχεδόν κάθε ίχνους Παλαιστινιακής ζωής με την καταστροφή 400 πόλεων και χωριών στο 78% της γης της Παλαιστίνης ανάμεσα στο ποτάμι και τη θάλασσα, που άρπαξε το Σιωνιστικό Κράτος το 1948»

ευάλωτα, τα μικρά παιδιά.

Μαζί με την καταστροφή και την άμεση ή έμμεση εξόντωση, έχει συμβεί και ο μαζικός εκτοπισμός. Στην πόλη της Ράφα, και ευρύτερα στα σύνορα με την Αίγυπτο, έχουν βρει ύστατο καταφύγιο περίπου 2 εκατομμύρια άνθρωποι, το 85% του πληθυσμού της Λωρίδας. Για άλλη μια φορά στην παλαιστινιακή ιστορία, χιλιάδες άνθρωποι έχουν μείνει με μοναδική «περιουσία» τα κλειδιά των σπιτιών από τα οποία υποχρεώθηκαν να φύγουν, σπιτιών που ίσως δεν υπάρχουν πια. Για άλλη μια φορά στην παλαιστινιακή ιστορία, οι άνθρωποι κρατάνε με ζέση τα κλει-

διά αυτά, ως σύμβολο δεσμού με τις εστίες από τις οποίες ξεριζώθηκαν, ως διατήρηση της ιστορικής μνήμης, ως έκφραση του πόθου για επιστροφή.

Η «σφαγή του αλευριού» υπήρξε μια συμβολική σύνοψη της γενοκτονικής μορφής που έχει πάρει η Ισραηλινή εισβολή. Ένα φορτηγό κατορθώνει να περάσει σε συνθήκες γενικευμένης ένδειας, απελπισμένοι άνθρωποι συνωστίζονται για την ελάχιστη βοήθεια που μπορεί να σώσει τα παιδιά τους από τη λιμοκτονία, και οι Ισραηλινό στρατιώτες ανοίγουν πυρ εναντίον τους.

Μεταξύ εισβολής στη Ράφα και προσωρινής εκεχειρίας

Τις τελευταίες εβδομάδες, όλα τα βλέμματα είναι στραμμένα στη Ράφα, μετά την διακήρυξη της πρόθεσης του Νετανιάχου για στρατιωτική έφοδο σε αυτήν την «χώρα απελπισίας». Όταν γράφονταν αυτές οι γραμμές, βαδίζαμε προς ένα σημείο καμπής: Την 10η Μάρτη και την έναρξη του Ραμαζανιού. Αυτήν έθεσε ο Μπένι Γκαντζ ως προθεσμία για μια χερσαία εισβολή, στο τελεσίγραφο στη Χαμάς να παραδώσει τους αιχμαλώτους. Σε αυτήν αναφέρονται ως ορόσημο οι διεθνείς διπλωματικές προσπάθειες, για «συμφωνία κατάπαυσης του πυρός πριν αρχίσει το Ραμαζάν». Η πρόταση που έχει τεθεί στο τραπέζι, φαίνεται να αφορά ανταλλαγές αιχμαλώτων, μια προσωρινή εκεχειρία 6 εβδομάδων και διευκόλυνση της πρόσβασης της ανθρωπιστικής βοήθειας στη Γάζα. Όταν η «Ε.Α.» πήγαινε στο τυπογραφείο, η ενημέρωση της αντιπροσωπείας της Χαμάς για το ακριβές περιεχόμενο και οι διαπραγματεύσεις στο Κάιρο πα-

ρέμεναν σε εξέλιξη. Εν τω μεταξύ, ο σιωνιστικός στρατός εξαπολύει ήδη χτυπήματα σε καταλύματα αμάχων στη Ράφα, ενώ οι ισραηλινές κρατικές υπηρεσίες συνεχίζουν να επεξεργάζονται τα στρατιωτικά σχέδια για μια χερσαία έφοδο και για τη «μεταφορά» (;) του άμαχου πληθυσμού. Ακόμα και αυτό το τάχα «ανθρωπιστικό» σενάριο -του οποίου η υλοποίηση έχει έτοιμα κι αλλιώς χαρακτηριστεί «αυταπάτη» από αξιωματούχους του ΟΗΕ- θα αποτελέσει μια ακόμα πράξη απάνθρωπου μαρτυρίου, για να μην αναφερθούμε στην πιο σκοτεινή πιθανότητα για ένα λουτρό αίματος που θα επιδιώκει να εκβιάσει μια απελπισμένη ναικόβλητη έξοδο προς το Σινά, ολοκληρώνοντας την εθνοκάθαρση...

Ο πόλεμος είναι παντού

Εν τω μεταξύ, με όλα τα βλέμματα -εύλογα- στραμμένα στη Ράφα, οι έποικοι έχουν ξεσαλώσει στη Δυτική Όχθη, με διαδοχικές επιθέσεις σε παλαιστινιακά χωριά και σπία, ενώ το σιωνιστικό κράτος κλιμακώνει τις κατεδαφίσεις σπιτιών, ανακοινώνει νέους εποικισμούς και έχει βάλει να δουλεύει «στα κόκκινα» η ασταμάτητη μηχανή συλλήψεων Παλαιστίνιων (αυτή που «ξεχνούν» κάτι ψυχές που εξαντλούν την ευαισθησία τους στην τύχη των Ισραηλινών ομήρων): Μετά την 7η Οκτώβρη και στη διάρκεια της εισβολής στη Γάζα, ο Ισραηλινός Στρατός έχει συλλάβει πάνω από 7.300 Παλαιστίνιους/ες στη Δυτική Όχθη! Ταυτόχρονα το Κράτος του Ισραήλ ετοιμάζεται για «πόλεμο» και στην Ιερουσαλήμ, προαναγγέλοντας ισχυρά μέτρα «ασφαλείας» -δηλαδή περιορισμού του δικαιώματος στην πρόσβαση- στο Τέμενος Αλ Άκσα ενόψει του Ραμαζανιού...

Πισώπλατες (αραβικές) μαχαιριές...

Σε αυτό το έγκλημα, η δικτατορία του Σίσι της Αιγύπτου και η μοναρχία του Αμπντάλα της Ιορδανίας, έχουν τηρήσει μια στάση σκανδαλώδους συνενοχής.

Ο Σίσι και η πολιορκία

Οφείλουμε να υπενθυμίσουμε ότι το πέρασμα της Ράφα από και προς την Αίγυπτο δεν ελέγχεται από το Ισραήλ. Εδώ και χρόνια, και ιδιαίτερα μετά την άνοδο του Σίσι στην εξουσία, η πολιορκία της Γάζας έχει και αιγυπτιακό χνάρι. Αυτή η συνενοχή σήμερα παίρνει κραυγαλέα μορφή. Ακόμα χειρότερα, αν και οι αιγυπτιακές Αρχές το αρνούνται, πυκνώνουν οι φήμες (και τα πλάνα δορυφόρου) για την προετοιμασία του αιγυπτιακού καθεστώτος να αντιμετωπίσει μια πιθανή έξοδο των Παλαιστινίων: Ετοιμάζοντας μια νέα υπαίθρια φυλακή, υψώνοντας τσιμεντένια τείχη ύψους 9 μέτρων στην έρημο, μακριά από κατοικημένες περιοχές, για να στοιβάξει τους «πολιτικά επικίνδυνους» Γαζαίους.

Διάδρομος Ντουμπάι-Χάιφα

Και ενώ ο διάδρομος που ενώνει την Γάζα με την Αίγυπτο παραμένει κλειστός, ένας άλλος -απόλυτα λειτουργικός- διάδρομος ήρθε στην επικαιρότητα και προκάλεσε αγανάκτηση: Ο «διάδρομος Ντουμπάι-Χάιφα». Όταν οι αντάρτες Χούθι της Υεμένης απέ-

κλείσαν την Ερυθρά Θάλασσα (η ισραηλινή ΖΙΜ υποχρεώθηκε να πάψει να χρησιμοποιεί το πέρασμα), επιχειρώντας να κάνουν το Κράτος του Ισραήλ να πληρώσει τον αποκλεισμό της Γάζας με το ίδιο νόμισμα, γράφαμε ότι ταπεινώνουν τα αραβικά κράτη που αδρανούν. Τελικά, τα αραβικά κράτη δεν είναι ένοχα απλά αδράνειας, αλλά ένοχα ενεργής συνενοχής. Για να συνεχιστεί η τροφοδοσία του Ισραήλ, στήθηκε αυτή η «χερσαία γέφυρα» που ξεκινά από τα Εμιράτα, περνά από τη Σαουδική Αραβία και την Ιορδανία και καταλήγει στο Κράτος του Ισραήλ. Κάποιοι αναλυτές ισχυρίζονται ότι ο «διάδρομος» δεν έχει την σημασία που του αποδίδει η

ισραηλινή προπαγάνδα (με το βλέμμα στο εσωτερικό μέτωπο και την αποτροπή ενός κλίματος «οικονομικού πανικού» από τις υπαρκτές πιέσεις στην ισραηλινή οικονομία). Αλλά σε κάθε περίπτωση, στα πλαίσια της συμφωνίας ειρήνης, παραμένει γεγονός ότι ένας εμπορικός διάδρομος υπάρχει, καθώς φορτηγά περνούν συνεχώς από την Ιορδανία προς το Ισραήλ, ενώ η Γάζα λιμοκτονεί.

Το αραβικό πεζοδρόμιο

Αυτές οι προκλήσεις έχουν προκαλέσει αντιδράσεις. Οι διαδηλωτές στο Λίβανο έβαλαν στο στόχαστρό τους και την αιγυπτιακή πρεσβεία. Στην Ιορδανία γίνονται διαρκείς διαδηλώσεις και

στήνονται ανθρώπινες αλυσίδες στη Γέφυρα Σεΐχ Χουσεΐν, καταγγέλοντας την «ντροπιαστική προδοσία» και φωνάζοντας «Χερσαία γέφυρα χρειάζεται η Γάζα, όχι οι Σιωνιστές!». Ποτέ άλλοτε το χάσμα ανάμεσα στην κίνηση των αραβικών κρατικών ηγεσιών και τις διαθέσεις του αραβικού πεζοδρομίου δεν ήταν μεγαλύτερο. Ενώ μια σειρά καθεστώτα κινούνται μεταξύ αδράνειας, εξομάλυνσης σχέσεων με το Ισραήλ και έμπρακτης συνενοχής, οι δημοσκοπήσεις καταγράφουν ιστορικά υψηλά ρεκόρ υπέρ της διακοπής κάθε σχέσης με το Ισραήλ, σε όλες τις αραβικές χώρες. Το ζητούμενο είναι αν, πώς και πότε θα «εκραγεί» αυτή η αντίφαση...

Μπλόκο διαδηλωτών στην Ιορδανία.

...και αμερικανική υποκρισία

ΣΤΗΝ ΠΙΕΣΗ ΤΩΝ διαδηλώσεων στην Ιορδανία, η μοναρχία επιχειρεί να απαντήσει με το «σόου» των αεροπορικών ρίψεων βοήθειας στη Γάζα. Από αυτή την ιδέα πιάστηκε και η αμερικανική κυβέρνηση, υπό την πίεση των διαδηλώσεων στις ΗΠΑ. Έμπειρα στελέχη ΜΚΟ δηλώνουν ότι οι αεροπορικές ρίψεις αποτελούν «σταγόνα στον ωκεανό» σε σχέση με τις δυνατότητες που έχουν τα φορτηγά και τα χερσαία πέρασμα, ενώ δεν είναι και ασφαλείς: λόγω ανέμων, μέρος της βοήθειας ήδη έχει καταλήξει στη θάλασσα ή στο Ισραήλ, αφήνοντας στην άκρη τις δυνατότητες να μετακινηθούν οι άνθρωποι προς τα «τυφλά» σημεία ρίψης εν μέσω βομβαρδισμών και επιθέσεων. Ο Ντέιβ Χάρντεν, πρώην διευθυντής της (αμερικανικής, κρατικής) USAID στη Δυτική Όχθη, ήταν ειλικρινής: «Οι αεροπορικές ρίψεις είναι συμβολικές και έχουν σχεδιαστεί για να κατευναστούν η βάση [των Δημοκρατικών] στο εσωτερικό... Αυτό που πραγματικά

Μέχρι τις 25 Δεκέμβρη, οι ΗΠΑ είχαν παραδώσει στο Ισραήλ 244 παρτίδες όπλων από αέρος κι άλλες 20 από θαλάσσης. Προκειμένου να παράσχει 45.000 οβίδες στα ισραηλινά τανκς Μερκάβα, η κυβέρνηση Μπάιντεν παρέκαμψε το Κογκρέσο

χρειάζεται είναι να ανοίξουν περισσότερα πέρασμα και να περνάνε περισσότερα φορτηγά καθημερινά... Οι ΗΠΑ έχουν την δυνατότητα να υποχρεώσουν το Ισραήλ να επιτρέψει να περάσει περισσότερη βοήθεια...».

Εξίσου εξοργιστικό είναι το ενδιάμεσο που εκφράζει πλέον η αμερικανική κυβέρνηση για κατάπαυση

του πυρός, για προστασία των αμάχων της Ράφα κ.ο.κ. Γιατί αυτές οι (υπαρκτές) διπλωματικές προσπάθειες και οι (λιγότερο ή περισσότερο ειλικρινείς) παραιτήσεις, συμβαίνουν παράλληλα με μια στρατιωτική διευκόλυνση του Ισραήλ, της οποίας το μέγεθος και η διάρκεια αναδεικνύει ότι αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για να συνεχίσει ο Ισραηλινός Στρατός να πολεμά/εγκληματεί.

Οι ΗΠΑ ως εμπόλεμο μέρος

Σημειώνει σε άλλο άρθρο του ο Ζ. Ασκάρ, με τον ενδεικτικό τίτλο «Ο πρώτος κοινός πόλεμος ΗΠΑ-Ισραήλ»:

«Ως τα τέλη Νοέμβρη, η Ουάσινγκτον είχε στείλει στο σύμμαχό της 57.000 οβίδες πυροβολικού και 15.000 βόμβες, μεταξύ των οποίων και περίπου 5.400 βόμβες BLU-117 και 100 βόμβες BLU-109, που η καθεμιά ζυγίζει σχεδόν ένα τόνο...Μέ-

χρι τις 25 Δεκέμβρη, οι ΗΠΑ είχαν παραδώσει στο Ισραήλ 244 παρτίδες όπλων από αέρος κι άλλες 20 από θαλάσσης. Προκειμένου να παράσχει 45.000 οβίδες στα ισραηλινά τανκς Μερκάβα, αντί 500 εκατ. δολαρίων, η κυβέρνηση Μπάιντεν παρέκαμψε το Κογκρέσο προωθώντας ένα μέτρο έκτακτης ανάγκης στις 9 Δεκέμβρη κι ένα πακέτο 14.000 οβίδων για 106,5 εκατομμύρια. Επανάλαβε αυτόν τον ελιγμό στις 30 Δεκέμβρη για άλλα 147,5 εκατομμύρια, προκαλώντας τον θυμό διάφορων Δημοκρατικών που ζητούν περισσότερο έλεγχο στα εξοπλιστικά πακέτα προς το Ισραήλ.

Αυτή είναι η υλική πραγματικότητα πίσω από τους «αυστηρούς τόνους» στις αμερικανικές δημόσιες παρεμβάσεις και την διαφωνία με τον Νετανιάχου για την «επόμενη μέρα» του πολέμου. Αυτή τη σκληρή συνενοχή κρύβει και το κουβεντολόι για «τη λύση δύο κρατών» ως... ορίζοντα.

Επιμένει η διεθνής αλληλεγγύη, απλώνεται η διεθνής κατακραυγή

Στο βαθμό που οι κυβερνήσεις -συμπεριλαμβανομένης της αμερικανικής- μεταπορίζονται, αυτό αφορά τον φόβο τους για τους πολιτικούς κινδύνους, και την πίεση των κινητοποιήσεων. Στο Λονδίνο, η κυβέρνηση συζητά την ποινικοποίηση του BDS (ίσως γιατί είναι αποτελεσματικό;) ενώ πιέζει για (υποχρεωτική) αραίωση των διαδηλώσεων, επικαλούμενη την (ίσως υπαρκτή;) αδυναμία της Αστυνομίας να ανταπεξέλθει στους ρυθμούς και στα μεγέθη τους. Στις έκτακτες εκλογές στο Ρόττοντεϊλ (για αναπλήρωση βουλευτικής έδρας), η καθαρή νίκη του Τζορτζ Γκάλουγουεϊ απέναντι στα δύο μεγάλα κόμματα εξηγείται σε μεγάλο βαθμό από την στάση του υπέρ της Παλαιστίνης και κατά της γραμμής του Εργατικού Κόμματος του Στάρμερ.

Στις ΗΠΑ, η κυβέρνηση Μπάιντεν αντιμετωπίζει τεράστιο πολιτικό πρόβλημα με την βάση των Δημοκρατικών, σε προεκλογική χρονιά -και οι διαδηλώσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη παρενοχλούν συστηματικά κάθε σταθμό της προεκλογικής περιόδου του «Γενοκτόνου Τζο». Σε αυτό το φόντο, η δραματική αυτοπυρπόληση του Άαρον Μπούσνελ υπήρξε η πλέον απελπισμένη έκφραση της άσθησης του κατεπείγοντος που ταρακουνάει μαζί με τις συνειδήσεις εκατομμυρίων ανθρώπων στις ΗΠΑ, που διάβασαν το τελευταίο του μήνυμα στο facebook: «Σε πολλούς από εμάς αρέσει να αναρωτιόμαστε: "Τι θα έκανα άραγε αν ζούσα την εποχή της δουλοκτησίας; 'Η στον Νότο του Τζιμ Κρόου; 'Η επί Απαρτχάιντ; Τι θα έκανα αν η χώρα μου διέπραττε γενοκτονία;" Η απάντηση είναι ό,τι κάνετε τώρα. Αυτή τη στιγμή».

Τα τελευταία του λόγια πριν βάλει τέλος στη ζωή του αποτέλεσαν ένα κατηγορώ στην αμερικανική άρχουσα τάξη: «Αρνούμαι να είναι πια συνένοχος σε γενοκτονία. Πρόκειται να προχωρήσω σε μια ακραία πράξη διαμαρτυρίας. Αλλά σε σύγκριση με αυτά που ζουν οι άνθρωποι στην Παλαιστίνη από τα χέρια των αποικιοκρατών τους, δεν είναι καθόλου ακραία. Αυτό αποφάσισε η άρχουσα τάξη μας ότι θα είναι το φυσιολογικό». Από τις συγκεντρώσεις τιμής και μνήμης σε διάφορες αμερικανικές πόλεις, ξεχώρισε εκείνη των βετεράνων στρατιωτών, που ένας-ένας έριχναν στη φωτιά τις στολές και τα παράσημά τους, υπό την ρυθμική επανάληψη του συνθήματος «Να θυμάστε τον Άαρον Μπούσνελ - Δεν είναι μόνος».

Η κινητοποίηση των Αμερικανών Εβραίων συνεχίζεται, αναδεικνύοντας ότι η σύγκρουση είναι πολιτική (μεταξύ σιωνιστών και αντισιωνιστών) και όχι θρησκευτική ή εθνοφυλετική. Η τελευταία μαζική τους δράση υπήρξε η πιο εμβληματική της πολιτικής πόλωσης στο εσωτερικό της εβραϊκής κοινότητας: Μετά από κάλεσμα της JVP (Εβραϊκή Φωνή για την Ειρήνη), χιλιάδες Εβραίοι διαδήλωσαν έξω από τα γραφεία της ΑΙΡΑΡΑ (Αμερικανοϊσραηλινή Επιτροπή Δημοσίων Υποθέσεων), της ισχυρής ομάδας πίεσης που κάνει λόμπινγκ στο Κογκρέσο υπέρ των συμφερόντων του Κράτους του Ισραήλ.

Μια επιστολή δεκάδων δημοσιογράφων από κορυφαία διεθνή (αστικά) Μέσα αναδεικνύει (επιτέλους!) τη συστηματική δολοφονία Παλαιστίνων συναδέλφων τους στη διάρκεια

αυτού του πολέμου, ενώ μια άλλη πρωτοβουλία διεθνών ανταποκριτών, απαιτεί από το Ισραήλ και την Αίγυπτο «Αφήστε μας να μπούμε!», καταγγέλοντας τον μιντιακό αποκλεισμό της Γάζας και ζητώντας να τους επιτραπεί μπουκ στην Λωρίδα και να καταγράψουν όσα συμβαίνουν.

Στην Μπερλινάλε, το διεθνές φεστιβάλ κινηματογράφου, διαδοχικοί νικητές βραβείων έκαναν δηλώσεις υπέρ της Παλαιστίνης ή κάλεσαν σε κατάπαυση του πυρός, εισπράττοντας τα συντονισμένα πυρά ΜΜΕ και πολιτικών κομμάτων μέσα σε ένα υστερικό κλίμα που ζητά παραιτήσεις υπουργών, για διακοπή της κρατικής χρηματοδότησης στο Φεστιβάλ (που ενώ τήρησε «ίσες αποστάσεις», δέχεται πυρά που «επέτρεψε να συμβεί αυτό το σκάνδαλο»). Ο Ισραηλινός Εβραίος Γιουβάλ Άμπραχαμ, που

μαζί τον Παλαιστίνιο Μπάσελ Άντρα κέρδισαν βραβείο για το ντοκιμαντέρ «NoOtherLand» (για την αρπαγή παλαιστινιακής γης από εποίκους), δέχτηκε επίσης κριτική για... αντισημιτισμό επειδή περιέγραψε με (εξαιρετικά απλά και σαφή) λόγια το Ισραηλινό Απαρτχάιντ και κάλεσε στον τερματισμό του. Μετά το σάλο στα γερμανικά ΜΜΕ, ματαίωσε την επιστροφή του στο Ισραήλ, όπου δέχεται απειλές θανάτου, ενώ υπενθύμισε ότι ο Μπάσελ αντιμετωπίζει πολύ μεγαλύτερο κίνδυνο, ζώντας περικυκλωμένος από ένοπλους εποίκους.

Ενόψει της Μπιενάλε της Βενετίας, πάνω από 20.000 υπογραφές ζητούν την απόσυρση της συμμετοχής του Ισραήλ, θυμίζοντας τον επίσημο αποκλεισμό του καθεστώτος απαρτχάιντ της Νοτίου Αφρικής από τη διοργάνωση από το 1968 μέχρι το 1993.

Κυκλοφορεί από τις
εκδόσεις RedMarks

Συλλογή κειμένων

**Το Παλαιστινιακό
στον 21° αιώνα**

Κατοπίηση, ξεριζωμός, αντίσταση

Στην κρίσιμη καμπή που βρίσκεται η Παλαιστινιακή Υπόθεση, έχει σημασία να ακούσουμε τις εκτιμήσεις στελεχών του παλαιστινιακού εθνικού κινήματος και να αποκτήσουμε μια εικόνα της συζήτησης στις γραμμές του. Με αυτό το σκεπτικό, η Ένωση Παλαιστίνιων Εργαζομένων και μια σειρά από κόμματα/οργανώσεις (Αναμέτρηση, ΔΕΑ, Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα, ΛΑΕ-Ανυπότακτη Αριστερά, ΜΕΡΑ25) ανέλαβαν να υποστηρίξουν οργανωτικά την πραγματοποίηση εκδηλώσεων σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη με ομιλητή τον Αλί Φαϊζάλ, αντιπρόεδρο του Παλαιστινιακού Εθνικού Συμβουλίου και ηγετικό στέλεχος του αριστερού Δημοκρατικού Μετώπου για την Απελευθέρωση για της Παλαιστίνης.

Ισραήλ: «Ένα τσουνάμι φανατικού εθνικισμού»

Το ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ αντιμετωπίζει τα οικονομικά προβλήματα που έχει φέρει ο ολοκληρωτικός πόλεμος (που θα ήταν μεγαλύτερα χωρίς τη χείρα βοηθείας των διεθνών συμμάχων) και τις απώλειες του στρατού του. Σύμφωνα με Ισραηλινές εφημερίδες, ο σιωνιστικός στρατός «έχει επείγουσα ανάγκη από 7.000 επιπλέον στρατιώτες, με τους μισούς να προορίζεται για μάχιμο ρόλο», ενώ τα ρεπορτάζ συμπληρώνουν ότι αυτή η ανάγκη είναι «πάνω και πέρα από τους στρατιώτες που είναι ήδη προγραμματισμένο να στρατολογηθούν στις επόμενες ΕΣΟ». Η κυβέρνηση Νετανιάχου αντιμετωπίζει και την ενίσχυση της οργής για την μοίρα των Ισραηλινών αιχμαλώτων, με μια μεγάλη πορεία 4 ημερών να καταλήγει στην Ιερουσαλήμ. Δεν πρόκειται για «αντιπολεμικό» κίνημα, επιλέγοντας να εστιάσει αποκλειστικά στο αίτημα «Κάντε ό,τι χρειάζεται για να τους φέρετε πίσω!», αλλά καθώς γίνεται σαφής η αδυναμία των IDF να τους ανακτήσουν με πολεμικά μέσα, το αίτημα πιέζει -εμμέσως- σε ανταλλαγές και δημιουργεί πολιτικό πρόβλημα στον Νετανιάχου, ενόψει μιας εισβολής στη Ράφα: Πρόσφατα ανακοινώθηκε ο θάνατος άλλων 7 Ισραηλινών ομήρων στη διάρκεια των Ισραηλινών βομβαρδισμών. Αυτό το κύμα αντι-Νετανιάχου δυσαρέσκειας επιχειρεί να καβαλήσει ο Γιαΐρ Λαπίντ για να γίνει αυτός ο ηγέτης της επόμενης μέρας, ανταγωνιζόμενος τον Μπένι Γκαντζ που επιχειρεί το δικό του πλασάρισμα παίζοντας το χαρτί της συμμετοχής στο Πολεμικό

Συμβούλιο.

Οι διαγκωνισμοί ανάμεσα στα διάφορα ρεύματα του σιωνισμού δεν αφορούν τη σύμπλευση στη μεγάλη εικόνα, αυτή που το μέλος της Κνεσέτ Οφέρ Κασίφ, περιέγραψε ως «ένα τσουνάμι φανατικού εθνικισμού». Ισχυριζόμενος ότι η ισραηλινή κοινωνία επιλέγει συνειδητά να αγνοεί τα εγκλήματα των τελευταίων 5 μηνών, έδωσε μια ψυχολογική περιγραφή του φαινομένου που είχε κάνει τον Γκιντεόν Λεβί να μιλήσει για το νοητό «Τείχος» (στα μυαλά) που χτίζεται μαζί με το πραγματικό: «Κανείς δεν θέλει να κοιτάξει στον καθρέφτη και να δει τον κακό της ιστορίας. Οπότε συχνά ο κακός της ιστορίας προτιμά

να σπάσει τον καθρέφτη».

Όπως είχε γράψει πρόσφατα ο Ισραηλινός αντισιωνιστής Μισέλ Βαράφσκι, εκτός από τους φανατικούς, τους εποίκους κ.ά. που επιδιώκουν ενεργά την ολοκλήρωση της Νάκμπα, η πιο σκληρή διαπίστωση αφορά το υπόλοιπο κομμάτι, αυτό που «αν ξύπναγε ένα πρωί κι ανακάλυπτε ότι δεν υπάρχουν πια Παλαιστίνιοι, δεν υπάρχουν πια Άραβες, ούτε στη Γάζα, ούτε στη Δυτική Όχθη, ούτε στο Ισραήλ, χωρίς να έχει χρειαστεί να κάνει το ίδιο κάτι λάθος, χωρίς να έχει λερώσει αυτό τα χέρια του, το αίσθημα που θα είχε θα ήταν ανακούφιση. Δεν είναι ενεργή επιθυμία, είναι ένα όνειρο: Αυτό είναι χειρότερο. Δεν είναι καν συγκεκριμένο

νο σχέδιο, αλλά είναι η σκέψη "Αχ, τι καλά που θα ήταν"».

Στις πρόσφατες δημοτικές εκλογές, αν και οι «τοπικές ιδιαιτερότητες» επέτρεψαν σε όλες τις παρατάξεις (κεντρώοι, Λικούντ κλπ) να δηλώσουν νικήτριες, επικαλούμενες τοπικές επιτυχίες σε κάστρα τους, καταγράφηκε μια τάση υψηλότερης ενεργοποίησης (εκλογικής κι ευρύτερης) των ακροδεξιών, που οδήγησε σε σημαντική ενίσχυσή τους (ή και πλειοψηφίες) σε κάποιους δήμους με σημαντική παλαιστινιακή/αραβική μειονότητα, απειλώντας να παροξύνουν τις εντάσεις και την καταπίεση των Παλαιστίνιων πολιτών του Ισραήλ...

Προοπτικές

Στην κρίσιμη καμπή προς τις 10 Μάρτη, το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης οφείλει να κλιμακώσει τη δράση του για να αποτρέψει μια έφοδο των σιωνιστικών δυνάμεων στη Ράφα. Αλλά αυτή η μάχη δεν θα είναι η τελευταία. Ενώ ακόμα και μια «εκεχειρία» δεν θα επιτρέπει εφησυχασμό. Ίσως αποδειχθεί απλό δίδαγμα, ιδιαίτερα καθώς ο Νετανιάχου επιμένει ότι μόνο με την κατάληψη της Ράφα θα γίνει εφικτή η «ολοκληρωτική νίκη» που επιζητά, η «εξάρθρωση της Χαμάς» και η «αποστρατιωτικοποίηση της Γάζας». Αλλά και συνολικότερα, τα γεγονότα που μπήκαν σε κίνηση μετά την «Επιχείρηση Αλ Άκσα» μπορούν να αποδειχθούν ιστορικής κλίμακας και απαιτούν μια διαρκή ενεργοποίηση και δράση, σε κάθε «στροφή» της συγκυρίας.

Γυρνώντας στο κείμενο του Ζ. Ασκάρ που παραθέσαμε στην αρχή αυτού του άρθρου, όσα συμβαίνουν στη Γάζα «είναι μια Νάκμπα της οποίας ο πολιτικός αντίκτυ-

πος στην ιστορία της περιοχής, ακόμα και του πλανήτη, δεν θα είναι μικρότερος από εκείνον της προηγούμενης Νάκμπα, όπως θα αποδείξει σίγουρα το μέλλον». Αυτή η πρόβλεψη μπορεί να αφορά τα πιο «σκοτεινά» σενάρια, αλλά και τις πιο μεγάλες ανατροπές.

Ο Ίλαν Πάπε, ο Ισραηλινός αντισιωνιστής ιστορικός, συμφωνεί στην εκτίμηση ότι ακόμα και η Νάκμπα δεν συγκρίνεται με αυτό που βλέπουμε σήμερα. Αλλά κάνει λόγο για το «πιο βαθύ σκοτάδι πριν την αυγή», εκτιμώντας («όχι ως ευσεβή πόθο, όχι ως πολιτικός ακτιβιστής... [αλλά] ως μελετητής του Ισραήλ και της Παλαιστίνης») ότι πίσω από τη σημερινή αγριότητα βρίσκεται μια τελική κρίση του σιωνιστικού σχεδίου: «τα σχέδια εποικιοκρατικής αποικιοκρατίας που καταρρέουν χρησιμοποιούν πάντα τα χειρότερα μέσα για να προπαθήσουν να διασωθούν». Δεν συμμεριζόμαστε τη βεβαιότητα αυτής της αισιοδοξίας. Αλλά έχουμε να αγωνιστούμε, στο μέτρο των δυνατοτήτων μας, για την επιτάχυνση αυτής της προοπτικής...

Ενάντια στην ελληνοϊσραηλινή συμμαχία

Όχι στο όνομά μας!

Του Πάνου Πέτρου

Με τη Γάζα να έχει υποστεί μια ιστορικού μεγέθους καταστροφή, τους νεκρούς να έχουν ξεπεράσει τους 30.000, και μια ακόμα μεγαλύτερη τραγωδία να απειλεί τη Ράφα, η ελληνική κυβέρνηση –που συνήθως αρέσκει να προβάλλει τον δραστήριο ρόλο της στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου– έχει επιλέξει επί μήνες μια εκκωφαντική σιωπή, σε μια εμφαντική περίπτωση όπου «η σιωπή είναι συνενοχή».

Την σιγή αυτή έσπασε ο Νίκος Δένδιας, στα πλαίσια της Σύσκεψης Ασφαλείας στο Μόναχο, αφού ρωτήθηκε από δημοσιογράφους για την κρίση στη Γάζα. Τέλη Φλεβάρη, μετά από όλα όσα έχουν συμβεί και έχουν οδηγήσει την Χάγη να ερευνά το ενδεχόμενο γενοκτονίας ως «βάσιμο» ο Έλληνας υπ. Εξ. θέλησε να ξεκινήσει από το «δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα» και να επαναφέρει στη συζήτηση την 7η Οκτώβρη ως «φρικιαστική» που μας έκανε –λέει– όλους να αισθανθούμε «πιο κοντά στην κοινωνία που επλήγη», πριν πει δυο λόγια για την «ανάγκη προστασίας της ανθρωπίνης ζωής», όχι χωρίς να επαναλάβει ότι «τις επιχειρήσεις του Ισραήλ τις αποδεχόμαστε μεν ως απαραίτητες...».

Αλλά πέρα από την σιωπή για τα εγκλήματα στη Γάζα, το ελληνικό κράτος φροντίζει να «μιλάει» με τις πράξεις του.

Με την επιχείρηση «ΑΣΠΙΔΕΣ», οι ευρωπαϊκές ηγεσίες απέδειξαν ότι δεν έχουν πρόβλημα με την ισοπέδωση/σφαγή της Γάζας, αλλά τραβάνε κόκκινη γραμμή απέναντι στη δια-

τάραξη του διεθνούς εμπορίου. Αντί να εργαστούν προς τον τερματισμό του απάνθρωπου αποκλεισμού της Γάζας (αυτό που ζητούν οι αντάρτες Χούθι της Υεμένης για να σταματήσουν το «μπλόκο» στην Ερυθρά Θάλασσα), προτιμούν να στείλουν πολεμικά πλοία για να χτυπήσουν αυτή την έμπρακτη αλληλεγγύη των Χούθι στον Παλαιστινιακό λαό και να αποκαταστήσουν την τροφοδοσία ενός κράτους που θα έπρεπε να έχουν απομονώσει αυτοί οι τάχα «πολιτισμένοι δημοκράτες».

Και –όπως δήλωσε ο Νίκος Δένδιας– η Ελλάδα ήταν από τις χώρες που εισηγήθηκαν πιο θερμά αυτή την επιχείρηση, όπως αποτυπώνεται και στο όνομα αλλά και –κυρίως– στην ανάληψη της διοίκησης από κοινού με την Ιταλία.

Όχι τυχαία. Ανάμεσα στους πιο θερμούς και λαλίστατους υποστηρικτές της εκστρατείας στην Ερυθρά Θάλασσα είναι ο Χρήστος Στυλιανίδης, ο υπουργός Ναυτιλίας. Είναι ο υπουργός που αρνείται επίμονα να χαρακτηρίσει την Ερυθρά Θάλασσα ως «εμπόλεμη ζώνη», πράξη που ενεργοποιεί προστασίες στα πληρώματα, όπως το δικαίωμα κάθε ναυτεργάτη να ζητήσει να εξαιρεθεί από το επικίνδυνο δρομολόγιο με εξασφαλισμένη την –πληρωμένη από την εταιρία– επιστροφή του στην Ελλάδα. Τέτοιες προστασίες κάνουν κακό στις μπίζνες των Ελλήνων εφοπλιστών, οι οποίοι επιμένουν να στέλνουν τα πλοία τους στο επικίνδυνο δρομολόγιο, σε αντίθεση με πολλές άλλες κορυφαίες ναυτιλιακές (ο αριθμός των πλοίων που αποφεύγουν την Ερυθρά αυξάνεται αλματώδως από το Δεκέμβρη και μετά, φτάνοντας πλέον τα 300 εβδομαδιαίως, με τη διέλευση από την Δι-

ώρυγα του Σουέζ να έχει μειωθεί στο μισό). Δεν είναι σύμπτωση άλλωστε η αύξηση των ελληνικών ονομάτων στα πλοία που δέχονται επιθέσεις από τους Χούθι. Αριθμός που δεν αποκλείεται να αυξηθεί ακόμα περισσότερο μετά τον ηγετικό ρόλο της Ελλάδας στην εκστρατεία στην Ερυθρά.

Ο Χρ. Στυλιανίδης παρέπεμψε στην πολιτική του Ελευθέριου Βενιζέλου: Μια χώρα πρέπει να είναι παρούσα στους κινδύνους, για να είναι παρούσα και στα οφέλη. Αλλά πίσω από αυτή τη γενικά σωστή διατύπωση για τη «χώρα», κρύβεται το ταξικό χάσμα στο εσωτερικό της: Τα οφέλη θα είναι δικά τους ενώ οι κίνδυνοι θα είναι δικοί μας. Οι εφοπλιστές κάνουν την κρίση ευκαιρία, το ελληνικό κράτος παίρνει περήφανα εμπόλεμη θέση στο πλευρό του «στρατηγικού συμμάχου» που αιματοκυλά τη Γάζα και το τίμημα καλούνται να πληρώσουν τα πληρώματα των εμπορικών και πλέον και το πλήρωμα της φρεγάτας «Υδρα».

Στον αντίποδα της στρατηγικής σύμπλευσης Ελλάδας-Ισραήλ, βρίσκονται οι κινητοποιήσεις και οι δράσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, που όλες –μικρές, «σκόρπιες»– έχουν την ιδιαίτερη αξία τους. Η σταθερή παρουσία διαδηλωτών/τριών απέναντι από τη Βουλή κάθε Σάββατο κρατάει ανοιχτό αυτό το πολιτικό μέτωπο και παραμένει μια διαρκής υπενθύμιση ότι δεν θα επιτρέψουμε να «θαφτεί» το έγκλημα στη Γάζα. Δράσεις που «διευρύνουν» την απήχηση αυτού του σταθερού ραντεβού, με μικρές πορείες στην Ερμού, με τον ακτιβισμό έξω από τα McDonalds κ.ο.κ., δείχνουν έναν δρόμο. Η πολύμορφη δράση στις γειτονιές (πορεία στα Εξάρχεια, συναυλία στη Γλυφάδα

κ.ο.κ.), πολλαπλασιάζει τα ακροατήρια. Πρωτοβουλίες (ηθοποιοί, μουσικοί) που ανοίγουν με διάφορους τρόπους την ανάγκη να στηρίξουμε τη Γάζα χρειάζεται να βρουν «μιμητές» και σε άλλους κλάδους και κοινωνικούς χώρους. Η ορατότητα της παλαιστινιακής σημαίας και μέσα στην απεργία της 28ης Φλεβάρη δείχνει την ύπαρξη ενός δυναμικού που δεν ξεχνά τη Γάζα, ακόμα κι όταν δίνει τις δικές του μάχες. Η προσπάθεια να πάρει η φετινή 8η Μάρτη χαρακτηριστικά αλληλεγγύης στις Παλαιστίνιες γυναίκες, σε συνέχεια της επιτυχημένης εκδήλωσης στην Νομική, είναι ένα ακόμα βήμα στην προσπάθεια να ξεδιπλωθεί η φεμινιστική αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη. Η ανταπόκριση σε βιβλιοπαρουσιάσεις, προβολές ταινιών κ.ά. δείχνουν το πολύπλευρο ενδιαφέρον αρκετών ανθρώπων να ακούσουν Παλαιστινιακές φωνές. Θα είναι ευτύχημα να γίνουν εφικτές και πολιτικές εκδηλώσεις που θα δίνουν αυτή την δυνατότητα.

Το Εργατικό Κέντρο Πειραιά οργάνωσε μια πετυχημένη κινητοποίηση στη Σαλαμίνα, απαιτώντας να μην αποπλεύσει η «Υδρα». Θα χρειαστεί συνέχεια σε αυτές τις δράσεις ενάντια στην ελληνο-ισραηλινή συνεργασία –που θα βάζουν στο στόχαστρο τον ρόλο της Ένωσης Ελλήνων Εφοπλιστών, την «φιλοξενία» που απολαμβάνουν συστηματικά στα ελληνικά λιμάνια τα πλοία της διαβόητης Ισραηλινής Ναυτιλιακής ΖΙΜ, που έχει κηρυχθεί «ανεπιθύμητη» από το διεθνές κίνημα (αλλά και από μερικές κυβερνήσεις στην Ασία), τον ενεργό ρόλο του ελληνικού υπουργείου Εθν. Άμυνας στη σύρραξη, και άλλες πτυχές της πολυπλόκαμης ελληνο-ισραηλινής συνεργασίας. Όχι στο όνομά μας!